LILIAN DARCY

Infirmiera din Noua Caledonie

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

— Te rog, mamă, nu-ţi mai face atâtea griji! spuse Sandra. Totul va fi bine, vei vedea.

Ah, ce mult îşi dorea să fie lăsată în pace!

— Ştiu că fac din ţânţar armăsar, oftă doamna Pendlebury, dar ce vrei, de la accidentul lui Geoffrey, orice fleac mă face să mă gândesc la ce e mai rău.

— Să fim serioşi, mamă, Geoffrey este acum sănătos tun. E căsătorit şi fericit. Are o meserie care-i place.

Se referea la fratele ei mai mare care devenise hemiplegic ca urmare a unui accident de tractor şi căruia îi trebuiseră luni în şir să se obişnuiască treptat cu ideea infirmităţii sale. Din fericire, se restabilise aproape complet.

— Ascultă, insistă ea, doar n-o să te apuci să compari starea în care mă aflu acum cu starea lui?

— Eşti sigură, draga mea, că patru săptămâni vor fi suficiente ca să te pui pe picioare? Dacă tu crezi că e nevoie de mai mult timp, rămâi acolo fără nicio problemă. Vom plăti noi totul.

— Dacă o să fie nevoie, o voi face, da…

„Pasagerii cursei Qantas pentru Noumea sunt rugaţi să meargă la poarta numărul doi. Acesta este ultimul apel. Pasagerii cursei Qantas pentru…”

Sandra nu era supărată că fusese întreruptă. Adevărul era că se simţea chiar uşurată când auzi din difuzor. Va fi singură timp de trei ore. În sfârşit singură şi liberă să tacă, dacă avea chef…

— A fost anunţat avionul tău, spuse doamna Pendlebury strângând-o pe fiica ei în braţe. Trebuie să pleci. Să te faci bine, draga mea.

— Promit, o asigură ea scurtând astfel ceremonia de despărţire.

„O iubesc, totuşi, îşi spuse Sandra simţind uşoare remuşcări, dar ard de nerăbdare să rămân odată singură.

Nu-şi dă seama că îngrijorarea ei mă face să mă îmbolnăvesc şi mai rău”.

Cu un mers hotărât, intră pe uşa care ducea la sectorul „Plecări”. În timp ce aştepta la coadă la care se efectua controlul biletelor, fu deocamdată cuprinsă de o nelinişte ciudată şi inexplicabilă care o chinuia neîncetat de vreo două săptămâni şi îi provocase o greaţă totală. Vedea oameni pretutindeni. Oameni care aveau nevoie de ea, o hărţuiau şi voiau să stea de vorbă cu ea cu orice chip. Era atât de obosită…

„Nu, se liniştea ea. Sunt singură. Calmă. Aici nu mă cunoaşte nimeni. N-o să-mi ceară nimeni nimic”.

În starea în care se afla, nici măcar nu-şi dăduse seama că vorbea aproape cu voce tare.

— Paşaportul, vă rog…

Funcţionarul aşezat în spatele ghişeului terminalului o privea uşor amuzat. Roşie la faţă de ruşine, Sandra îi întinse actele. Dumnezeule, spera să nu fie luată drept nebună, dacă începea să vorbească singură! Asta ar mai fi lipsit!

Formalităţile nu durară mult. Sandra avu destul timp să se plimbe prin faţa barului şi a magazinelor duty-free. Probabil că avionul va fi plin, observă ea când văzu mulţimea de pasageri care se îndreptau spre poarta doi. Pentru prima oară de săptămâni întregi, dacă nu chiar de luni, Sandrei îi făcu plăcere să se afle între oameni.

Admiră o femeie cu un păr superb, negru şi strălucitor, care îi ajungea până la brâu. Trase cu urechea, fără să înţeleagă nimic, la un grup de francezi. Oare erau francezi veniţi din Franţa sau locuitori ai Noii Caledonii care se întorceau acasă? De fapt, era pasionant să-i studiezi pe oamenii din jurul tău. În urmă cu o săptămână, n-ar fi fost în stare de aşa ceva. Acum două luni, pe când mergea pe străzile din Sydney, se grăbea, cu trăsăturile feţei încordate. N-avea timp nici măcar să vadă persoanele cu care se întâlnea pe stradă.

„Mă voi face bine”, îşi spuse ea. Pentru prima oară în ultimele cincisprezece zile era sigură că aşa va fi.

Sandra intrase acum în sala de aşteptare. Aştepta, împreună cu ceilalţi pasageri, să fie chemată să urce la bordul avionului. Era posibil să mai dureze ceva timp, dar îi era total indiferent. Se simţea bine acolo, aşezată confortabil, fără să fie nevoită să vorbească, nici să citească, nici măcar să gândească. Din când în când îşi repeta cu convingere: „Mă voi face bine, ştiu sigur, mă voi face bine”.

***

Sandra Pendlebury era infirmieră calificată. Fusese interesată întotdeauna mai mult de aspectul social al meseriei ei. Născută şi crescută într-un orăşel din Noua Galie de Sud, se stabilise la Sydney, după ce-şi terminase studiile. Avusese norocul de a găsi aici un post de conducere într-un cămin pentru femei din centrul oraşului, având casă şi masă asigurată în incinta acestuia.

Se dedicase cu pasiune muncii aceleia care i se potrivea de minune şi care s-a dovedit până la urmă a fi un post de asistentă socială. Îşi dorise întotdeauna să-i ajute pe oamenii din jurul ei, atât moral, cât şi fizic.

Era foarte mult de muncă. Un mare număr din femeile adăpostite în cămin fuseseră tratate cu brutalitate, adesea chiar ani în şir, înainte ca acestea să se hotărască să-şi părăsească soţii. A le ajuta să-şi revină afectiv şi a le insufla curajul de a o lua de la capăt era o sarcină foarte stimulativă.

Bineînţeles că la cămin era lipsă de personal. Sandra era singura salariată a acestuia. Echipa de voluntari cu jumătate de normă care o ajuta era insuficientă, deşi era competentă şi devotată. Foarte curând, Sandra ajunse să muncească şi optzeci de ore pe săptămână…

De fapt, ajunsese să nu mai facă diferenţa între orele de

muncă şi cele libere. Atunci când nu se afla la cămin, cumpăra haine pentru copii, se ducea la spital să viziteze vreo biată femeie bătută de un soţ alcoolic sau să ceară un sfat unui avocat pentru o nefericită care voia să divorţeze.

Sandra se culca întotdeauna ultima şi nu de puţine ori era trezită în zori de soneria telefonului, la capătul celălalt al firului aflându-se vreun soţ ameţit de băutură.

Mânca atunci când apuca, sau, cel mai adesea, sărea peste mese.

Văzând cum stătea situaţia, prietenii o sfătuiseră în mai multe rânduri să părăsească postul acela atât de greu, sau măcar să-şi ia o vacanţă mai lungă.

— E imposibil, protesta ea. Sunt martor în procesul doamnei Raby săptămâna viitoare şi, din nefericire, grupul meu de asistenţi săptămâna asta este împuţinat din cauza gripei…

Nici măcar nu-şi dădea seama că şi rezervele ei de energie erau pe sfârşite…

Cu cincisprezece zile în urmă, prietena ei Christine o forţase pur şi simplu să vină să-şi petreacă noaptea la ea.

— O să-ţi gătesc ceva bun şi după aceea te vei uita puţin la televizor şi te vei duce la culcare devreme. În felul acesta, o să fii în formă la procesul doamnei Raby. De când n-ai mai petrecut o seară în afara căminului?

— Ăă… cred că de şapte sau opt săptămâni, dar…

— Există vreun voluntar care să stea de gardă în noaptea asta?

— Da, dar aş fi vrut să mă văd cu o tânără care vrea să încerce a doua oară să-şi reia viaţa comună cu soţul ei şi…

— Dar poate să vorbească şi cu altcineva, nu?

— Da, dar…

— Nu, Sandra. Nu mai ţine cu niciun „dar”!

Acasă la Christine, Sandra se prăbuşise într-un fotoliu, simţindu-se atât de extenuată, încât nu reuşi să ia nici măcar o îmbucătură din mâncarea pregătită de prietena ei.

La ora nouă se dusese la culcare mergând împleticit. Atunci când Christine venise s-o trezească a doua zi, aşa cum promisese, o găsise într-o stare jalnică.

— Nu pot să mă scol, Christine. Am încercat, dar mi-e imposibil…

Lacrimi mari de neputinţă i se rostogoleau pe obrajii palizi. Avea impresia că nu va putea mişca niciun deget.

O simplă privire aruncată Sandrei o lămuri repede pe Christine.

— Rămâi în pat, aşa e cel mai bine. Anunţ eu căminul şi-l sun pe doctorul James.

— Dar nu sunt bolnavă! exclamă Sandra. Doar că nu mă pot ridica din pat.

— Vom vedea ce va spune medicul. Până atunci, îţi voi aduce micul dejun.

— Nu mi-e foame.

Sandra nu va uita niciodată amorţeala aceea care-i făceau picioarele grele ca plumbul şi-i crea o stare de proastă dispoziţie.

Doctorului nu-i trebuise mult ca să-i pună diagnosticul.

— A fost de-ajuns să scapi pentru puţină vreme de tensiunea nervoasă care te ţinea în picioare pentru ca trupul tău să nu mai vrea să asculte de nimic. Noaptea de odihnă a accelerat acest proces, dar, mai devreme sau mai târziu, prăbuşirea s-ar fi produs oricum.

— Când mă voi putea întoarce la serviciu? Săptămâna viitoare? întrebă ea dându-şi seama de zădărnicia vorbelor ei.

— Tare mi-e teamă că problema nu se poate rezolva doar în câteva zile. Te surmenezi de luni de zile. Ai nevoie de câteva săptămâni de repaus total, într-un mediu total diferit. Ai pur şi simplu o depresie nervoasă. Aşa se întâmplă atunci când vrei să faci prea multe odată. Sindromul acesta se întâlneşte foarte adesea la mulţi lucrători sociali pe care devotamentul lor pentru ceilalţi

oameni îi determină să se neglijeze total. Nu este vorba despre vreo slăbiciune specifică organismului tău, dar nimeni nu poate avea multă vreme un asemenea stil de viaţă fără să aibă de suferit o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp.

— Ce o sfătuiţi, domnule doctor? îl întrebă Christine, care ascultase cu atenţie mărită explicaţiile acestuia.

— Ar putea să rămână la tine o săptămână? În starea în care se află, n-o prea văd făcând drumul până la părinţii ei.

— Sigur că da. Sandra, vrei să rămâi aici?

În loc de răspuns, fata făcu un semn afirmativ din cap.

— Domnişoară Pendlebury, atunci când te vei simţi ceva mai bine, te sfătuiesc să pleci cât mai departe de aici…

— Nu prea înţeleg…

— Ştiu un loc situat în Noua Caledonie care este un adevărat paradis tropical şi are condiţii de hotel. De fapt, acest centru este destinat convalescenţilor. E o casă de odihnă cu atmosferă calmă şi relaxantă.

— Mie mi se pare perfect, domnule doctor! exclamă Christine cu entuziasm. Ce părere ai, Sandra?

Extenuată, Sandra nu reuşi să facă decât o grimasă care putea fi luată drept aprobare.

— Nu e nevoie să ne grăbim, spuse medicul, înţelegător. Deocamdată, singurul lucru pe care ţi-l cer este să stai în pat.

Sandra nu fu greu de convins. De fapt, nici n-ar fi putut să se dea jos din pat. Timp de o săptămână nu se văzu decât cu prietena ei, Christine. Amabilă şi plină de solicitudine, aceasta ştia să păstreze în jurul bolnavei liniştea necesară restabilirii. La cererea Sandrei, aşteptă câteva zile până să-i anunţe pe părinţii ei. Atunci când sosiră, se înspăimântară de felul cum arăta fiica lor. Insistară să urmeze sfatul doctorului James şi să plece la Insula Thérèse ca să se odihnească. În cele din urmă, Sandra cedă în faţa argumentelor lor. În definitiv, poate că

s-ar simţi mai bine printre străini decât în sânul propriei familii.

— Bine, spuse ea. Mă voi duce în locul acela pentru patru săptămâni, dar ţin neapărat să-mi plătesc singură sejurul, mai ales că am nişte economii…

După ce luă această hotărâre, evenimentele se derulară cu o rapiditate uimitoare. Domnul Pendlebury fu nevoit să se întoarcă acasă ca să se ocupe de crescătoria lui de oi. Doamna Pendlebury şi Christine se ocupară de toate pregătirile pentru plecarea în călătorie.

Astfel că, peste două săptămâni, Sandra pleca pentru prima oară în viaţa ei în străinătate.

„Cred că de fapt mă bucur de plecarea asta”, îşi spunea ea mirată.

La difuzoarele aeroportului fu anunţată cursa ei. Se ridică din fotoliu şi peste zece minute era instalată lângă un hublou în cabina cu aer condiţionat a avionului.

„Noua Caledonie! se gândi ea, uşor înfiorată. E aproape la fel de depărtată de Australia ca şi Noua Zeelandă şi cu toate astea mulţi oameni nu auziseră niciodată de insula aceea de trei sute şaizeci de ori mai mică decât ţara mea… Un punct în imensitatea oceanului…”

Mama ei îi dăduse o carte despre acea insulă coralieră care făcea parte din Teritoriile Franceze de Peste Mări… O răsfoise şi rămăsese cu impresia unui loc luminos ai cărui locuitori purtau îmbrăcăminte în culori vii. Poate că spre sfârşitul sejurului va reuşi să facă şi ea un pic de turism prin insula aceea de vis…

În clipa aceea, lângă ea se aşează o femeie. Foarte brunetă, era îmbrăcată elegant într-un taior din mătase naturală care probabil fusese cumpărat dintr-un magazin de lux.

Sandra trase imediat concluzia că individa trebuia să fie franţuzoaică, de aceea fu mirată s-o audă cerând nişte reviste stewardesei în limba engleză, cu o voce autoritară şi

un pronunţat accent australian.

— Sper că aveţi şi altele mai bune, spuse pasagera cu un aer dispreţuitor.

Vizibil extenuată, tânăra trebui să meargă să-i caute trei jurnale de modă foarte recente, în locul revistelor săptămânale pe care i le oferise mai înainte.

Sandra fu şocată mai ales de tonul pe care-l folosise tovarăşa ei de călătorie. Ei nici măcar nu i-ar fi trăsnit prin cap să deranjeze un membru al personalului pentru a cere ziare sau o pernă suplimentară, aşa cum făceau mai toţi pasagerii.

„Îmi pare bine că nu sunt atât de arogantă ca vecina mea de scaun, îşi spuse ea zâmbind amical stewardesei. În definitiv, nu suntem la clasa întâi!”

Necunoscuta nu-i era prea simpatică. Probabil că acest sentiment era reciproc, pentru că tânăra se cufundă în lectura revistelor, fără să-i adreseze vreun cuvânt sau vreo privire Sandrei.

Avionul se găsea de multă vreme deasupra Pacificului, când li se servi masa. Sandra visa privind sclipirile de diamant ale oceanului de sub ea, printre norişorii pufoşi. Când văzu tava plină cu mâncare pe care i-o întindea stewardesa, îi veni apă în gură. Era minunată senzaţia aceea de foame! De foarte multă vreme se mulţumea să ciugulească câte ceva, la întâmplare…

— De data asta pare ceva comestibil observă vecina ei. Nu vi se pare?

— N-am termen de comparaţie, pentru că e prima oară când călătoresc cu avionul, dar sunt şi eu de aceeaşi părere. Mâncarea este foarte apetisantă.

Conversaţia se opri aici. După ce mâncă totul cu poftă, Sandra adormi şi se trezi numai atunci când stewardesa o scutură de umăr.

— Îmi pare rău că vă deranjez. Trebuie să vă îndreptaţi scaunul şi să vă puneţi centura de siguranţă. Vom ateriza

curând.

Încă ameţită, Sandra se uită prin hublou. Într-adevăr, ajunseseră pe aeroportul din La Tontouta, situat între marea albastră şi creasta unui munte care se ghicea în spatele perdelei de ceaţă.

Deodată, tânăra nu mai văzu decât beton în jurul ei. Se produse un mic şoc şi se lăsară încet pe pistă.

În timpul aterizării, vecina ei răsfoia nepăsătoare paginile revistei, dar atunci când avionul începu să ruleze pe pistă spre aeroport, puse revista în buzunarul scaunului, îşi luă luxoasa geantă de voiaj din piele naturală şi ieşi grăbită pe coridorul central al avionului.

Sandra preferă să aştepte până se va termina cu înghesuiala de la ieşire. Nu se simţea bine la gândul că va fi împinsă din toate părţile de ceilalţi pasageri. Atunci când nu mai rămase nimeni în avion, îşi adună lucrurile şi coborî încet pasarela.

Sandra avu impresia că intră într-o baie călduţă. Atmosfera era umedă, iar betonul îi ardea tălpile. Respira cu destulă greutate.

În interiorul clădirii, era doar un pic mai răcoare, deşi aerul condiţionat funcţiona din plin. Difuzoarele răspândeau informaţii în limba franceză, pentru ca mai apoi să fie reluate într-o engleză cu un puternic accent francez. Bagajele se ciocneau cu zgomot în cărucioare şi sala era plină ochi de lume.

Tânăra simţi că i se pune din nou un nod în gât din cauza unei cumplite senzaţii de spaimă. Dumnezeule, va trebui să se strecoare prin mulţimea aceea indiferentă, dacă nu chiar ostilă, să treacă prin vamă... şi să găsească drumul spre Insula Thérèse! Nici măcar nu ştia limba franceză!

„Să mă aşez undeva ca să mă calmez”, îşi spuse ea.

Nu se mai putea ţine pe picioare. Scurtul drum cu avionul fusese de-ajuns s-o extenueze moral şi fizic.

— Ar fi trebuit să mă aştepte cineva, se gândi ea. De ce

oare nu se mai aflau şi alţi bolnavi în avion?

După ce se aşeză, Sandra respiră rar şi regulat pentru a-şi calma bătăile dezordonate ale inimii. Apoi se duse să-şi recupereze geamantanul şi să-şi facă vama.

Mulţimea începuse să se mai risipească. Majoritate călătorilor erau aşteptaţi de cineva. Alţii luaseră loc în autobuzul care urma să-i ducă în centrul oraşului sau direct la hotelul lor. Sandra nu vedea vreun şofer de firmă sau de microbuz care să pară a fi venit în întâmpinarea ei. Nu fusese lăsat niciun mesaj pentru ea.

„Evident, aş putea să iau autobuzul împreună cu ceilalţi. Aş ajunge în centrul oraşului Nouméa şi după aceea…”, îşi spuse ea.

Şi după aceea, ce? Habar n-avea unde se putea găsi acea faimoasă „Insulă Thérèse”. Fusese prea obosită ca să se ocupe de problemele călătoriei şi să se intereseze de punctul de destinaţie. Îi trecuseră pe lângă ureche vorbele prin care doctorul James lăuda binefacerile acelui port de vis.

S-ar fi putut găsi la mulţi kilometri depărtare de Nouméa… sau pe coasta de est… şi probabil că pe insulă nu se putea ajunge decât cu vaporul…

Aruncă o privire în jurul ei. Nimeni nu părea să aştepte pe cineva… cu excepţia vecinei ei de scaun din avion. După graba cu care se pregătise să iasă din avion, Sandra îşi închipuise că era aşteptată. Dar tânăra se găsea şi acum acolo şi era vizibil enervată. Se uita mereu la ceasul cu brăţară de aur de la mână.

Sandra o văzu îndreptându-se spre biroul de informaţii şi întrebând ceva într-o franceză foarte fluentă. Funcţionara clătină din cap cu un aer nedumerit şi nerăbdarea tinerei se accentuă.

Dar măcar ea ştia limba franceză… Cunoştea oare zona? Nu va refuza s-o ajute pe Sandra. „Dacă aş reuşi să aflu cum se ajunge pe Insula Thérèse sau măcar dacă trebuie să

iau autobuzul spre Nouméa, aş fi salvată”, îşi spuse ea.

Se apropie de necunoscută, care părea foarte prost dispusă.

— Vă rog să mă scuzaţi, madame. Vă pot cere să-mi faceţi un serviciu? Credeam că va veni cineva să mă aştepte la aeroport, dar nu văd pe nimeni. Aţi putea să-mi spuneţi cum…

— Julian! exclamă tânăra, lăsând-o pe Sandra cu propoziţia neterminată. Te aştept de un secol! N-ai putut să-l trimiţi pe Henri? Sau măcar să-mi laşi un mesaj? Câtă lipsă de respect!

— Fiona!

Bărbatul care se apropia de necunoscută nu se lăsă impresionat de explozia ei de furie. O strânse câteva clipe în braţe şi continuă:

— M-am dus să mă întâlnesc cu un prieten la Bouloupari şi la întoarcere am văzut un accident. Nu era grav, dar nu puteam să nu opresc pentru a-mi oferi ajutorul.

— Oh, voi, medicii! Sunteţi mereu la dispoziţia omenirii aflate în suferinţă!

— Oricum, trebuie să recunoşti că nu aştepţi de mult! Avionul trebuia să sosească la două şi acum este doar două şi jumătate. Să nu exagerăm! Ascultă-mă pe mine, exagerarea duce la neîndeplinirea scopurilor pe care ţi le-ai propus.

Fiona îşi stăpâni o uşoară grimasă. Sandra se întrebă ce legătura era între ea şi bărbatul acela înalt şi frumos, cu faţa energică ce exprima inteligenţă şi bunătate. Erau căsătoriţi sau doar logodiţi? Tânăra purta un inel la mâna dreaptă, dar pe cea stângă n-avea nimic.

Sandra începea să se simtă jenată de faptul că se afla atât de aproape de perechea aceea atât de ciudată. Era destul de dificil să încerce să plece trecând neobservată. Şi în plus, acum se găsea în aceeaşi situaţie ca mai devreme. Dacă tânăra aceea ar vrea doar să-i ofere o informaţie…

— Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă. Nu sunt de pe aici şi nu ştiu deloc cum...

Fiona se întoarse brusc spre ea.

— Oriunde aţi vrea să mergeţi, trebuie să luaţi autobuzul spre Nouméa. De altfel, există aici un birou de informaţii care mi se pare cel mai indicat să...

— Da, dar problema e că... nu vorbesc limba franceză...

— Dar ei vorbesc engleza. Regiunea asta turistică este plină de australieni.

— Oh, aşa este! Trebuia să-mi închipui! Vă rog să mă scuzaţi.

Sandra se aplecă să-şi ia geamantanul de jos. Necunoscuta avea dreptate. Funcţionarii ştiau de bună seamă limba engleză. Îi va întreba pe ei. Dar, Dumnezeule, ce greu era geamantanul ăsta! Şi de ce îşi simţea dintr-odată picioarele moi?

— Se simte rău! exclamă medicul sprijinind-o cu braţul lui puternic.

— Nu, nu, n-am nimic...

Avusese o ameţeală trecătoare, dar tânăra era totuşi bucuroasă că putuse să se sprijine de cineva...

— Aţi face mai bine să vă duceţi şi să luaţi un loc în autobuzul care aşteaptă afară, îi sugeră Fiona cu un aer supărat. După ce veţi sta jos, o să vă simţiţi mai bine.

— Nu fi ridicolă, Fiona! se revoltă însoţitorul ei. Doamna nu e în stare să călătorească singură. O vom duce noi acasă.

— Nu, o să mă descurc, protestă Sandra care n-avea deloc intenţia de a-i deranja pe cei doi străini.

— Nici nu vreau să aud! Unde vreţi să mergeţi?

— În Insula Thérèse, spuse fata stânjenită, dar...

— În Insula Thérèse! Dar asta înseamnă că sunteţi o pacientă!

— Dacă aşa stau lucrurile, interveni Fiona, Henri ar fi trebuit să vină s-o ia de la aeroport...

— Da, dar după câte vezi, n-a venit. Probabil că a intervenit ceva, o pană de cauciuc, de exemplu. Asta trebuie să fie explicaţia.

Se întoarse spre Sandra şi adăugă:

— Vă ducem noi.

Sandra ascultase schimbul de replici cu uimire.

— Cunoaşteţi Insula Thérèse? întâmplător, nu cumva sunteţi…

— Da, sunt doctorul Mansfield, Julian Mansfield, directorul casei de odihnă. Şi dânsa este… domnişoara Fiona Drake.

— Mă numesc Sandra Pendlebury.

Fiona Drake o salută cu răceală, privind-o cu o expresie curioasă care Sandrei i se păru a semăna cu repulsia.

„Mă dispreţuieşte pentru că sunt bolnavă, îşi spuse ea. Probabil că pentru ea boala e un lucru ruşinos”.

Dar nu mai avu timp să tragă şi alte concluzii. Doctorul Mansfield îi luă geamantanul şi geanta şi o porni spre parcare.

— Julian! îl strigă Fiona pe un ton imperativ. Lucrurile mele nu le iei?

— N-am patru mâini, draga mea! o ironiză Julian. Domnişoara Pendlebury e bolnavă, e normal ca eu să-i iau bagajele şi tu să le cari pe ale tale. Dar dacă vrei să procedăm altfel, poţi să mă aştepţi aici până când o să mă întorc să vă conduc pe amândouă la maşină.

Această propunere însă nu intra în vederile Fionei.

— Domnişoară Pendlebury, eşti amabilă să ai grijă de bagajele mele? Mă duc cu Julian.

Cu un gest familiar, îl luă de braţ pe medic şi în timp ce se îndepărtau, Sandra o auzi clar pe tânără rostind următoarele cuvinte:

— Chiar trebuie s-o luăm cu noi, iubitule? Aşteptam vizita asta cu cea mai mare nerăbdare şi acum văd că totul se duce de râpă din cauza uneia din bolnavele tale oribile!

Inima Sandrei parcă se opri în loc. Îşi făcuse deja o

duşmancă şi, culmea ghinionului, acea individă mergea şi ea tot în Insula Thérèse, locul în care sperase să găsească o oază de linişte.

Capitolul 2

— Insula Thérèse este chiar o insulă, aşa cum o arată numele? întrebă deodată Sandra.

Mergeau de aproape o jumătate de oră printre nişte pâlcuri de case despărţite între ele prin câmpuri cu igname, taros şi manioc. Aerul furios al Fionei făcea ca în maşină să domnească o atmosferă apăsătoare care-i devenise Sandrei de nesuportat.

— Evident că nu! îi răspunse Fiona râzând ironic.

— Mie întrebarea mi se pare foarte îndreptăţită, spuse Julian cu calm. Insula Thérèse nu este de fapt o insulă, domnişoară Pendlebury. Odinioară era o plantaţie care aparţinea unui francez. O numise aşa după numele soţiei lui. Cuvântul insulă are în acest caz un sens metaforic. El exprimă foarte bine izolarea şi liniştea idilice ale locului. Oaspeţii...

— Vrei să spui bolnavii, i-o reteză Fiona.

— Pentru mine, cei doi termeni au aceeaşi semnificaţie, continuă Julian. În acelaşi timp, ne aflăm şi foarte aproape de Nouméa, ceea ce le permite să practice turismul şi să facă şi cumpărături. De altfel, urmează să trecem prin centrul acestuia peste puţin timp. Voi opri pentru câteva minute ca să cumpăr ceva.

— Voi profita probabil şi eu de această posibilitate, spuse Sandra. La început îmi voi menaja un pic forţele, dar după aceea...

— Mi se pare că urmează să stai patru săptămâni, spuse doctorul Mansfield.

— Da. Pare că e mult, dar voiam să fiu sigură...

— Te rog, să nu vorbim azi despre boală. Vom vedea mâine despre ce este vorba. Mai bine admiră peisajul. Nu-i aşa că marea asta de culoare indigo, aproape violetă, de dincolo de bariera aurie a recifului e superbă?

Conversaţia luă sfârşit. Doctorul Mansfield se arătase

ciudat de laconic. Probabil că, din respect pentru Fiona, prefera să nu insiste asupra unui subiect care era evident că acesteia îi repugnă.

Făceau impresia că sunt o pereche nepotrivită. Nu era deloc uşor pentru un medic să aibă o soţie sau o logodnică interesată numai de viaţa lui profesională. Fiona locuia oare la Insula Thérèse sau se afla acolo în vizită? Dacă locuia în Australia, ce căuta aici? Şi dacă rămânea în Noua Caledonie, lucra la Nouméa sau n-avea nicio ocupaţie?

Tânăra se întreba care erau legăturile care-i uneau pe medicul atletic care părea dinamic şi sănătos şi pe Fiona cu silueta zveltă şi pielea bronzată?

Pe lângă femeia aceea frumoasă, Sandra se simţea îngrozitor de stângace. Rochiţa ei din stambă înflorată îi ascundea cu greutate slăbiciunea exagerată a trupului.

Bineînţeles că, de luni de zile, nu apucase niciun minut să se expună la soare şi de aceea avea pielea albă ca laptele. Sub ochi avea nişte cearcăne adânci, iar părul, care de obicei era mătăsos şi cu reflexe aurii, îi atârna jalnic pe umeri în şuviţe lipsite de strălucire.

De ce se mai mira atunci de repulsia abia reţinută pe care o manifesta Fiona faţă de ea? Oare cele patru săptămâni de convalescenţă îi vor fi de-ajuns ca să-şi recapete frumuseţea şi înfăţişarea plăcută de odinioară? Oboseala şi disperarea ameninţau s-o copleşească. Oare nu făcuse o greşeală venind aici? Nu s-ar fi însănătoşit mai uşor la părinţii ei, care locuiau în orăşelul Dubbo?

Se apropiau de Nouméa. Medicul îi arăta aspectele interesante precum uzina de nichel, din coşurile căreia ieşeau fuioare de fum gălbui, biserica polineziană, golfurile mici rezervate navelor de croazieră şi vasele de pescuit pictate în culori ţipătoare. Sandra fu cucerită imediat de oraşul acela liniştit, aşezat într-o radă de o strălucire orbitoare.

În Piaţa Cocotierilor, umbrită de palmieri şi arbori cu flori

roşii, exista un contrast uriaş între locuinţele vechi, atinse de patina timpului, şi magazinele moderne. Pe străzi se înghesuia o mulţime pestriţă de neo-caledonieni de rasă albă, indigeni, melanezieni sau polinezieni, metişi sau turişti îmbrăcaţi sumar.

— Ce mult îmi plac rochiile pe care le poartă melanezienele! exclamă Sandra. Credeţi că aş putea să cumpăr şi eu aşa ceva?

— Ce rochii? Unde? se interesă imediat Fiona.

— Aceea multicoloră şi plină de volănaşe...

— Oh, te referi la ţinuta „popineelor”, exclamă cu ironie Fiona. Nici unei europence nu i-ar trece prin cap să se împopoţoneze în halul ăsta!

— Mie mi se par foarte frumoase, se încăpăţână Sandra. Şi pe căldura asta probabil că sunt mult mai plăcute la purtat decât hainele noastre strânse pe corp.

— Ei bine, draga mea, n-ai decât să-ţi cumperi, dacă aşa îţi pofteşte inima, dar tare mi-e teamă că n-o să-ţi vină bine. Aşteaptă mai întâi să pui pe tine câteva kilograme.

Sandra se făcu stacojie la faţă şi amuţi. Era clar că Fiona Drake nu-şi alegea cuvintele! Lipsa ei de politeţe aducea foarte mult a bădărănie. Nu fără plăcere, tânăra surprinse privirea încărcată de reproşuri pe care doctorul Mansfield i-o aruncă vecinei ei. Era convinsă de faptul că şi el considera că individa mersese deja prea departe.

Restul drumului îl parcurseră într-o tăcere încordată. Sandra era pe jumătate adormită atunci când Citroënul alb al doctorului Mansfield frână în faţa unei impozante clădiri de culoare bej deschis, construită probabil pe la începutul secolului.

— Iată „Insula Thérèse”, anunţă doctorul cu o evidentă mândrie în glas.

Pare că iubeşte locul ăsta, îşi spuse Sandra mirată. O fi chiar el proprietarul?

— E magnific! exclamă ea în timp ce el o ajuta să

coboare din maşină.

Un tânăr tahitian cu pielea destul de albă, părul drept şi nasul turtit se grăbi să le iasă în întâmpinare.

— Ah, Henri! spuse doctorul Mansfield cu asprime în glas. Ce s-a întâmplat?

— Mii de scuze, domnule, începu şoferul în franceză, după care continuă într-o engleză cam stâlcită. Autobuzul a rămas în pană la Nouméa. Din cauza asta n-am putut să mă duc s-o iau pe domnişoara. Îmi pare rău, mai adăugă el întorcându-se spre Sandra, cu atât mai mult cu cât n-am reuşit să vă anunţ...

— N-am putea totuşi să intrăm înăuntru? sugeră Fiona, nerăbdătoare. O să lămuriţi problema asta ceva mai târziu.

— Bineînţeles, aprobă Julian. Nu-ţi face griji, Henri. Nu eşti vinovat cu nimic. Din fericire, am fost eu la aeroport s-o iau pe domnişoara Drake. Lucrurile s-au aranjat foarte bine. Eşti drăguţ să iei tu bagajele?

Puţin mai liniştit, Henri scoase geamantanele din portbagaj.

— Domnişoara Drake va sta în camera ei obişnuită, continuă medicul. Numărul aceleia în care va locui domnişoara Pendlebury îl vei găsi la birou.

Se întoarse spre Sandra şi adăugă:

— Urmează-l pe Henri, domnişoară. El se va ocupa de instalarea dumitale. Acum te sfătuiesc, sau mai bine spus, îţi ordon să dormi până la masa de seară. Călătoria asta te-a obosit foarte mult. Un membru al personalului te va trezi la momentul potrivit.

Sandra îl urmă pe Henri fără să protesteze. Abia terminaseră de traversat holul, că cel puţin trei persoane îl şi întrebaseră pe şofer:

— Doctorul Mansfield s-a întors?

Era evident că medicul părea de neînlocuit în casă. Oare Fiona nu suferea din cauză că vedea cum logodnicul ei era tracasat permanent de întrebările enervante ale

pacienţilor?

Camera feţei era luminoasă şi confortabilă. Cinci minute mai târziu, stătea ghemuită sub cearşafurile unui pat uriaş şi moale. Cineva ciocăni uşor în uşă şi o făcu să tresară din somn.

— Domnişoara Pendlebury? spuse vocea unei tinere.

— D... da...

— V-aţi trezit? Masa va fi servită peste o jumătate de oră.

— Vă mulţumesc foarte mult.

Sandra făcu rapid un duş în mica baie de alături. Se simţea înviorată, deşi încă era conştientă de oboseala intensă care-i moleşea forţele. Ca şi în avion, descoperi cu plăcere că-i era foame.

Sala de mese se găsea într-o aripă recent adăugată clădirii. Prin ferestrele uriaşe, putea admira priveliştea oferită de plajă şi Marea Barieră de Corali.

Atunci când sosise, nu-şi dăduse seama de apropierea oceanului. Ce tentantă era plaja mărginită de cocotieri care coborau până pe mal şi valurile leneşe care-şi dădeau obştescul sfârşit pe nisipul aproape alb!

Ferestrele dădeau spre o terasă acoperită pe care se găseau împrăştiate mese, fotolii şi plante aşezate în ghivece uriaşe.

Dat fiind că stătea nehotărâtă în pragul uşii, o tânără blondă îmbrăcată în uniformă de infirmieră verde-deschis veni la ea.

— Sunteţi cumva domnişoara Pendlebury? Eu mă voi ocupa de dumneavoastră. Veniţi cu mine.

— Mulţumesc.

— Am auzit că sunteţi infirmieră, ca şi mine, continuă tânăra.

— Da, dar în momentul ăsta nu prea ştiu unde şi când îmi voi mai găsi de lucru.

— Toate lucrurile la timpul lor, îi răspunse cealaltă cu un zâmbet amabil, făcându-i semn spre o masă de şase

persoane încă neocupate de nimeni. Atunci când vă veţi simţi mai bine, vă veţi gândi la acest subiect cu mintea odihnită. Timpul rezolvă totul, o să vedeţi. Oh! Am uitat să mă prezint! Sunt Nancy Clift. Spune-mi pe numele mic, o să fie mai puţin protocolar.

— Am înţeles, Nancy, cu condiţia să-mi spui şi tu Sandra.

— Bine.

Sala începea să se umple. O angajată le aduse o delicioasă supă rece din roşii şi castraveţi. Nancy observă că Sandra se uita din când în când prin sală, căutând parcă pe cineva.

— Nu toţi iau masa aici, preciză însoţitoarea ei. Din diferite motive, unii bolnavi preferă să fie serviţi în camera lor. Mâncarea li se trimite sus ceva mai devreme, pentru a se simplifica lucrurile în bucătărie. Doctorul Mansfield nu ţi-a propus să procedezi şi tu la fel?

— Nu…

— Probabil s-a gândit că ar fi mai bine pentru tine să cobori aici ca să vezi dacă atmosfera din sala de mese îţi place sau nu. Personalul mănâncă întotdeauna aici. Fiecare răspunde de câte o masă. Mă bucur că mănânci la masa mea. Cât stai aici?

— Patru săptămâni, dar aş putea să mai prelungesc sejurul dacă va fi necesar, sau dimpotrivă, să plec mai devreme, în cazul în care mă voi simţi complet refăcută…

— Să nu faci aşa ceva! Mulţi convalescenţi procedează aşa şi după aceea regretă amarnic. De parcă oamenilor le-ar fi ruşine că se află aici la tratament…

— Aşa este, recunoscu Sandra. Am un sentiment de culpabilitate de care nu reuşesc să scap.

— Unii îşi închipuie că depresia nervoasă este un defect, chiar dacă este poate provocată de surmenaj, şi că nu ai dreptul să pierzi prea mult timp ca să te vindeci… E de-a dreptul stupid!

— Dar aşa stau lucrurile şi nu poţi să schimbi nimic în

privinţa asta! Chiar în urmă cu câteva ore, cineva a reuşit să mă facă să am complexe de inferioritate pentru că sunt bolnavă!

— Pun pariu că este vorba despre domnişoara Drake.

— Cum ai ghicit?

— Aşa se poartă ea cu bolnavii. Nu se poate stăpâni, dar atunci când este şi doctorul Mansfield prin preajmă se controlează ceva mai mult... Ai venit cu ei de la Tontouta?

— Da. Am stat lângă domnişoara Drake în avion, fără să ştiu că mergem în acelaşi loc. Vine des pe aici?

— Este a treia vizită în optsprezece luni de când sunt eu aici. Cele două sejururi anterioare au durat două săptămâni. Am auzit că de data asta şi-a propus să stea două luni. Mă întreb cum reuşeşte să obţină atâta concediu.

— Oh... lucrează undeva?

— Da. Într-o mare agenţie de publicitate din Sydney. Nu ştiu cu ce se ocupă acolo, dar pare că este foarte bine plătită.

— Nu s-ar zice că ţii prea tare la ea...

Sandra se simţea uşor jenată de faptul că punea nişte întrebări indiscrete, dar era evident că interlocutoarea ei abia aştepta să-i vorbească. În plus, fără să-şi dea prea bine seama de ce, tânăra voia să afle mai multe despre logodnica medicului.

— Ca să-ţi spun drept, nu pot s-o sufăr. Şi nu sunt o excepţie în privinţa asta. Toţi membrii personalului medical îţi vor spune la fel, evident, cu excepţia doctorului Mansfield.

Sandra dădu din cap fără să spună nimic. Avea şi remuşcări din cauză că o antipatizase încă din primul moment pe Fiona, dar era şi bucuroasă să constate că nu era singura care gândea ca ea.

— Avem motive întemeiate să nu ne placă de ea, continuă Nancy, care observase aerul gânditor al feţei. Nu e vorba de rea-credinţă din partea voastră, te rog să mă

crezi, dar prezenţa ei creează o atmosferă tensionată în rândurile bolnavilor. În faţa doctorului Mansfield are grijă să-şi ascundă adevăratele gânduri şi el este atât de îndrăgostit, încât nu-şi dă seama ce vrea ea de fapt.

— Şi ce vrea?

— Să determine închiderea acestei case de odihnă după ce se vor căsători. Cel puţin aşa credem noi. Ar vrea să construiască aici un hotel de lux şi ea să facă pe stăpâna.

În acel moment, se auzi un râs cristalin şi în sala de mese îşi făcu apariţia Fiona, agăţată de braţul lui Julian, pe care-l privea cu adoraţie. Se aşezară la o măsuţă aflată în apropierea celei a Sandrei.

— În general, el stă la una din mesele pacienţilor, îi şopti Nancy, şi atunci ne certăm care din noi să stea cu el, pentru că este foarte simpatic. Dar atunci când este ea aici, rămân numai ei doi la masă şi nu vorbesc cu nimeni.

— Probabil că este foarte îndrăgostit, observă Sandra cu o uşoară strângere de inimă.

— Cu siguranţă... dar nu reuşesc să înţeleg de ce!

Terminaseră de mâncat supa. În momentul în care le fu adus felul doi, la masa lor sosi o pereche între două vârste pe care Nancy o salută în franceză.

— Ştii limba franceză, Sandra?

— Din păcate, numai câteva cuvinte.

— Nu-ţi face griji. Aşa eram şi eu la început, dar după aceea am învăţat să mă descurc. De fapt, majoritatea clienţilor noştri sunt australieni şi neo-zeelandezi. Voi face prezentările în engleză. Daţi-mi voie să v-o prezint pe Sandra Pendlebury, din Sydney. Domnul şi doamna Decaux din Orléans, Franţa.

— Îmi pare bine, şopti doamna Decaux.

— Mai stăm aici încă o săptămână, domnişoară, şi vom fi încântaţi să vă ţinem companie în restul sejurului nostru.

— Şi eu voi fi la fel de încântată, îi asigură Sandra.

Aruncându-le o privire profesionistă, observase burtica

domnului Decaux, care contrasta cu faţa lui descărnată şi uşor flască. Soţia lui supraveghea cantitatea de unt pe care acesta o punea pe cartofii copţi. Atunci când fu servit vinul alb şi rece la deliciosul peşte la grătar, domnul Decaux trebui să se mulţumească, oftând, cu un pahar de apă minerală. Probabil că se refăcea după o criză cardiacă, îşi spuse tânăra.

Brusc, îşi dădu seama că era diferită de toţi ceilalţi bolnavi şi se identifica mai degrabă cu Nancy Clift. Trebuia să-şi vină în fire. Aici, era bolnavă ca şi ceilalţi. Trebuia să se relaxeze şi să-şi vadă de propriile probleme.

După ce aruncă o privire îndurerată braţelor ei slăbănoage, se uită la Fiona Drake, ale cărei curbe armonioase erau aproape perfecte. Fusese pe punctul de a-şi lăsa farfuria pe jumătate plină… dar, fascinată de ce avea în faţa ochilor, înfulecă peştele până la ultima îmbucătură şi făcu la fel şi cu salata de fructe cu care se încheia masa.

— Te duci să te culci? o întrebă Nancy când o văzu că se ridică de pe scaun. Da, mi se pare normal. Trebuie să fii obosită după călătorie.

— O să mă duc, totuşi, pentru câteva minute pe terasă, ca să iau puţin aer. Pot să ies prin uşile acelea din sticlă?

— Da, du-te, dar nu sta prea mult.

Era o modalitate subtilă de a i se aminti că nu era liberă să acţioneze aşa cum credea de cuviinţă şi că alţii erau cei care aveau dreptul să vegheze asupra sănătăţii ei.

După ce rămase singură la umbră, Sandra se simţi mai bine. Regreta un pic că se lăsase antrenată în genul acesta de discuţie cu infirmiera. Ştia că era o bună confidentă, dar nu se afla aici decât ca să scape de tensiuni şi probleme, nu să-şi creeze altele.

În timp ce inspira briza uşoară venită din largul mării, văzu trecând un cuplu pe pajiştea de vizavi. Recunoscând vocile lui Julian şi Fionei, se dădu un pas înapoi pentru a nu fi văzută, dar gestul ei fu inutil, deoarece logodnicii erau

absorbiţi de discuţie. De altfel, dispărură curând în întunericul ce se lăsase.

Deodată, Sandra se simţi dezamăgită de doctorul Mansfield, fără să-şi dea seama de ce. Cum se făcea oare că bărbaţii ca el se îndrăgosteau de nişte femei care nu-i meritau? De altfel, după cum aflase la cămin, şi situaţia inversă era destul de frecventă... „Dumnezeule, ce prost a fost croită lumea asta!”, îşi spuse ea sfârşită de puteri.

Capitolul 3

A doua zi de dimineaţă, Sandra se trezi în zgomotul de veselă care venea din dreptul uşii ei. Era ora opt. Dormise unsprezece ore în şir. Incredibil.

— A sosit micul dejun, domnişoară, se auzi o voce cu un accent franţuzesc foarte pronunţat. Pot să intru?

— Da, bineînţeles. Ce drăguţ din partea ta că mi l-ai adus sus!

— Doctorul a spus că nu trebuie să coborâţi de dimineaţă.

— Da?

— Şi vă trimite acest mesaj.

După ce camerista plecă, Sandra luă de pe tavă un bilet împăturit în patru şi citi: „Doctorul Mansfield îţi dă întâlnire la ora nouă” Semnat: M. Simmonds. Probabil era o secretară sau o infirmieră.

Tânăra mâncă apoi cu poftă, făcu un duş şi-şi puse o rochie de plajă din bumbac cu imprimeuri turcoaz şi albe. Era încântătoare, dar oare nu-i accentua prea mult slăbiciunea trupului?

Ca să-şi ascundă proasta dispoziţie, Sandra se machie uşor, dar rezultatul nu fu pe măsura aşteptărilor ei. Părul se încăpăţâna să rămână lipit de pielea capului. Era de-a dreptul deprimant! Ce rost avea să-şi dea atâta osteneală?

Deodată, îşi dădu seama că de fapt primirea dispreţuitoare a Fionei Drake era cea care o stimula atât de mult. Privirea obraznică a unei femei frumoase şi sănătoase, îndrăgostită şi sigură pe ea… Într-adevăr, Fiona era superbă. Şi ce dacă?… Să-i fie de bine…

Torturată de nevoia disperată de a apărea într-o cât mai favorabilă lumină în faţa doctorului Mansfield, Sandra se agită atât de mult, încât, atunci când asistenta o introduse în cabinetul acestuia, era într-o stare de nervi îngrozitoare.

— Bună ziua, domnişoară Pendlebury.

Medicul ridică ochii din hârtii şi-şi trecu mâna peste frunte ca şi când ar fi vrut să-şi şteargă ridurile produse de nenumăratele lui griji. După ce-i spuse să se aşeze într-un fotoliu confortabil, el continuă:

— Cum te mai simţi astăzi?

— Foarte bine, mulţumesc.

În realitate, era departe de a se simţi bine în rolul de pacientă!

— Vrei să vii pe terasă? îi propuse Julian, care-i remarcase starea febrilă. Aerul curat face parte din tratamentul pe care am de gând să ţi-l prescriu.

Îi zâmbi cu căldură şi ea făcu la fel, deşi cam fără tragere de inimă.

— Ah, aşa, deja e mai bine. Dacă ai şti cât de mult ţi se luminează privirea atunci când zâmbeşti, ai face-o mai des!

Deschise uşa din sticlă care dădea pe terasă.

— Mă întorc imediat. Stai jos. O să-i spun lui Mary să ne aducă nişte cafele.

Apăsă pe butonul unui mic interfon şi dădu imediat comanda. Peste câteva secunde, stăteau unul în faţa celuilalt în fotoliile albe, la umbra rară unui palmier.

— Aşa… începu Julian, lăsându-se cu plăcere pe spătarul fotoliului, ca şi cum s-ar fi bucurat de ocazia de a se relaxa.

În mod instinctiv, Sandra făcu la fel şi se simţi imediat mult mai bine.

— Ştiu că abia ai sosit, dar aş vrea să-ţi aflu părerea despre Insula Thérèse, în calitate de bolnavă, bineînţeles…

— Ăă… păi… e un loc încântător… idilic… Mâncarea mi s-a părut excelentă…

De ce oare se simţea atât de stânjenită? De ce se apucase să-i dea asemenea răspunsuri banale? Ce-o să creadă despre ea? Era evident că aştepta altceva de la ea…

Spre marea uşurare a Sandrei, Mary Simmonds sosi cu cafeaua. După ce sorbi o înghiţitură din băutura înmiresmată, Julian continuă:

— Eşti infirmieră, domnişoară Pendlebury, aşa că pot să-ţi vorbesc pe şleau despre boala dumitale fără prea multe ocolişuri.

— Da, îmi pare rău, şopti repede Sandra. Nu ştiu de ce am...

— Nu-ţi face griji, i-o reteză Julian râzând. Ştiu exact ce simţi. E greu, nu-i aşa, să te trezeşti brusc de partea cealaltă a baricadei.

— Oh, da!

— E un lucru inevitabil pentru cei care practică meseria noastră. Doctorul James mi-a vorbit îndelung despre împrejurările în care te-ai îmbolnăvit. Am destulă experienţă ca să ştiu să citesc printre rânduri. De fapt, a fost gata-gata să mă îmbolnăvesc şi eu de acelaşi gen de depresie.

— Da? exclamă Sandra, nevenindu-i să creadă ce auzea.

Cum? Atletul acela frumos şi atât de sigur pe forţele lui? Apoi Sandra îşi dădu seama că face aceeaşi greşeală ca Fiona şi anume aceea de a confunda forţa cu sănătatea şi slăbiciunea cu boala.

— După ce am obţinut diploma, continuă medicul, am lucrat ca generalist într-unul din cartierele cele mai defavorizate din Sydney. Eram copleşit de importanţa sarcinii mele şi, în plus, nu puteam să nu mă interesez de problemele afective ale bolnavilor mei, care nu ştiau cui să se mai adreseze. Surmenajul mă conducea încet dar sigur spre o depresie nervoasă, când o apendicită acută m-a doborât la pat, silindu-mă să mă odihnesc şi să privesc altfel lucrurile.

Când văzu că Sandra nu spune nimic, continuă:

— Acum că ai aflat prin ce am trecut şi eu, poate că îţi va fi mai uşor să vorbeşti despre depresia ta. Primul lucru care trebuie făcut este să înveţi să nu mai stai în defensivă.

— Dar n-am... protestă Sandra.

— Poate că o faci în mod inconştient, o opri el cu

blândeţe, dar aşa stau de fapt lucrurile. Din păcate, e o capcană în care cad mulţi oameni. Trebuie totuşi să realizezi că o asemenea atitudine riscă să-ţi frâneze vindecarea.

— Da… şopti Sandra, care se simţea încolţită.

Se lăsă tăcerea între ei. Ca să se mai liniştească, tânăra sorbi câteva înghiţituri de cafea.

— Domnişoară Pendlebury, vreau să ajung la fondul problemei. Numai în felul acesta voi fi într-adevăr în măsură să te ajut. Rolul meu nu este numai acela de a-ţi prescrie medicamente şi un regim alimentar!

— Vă rog să mă scuzaţi că am devenit atât de reticentă, îngăimă Sandra. Continuaţi, domnule doctor.

— E evident că din pricina caracterului tău bun, eşti tentată permanent să împărtăşeşti necazurile celorlalţi, să iei parte la suferinţele lor, să vrei să ajuţi cu orice preţ. Nu mă înşel, nu-i aşa? Bine. Nu trebuie să consideri cele patru săptămâni de odihnă ca pe o simplă pauză înainte să-ţi reiei responsabilităţile obişnuite. În cazul în care vei proceda aşa, peste puţin timp recidiva este asigurată. Dimpotrivă, ar trebui să foloseşti perioada asta de odihnă pentru a reflecta la viaţa ta, cu scopul ca acest accident să nu se mai producă niciodată.

— Dar cum…?

— Pe scurt, trebuie să înveţi să te gândeşti la tine fără să te simţi vinovată din cauza asta. La urma urmei, nu e absurd că te gândeşti întotdeauna în primul rând la alţii? Dacă îţi risipeşti energia la nesfârşit în beneficiul aproapelui tău, rişti ca la un moment dat să nu mai ai nimic de dat.

— Da, aşa este…

— Sunt convins că ştii un principiu de bază, şi anume acela că trebuie să-ţi faci ordine mai întâi în casa ta şi apoi în a altuia, spuse el zâmbind uşor.

— Aveţi dreptate. Nici măcar nu mi-am dat seama că maşinăria începuse să se deregleze…

— Şi cu toate astea, chiar aşa stăteau lucrurile, deoarece ai ajuns să nu te mai intereseze propria sănătate.

Sandra clătină din cap şi spuse cu pauze între cuvinte:

— Acum încep să înţeleg de ce mi-aţi reproşat mai devreme că stau în defensivă... Aşa este. Am remarcat acest comportament şi la femeile de la cămin. Ele negau evidenţa şi refuzau să recunoască faptul că lucrurile stăteau prost şi nu se simţeau în stare să le facă faţă singure. Din cauza asta, adesea era destul de dificil să le vin în ajutor.

— Văd că ai înţeles ce am vrut să spun. Trebuie să te hotărăşti să te ocupi de tine aşa cum o faci pentru protejaţii tăi. În rândul cadrelor medicale există tendinţa să se creadă că regulile stabilite pentru alţii nu ni se aplică şi nouă. Suntem totuşi toţi la fel!

— E adevărat, zâmbi Sandra. Poate că ar trebui să se insiste mai mult asupra acestui aspect în timpul studiilor.

Doctorul Mansfield clătină din cap, bucuros să vadă că în sfârşit pacienta lui era mai relaxată. După ce-şi goli ceaşca de cafea, continuă:

— Să revenim la convalescenţa ta. Îţi voi prescrie un tratament şi un regim alimentar bogat în vitamine şi proteine. Nu e nevoie să-ţi mai dau şi alte explicaţii suplimentare, dar, repet: nu pot să fac eu totul. Rolul tău este esenţial.

— Vreţi să spuneţi... comportamentul meu mintal?

— Exact. Va trebui să te hrăneşti corespunzător, să te odihneşti foarte mult, mai ales la început, să respiri aer curat şi chiar să faci puţină gimnastică. Sunt sigur că n-ai mai făcut sport de cel puţin şase luni.

— Mărturisesc... Practicăm dansul modern şi jucam tenis de două ori pe săptămână... Pe măsură ce eram acaparată de munca mea, am abandonat totul.

— Acum, răsfaţă-te, e un ordin. Se poate vedea cu uşurinţă că eşti probabil o fată adorabilă, plină de viaţă şi

de farmec… dar deocamdată treaba asta nu se vede.

Făcuse această observaţie pe un ton blând, dar Sandra nu se simţea mai bine din cauza asta.

— Vreau să faci plajă, să înoţi şi să faci scurte plimbări pe malul oceanului. Înscrie-te la cursurile de yoga şi la cel de lucru manual al lui Helen Cardwell. Îţi garantez că înainte de sfârşitul sejurului tău, ne vom vedea pe terenurile de tenis. Dar mai ales, lasă toate grijile deoparte. Spune-ţi în gând că ai tot timpul să te gândeşti la viitor. Şi mai am rugămintea să nu fii prea apropiată de personalul medical. Asta probabil o să ţi se pară dificil, dar, dacă vei face acest efort, ţi se va reduce durata convalescenţei.

— Recunosc că m-am împrietenit cu o colegă, Nancy Clift.

— E cât se poate de normal, dar trebuie să fii atentă în legătură cu acest aspect.

— Dar turism pot să fac, domnule doctor? Am auzit că există nişte tururi organizate…

— Da, dar mai aşteaptă puţin înainte să te aventurezi în genul acesta de activităţi. Nu trebuie să cazi în extrema cealaltă şi să vrei să faci prea multe. Vei folosi ultimele două săptămâni ca să ieşi din Insula Thérèse, să faci excursii, cumpărături, să mergi la restaurant cu prietenii pe care ţi-i vei face. Deocamdată fii mai egoistă, te implor! Ştiu că pentru unele persoane sfatul acesta nu este prea greu de urmat…

Se opri câteva secunde, oftând într-un mod ciudat.

— … Dar pentru tine bănuiesc c-o să fie destul de dificil. Totuşi, trebuie s-o faci! Şi nu numai în timpul sejurului din Noua Caledonie. Egoismul temperat este o atitudine vitală care trebuie să devină o a doua natură pentru tine. Mă urmăreşti?

— Milostenia trebuie să înceapă cu tine însuţi, rezumă tânăra.

— Nici eu nu puteam s-o spun mai bine.

— Am deja impresia că mă simt mai puţin vinovată că sunt bolnavă, mărturisi Sandra.

— Se vede imediat că eşti un fin psiholog, de aceea nu mă mir că ai reuşit să-ţi faci atât de bine rolul de consilieră.

Faţa lui bronzată fu luminată din nou de un zâmbet.

— Doresc din toată inima ca sejurul din Insula Thérèse să-ţi fie de folos din toate punctele de vedere, Sandra, adăugă el abandonând tonul profesional. Am impresia că am multe lucruri în comun cu tine... temperamentul... preocupările...

Lăsă fraza neterminată. Sandra îl privea mirată:

— Văd că m-am lăsat dus de val! Probabil mă consideri un palavragiu. Dacă ai cea mai mică problemă, încheie el recăpătându-şi tonul obişnuit, vino neapărat la mine.

— Am înţeles, domnule doctor.

Se ridică în picioare, uşor nedumerită de schimbarea petrecută cu el. Julian făcu la fel, trecându-şi mâna peste frunte, ca atunci când intrase în cabinetul lui.

Sandra plecă aproape veselă. În hol se întâlni cu Fiona, care avea o scrisoare în mână şi faţa încruntată. Se îndrepta spre biroul medicului.

— Julian, exclamă ea, te aştept de o jumătate de oră! Vizitele astea sunt întotdeauna atât de lungi?

Trânti uşa în urma ei, aşa că Sandra nu mai auzi ce răspunsese interlocutorul acesteia.

În timp ce rememora discuţia pe care o avusese cu Julian, o pornise pe drumul spre plajă. Observaţiile lui îşi croiau destul de greu drum în mintea ei obosită. Simţea nevoia să se gândească la felul cum îşi va petrece timpul.

În fiecare zi va face o plimbare pe plajă şi de fiecare dată va merge puţin mai departe decât în ziua anterioară. Se va aşeza apoi într-un locşor liniştit, unde va putea reflecta în tihnă. De cât timp nu-şi mai acordase răgazul de a se gândi la ea, la viaţa ei din prezent şi la viitor?

Şi apoi, atunci când se va simţi mai bine, se va putea

duce la Nouméa să facă nişte cumpărături numai pentru ea, ca o egoistă, aşa cum o învăţase Julian. Îşi va lua un costum de baie croit după ultima modă... Până atunci, era convinsă că se va îngrăşa cu câteva kilograme şi silueta îşi va fi recăpătat formele armonioase de altă dată... Şi apoi, de ce nu şi-ar oferi una din acele rochii „popinee”, pe care Fiona le privea de sus, şi o ţinută ultramodernă adusă din Franţa?

Şi, cine ştie, de ce n-ar fi posibil să întâlnească un francez teribil de seducător care o va duce să ia masa în restaurantul cel mai select din Nouméa...

Ideea aceea de-a dreptul insolentă o făcu să izbucnească în râs. Era clar că imaginaţia ei o luase razna de-a binelea!

Se aşezase sub un copac, la marginea parcului, în punctul în care începea plaja. În clipa aceea apăru o siluetă graţioasă care se plimba pe malul mării.

Era Fiona Drake, care purta un costum de baie superb, de culoare neagră, ochelari mari de soare şi o pălărie de soare uriaşă, cu borurile moi.

Probabil o auzise pe Sandra râzând deoarece, în timp ce-şi întindea pe nisip un prosop de baie roz, ridică ochii spre ea zâmbind amuzată. Dar, după câte se părea, Fiona avea altceva mai bun de făcut decât să fie interesată de stările sufleteşti ale unei bolnave, aşa că se întinse pe spate ca să-şi desăvârşească bronzul deja existent pe trupul ei perfect. Era foarte evident că inactivitatea nu-i displăcea.

„Asta trebuie să învăţ şi eu să fac, îşi spuse Sandra. Începând de astăzi, mă voi expune la soare în mod progresiv. Bărbaţii vor fi fascinaţi de pielea mea bronzată... Oh, Doamne Dumnezeule, cred că am început s-o iau razna de tot, dacă m-am apucat să visez deja la dragostea bărbaţilor...”

În privinţa asta, nu mai exista nicio îndoială. Trebuia să recunoască un lucru evident. Aversiunea ei faţă de Fiona era generată şi de invidie, pentru că tânăra se bucura de iubirea lui Julian, bărbatul extrem de seducător, cu o

statură atletică şi dotat cu inteligenţă şi generozitate.

Până acum, Sandra fusese prea ocupată ca să mai aibă timp să se gândească şi la dragoste. În timpul anilor de studii, ieşise cu câţiva băieţi, dar nu depăşiseră niciodată stadiul de prietenie. Inima încă nu-i bătuse pentru nimeni. Fără să vrea, acum se simţea pregătită să iubească. Oare va întâlni iubirea în Noua Caledonie?

***

Începând din acea zi, în ea se petrecu o schimbare subtilă. Observă că e cuprinsă de un elan care o stimulează. În mintea ei îşi croia drum vaga idee că ar putea exista un bărbat pe care să-l iubească şi el s-o iubească pe ea…

Zilele treceau în mod foarte plăcut. Îşi făcu o adevărată prietenă din Nancy Clift, având grijă totuşi să nu abordeze subiecte delicate. Majoritatea pacienţilor erau foarte simpatici şi Sandra găsea foarte uşor pe cineva care s-o însoţească în plimbările ei sau alături de care să înoate.

Îşi recăpătase pofta de mâncare şi devora pur şi simplu mâncarea gustoasă şi hrănitoare pregătită cu grijă de bucătăreasa Anike şi ajutoarele acesteia, Enoka, Lena şi Tipo. Toţi patru erau din Mare, una din insulele Loialităţii, situate la est de Insula Noua Caledonie. Erau melanezieni cu pielea foarte brună, trupul bondoc şi părul scurt şi creţ.

Sandra se împrietenise cu acei oameni de o veselie contagioasă şi mergea adesea la bucătărie ca să bea împreună cu ei câte o ceaşcă de ceai negru foarte dulce. Asculta cu plăcere cântecele lor melodioase, în special „Cântecul Fetelor din Mare”, care evoca foşnetul valurilor care se stingeau pe mal şi cel al vântului atunci când trecea prin cocotieri.

Încet-încet, a aflat de la Nancy şi de la ceilalţi membri ai personalului povestea insulei. Domeniul îi aparţinea tatălui lui Julian, care construise acea casă de odihnă. Acum fiind

prea în vârstă ca să se mai poată ocupa de problemele aşezământului, se retrăsese la Sydney, dar, oficial, era în continuare directorul centrului şi-şi putea exercita dreptul de veto.

Deşi domnişoara Hopkins, secretara doctorului Mansfield, era foarte discretă în privinţa sentimentelor patronului ei, Sandra ghicise că situaţia prezentă îl nelinişstea pe medic.

— Probabil că domnul bătrân n-o s-o mai ducă mult, lăsase să se înţeleagă secretara. Cred că fiul său va face nişte schimbări atunci când va rămâne singur la conducerea Insulei Thérèse.

Nancy însă fu însă mult mai explicită.

— Nu e de mirare că Julian este văzut atât de des cu o figură îngrijorată, îi spuse ea Sandrei într-o zi când se scăldau împreună în ocean. Trebuie să fie groaznic pentru el să aştepte atâta timp ca domnul Mansfield să binevoiască a-şi da obştescul sfârşit!

— Oh, sunt sigură că doctorul Mansfield nu doreşte să se întâmple aşa ceva! exclamă Sandra, uluită de cinismul infirmierei.

— Vorbeşte gura fără mine, recunoscu Nancy. Adevărul e că situaţia e destul de neplăcută. Domnul Mansfield ar fi trebuit să se retragă total din afacere şi să-i lase întreaga libertate de acţiune fiului său.

— Dacă am înţeles eu bine... îndrăzni Sandra să observe, în timp ce se întindea la soare, are de gând să facă nişte schimbări...

— Da. Când şi când, pomeneşte despre ele. Ca şi Fiona, de altfel. Dar mă îndoiesc că se gândesc amândoi la acelaşi lucru.

— Îmi amintesc că mi-ai vorbit despre subiectul acesta în seara în care am venit aici, şopti Sandra.

Glasul conştiinţei îi şoptea să nu se amestece în problema aceea care n-o privea absolut deloc.

În clipa aceea, apăru la capătul plajei silueta atletică a lui

Julian, care se îndrepta alergând spre ele. În timp ce el se întindea pe un prosop lângă cele două tinere, gâfâind din cauza efortului, Sandra se simţi stânjenită. Oare ce o să spună după ce o văzuse împreună cu Nancy? Doar o sfătuise să nu intre în vorbă prea mult cu personalul medical din Insula Thérèse.

— Practic sportul acesta zilnic, le explică Julian după ce se mai linişti. Trebuie să dau exemplu pacienţilor şi... membrilor personalului meu...

Cele două fete începură să râdă şi Sandra se simţi dintr-odată mai relaxată.

Medicul purta un slip de baie de culoare bleumarin. Avea trupul la fel de bronzat ca şi faţa. Se simţea ciudat de tulburată atunci când se afla atât de aproape de el...

— Bronzat cum sunteţi, spuse ea pe negândite, lumea ar putea să creadă că vă petreceţi timpul expunându-vă la soare şi nu ocupându-vă de bolnavi.

Îşi muşcă limba. Nu cumva fusese prea sinceră şi familiară cu el? Dar el zâmbi şi sări în picioare.

— Ca să vă dovedesc că nu folosesc slipul doar pentru a-mi arăta bronzul de pe trup, mă voi arunca în mare! Nu vine nimeni cu mine?

— Nu, îi răspunse Nancy pentru amândouă. Mă gândesc să-mi petrec după-amiaza liberă la Nouméa. Trebuie să mă duc să mă pregătesc de drum, altfel Dani va pleca fără mine. De altfel, noi am făcut deja baie.

— Bine, spuse el, şi se depărtă de ele.

— Uneori o invidiez pe frumoasa Fiona, şopti Nancy. Bărbatul ăsta e superb!

Sandra era surprinsă s-o audă vorbind în felul acela. Reieşea că Nancy i l-ar fi suflat bucuroasă pe Julian Fionei, dacă ar fi putut. Totuşi, nu se putea încăiera pentru un bărbat...

Dar după ce Nancy plecă spre casă, se întoarse pe furiş şi-l privi pe Julian. Înota ca un peşte, cu o forţă şi o graţie

nemaiîntâlnite. Părea fericit să se bălăcească liber, să se îmbete de aerul curat şi de soare.

Sandra era uşor mirată. În cabinetul lui, îmbrăcat sobru cu o cămaşă albă şi pantaloni închişi la culoare, era sută la sută medic. Nu realizase niciodată nevoia lui de efort fizic. Admiră acea nouă faţetă a personalităţii lui. Fiind ea însăşi crescută la ţară, Sandrei îi plăcea la nebunie sportul şi viaţa în aer liber.

Julian reveni pe plajă scuturându-şi părul.

— Apa e minunată, spuse el întinzându-se din nou lângă ea. Mărturisesc că în ultima vreme n-am mai făcut sport, aşa cum obişnuiam înainte. Ştii foarte bine ce înseamnă să ai de lucru până peste cap... Trebuia să mă întâlnesc cu Fiona aici. N-ai văzut-o?

— Nu. În afară de Nancy, n-am văzut pe nimeni.

— De când ai venit, ai făcut progrese spectaculoase. Sunt foarte mulţumit de tine.

— V-am urmat îndeaproape sfaturile. Aţi avut dreptate atunci când aţi spus că atitudinea mentală este cheia unei vindecări rapide. Trupul a ascultat de spirit... şi iată că sunt din zi în zi mai puternică...

— ... Şi mai frumoasă, adăugă Julian privind-o cu simpatie, ceea ce o făcu să roşească de plăcere. Ţi-am spus eu...

— Julian! Ah, aici eşti! spuse Fiona care ieşise de după o ridicătură de pământ şi se apropiase fără să fie observată de cei doi. Te-am aşteptat pe plaja cealaltă.

— Îmi pare nespus de rău, o asigură Julian. E vina mea. Uitasem că acolo e locul tău preferat.

S-a ridicat şi i-a întins cu mare grijă prosopul pe plajă. După ce logodnica lui s-a întins pe el, Julian o unse pe umeri şi pe spate cu o loţiune antisolară.

Sandra începuse să se simtă în plus. Era evident că Fiona s-ar fi dispensat uşor de prezenţa ei.

„Nu ştiu cum se face că mă amestec din nou în

intimitatea lor, îşi spuse ea. E destul de neplăcut să pozez la nesfârşit în intrusă în faţa lor”.

— Mi-am luat porţia de bronz pe ziua de azi, spuse ea pe tonul cel mai firesc din lume. În plus, ar trebui să plec acum, dacă nu vreau să ratez cursul de olărit al lui Helen Cardwell.

— La revedere, Sandra, îi spuse medicul cu căldură. Mă bucur că te văd într-o formă atât de bună.

Capitolul 4

Trecură douăsprezece zile fără ca Sandra să se fi aventurat dincolo de graniţele domeniului. În fiecare după-amiază îl vedea pe Henri plecând cu un mic grup de oaspeţi într-un microbuz destul de hărtănit.

Nancy fu aceea care-i sugeră într-o seară să participe şi ea la excursia organizată la Nouméa pentru a doua zi.

— Am văzut de atâtea ori acvariul acela vechi, încât aş putea să te conduc prin el cu ochii închişi! Dar doctorul Mansfield mi-a cerut să servesc drept însoţitoare. Mi-ar face plăcere să mergi cu noi. Şi apoi, a venit vremea să ieşi şi tu un pic din amorţeală.

— Nu mi-ar displăcea să fac o excursie, mărturisi Sandra. Mergem numai la acvariu?

— Henri va profita de ocazie şi va face un tur al oraşului, iar la întoarcere ne vom opri la Golful Lămâilor ca să ne scăldăm în mare. Să nu-ţi uiţi costumul de baie.

— Pare foarte tentant. O să merg şi eu.

— Perfect. Plecarea este la ora două. Acum, te-am lăsat. Am mari întârzieri în întocmirea fişelor şi doctorul Mansfield nu glumeşte când e vorba despre acest subiect. Aşa e şi normal, dar... Gata, nu vreau să te mai plictisesc cu problemele mele.

Se depărtă cu pas vioi, lăsând-o pe tânără singură pe terasa pe care se instalase de dimineaţă ca să citească o carte. Nici nu plecase bine infirmiera, că îşi făcu apariţia o siluetă graţioasă din spatele unei plante tropicale înalte.

Era Fiona Drake. Era evident că auzise toată discuţia.

— Dacă am înţeles bine, mâine te duci la Nouméa, spuse ea aşezându-se pe scaunul pe care stătuse Nancy.

— Da, e vorba să facem un tur al oraşului şi să ne oprim la acvariu şi la Golful Lămâilor.

— Eşti hotărâtă să mergi şi tu?

— Da.

— Aş avea chef să merg şi eu.

Sandra se străduí să-şi ascundă mirarea. De când sosise aici, n-avusese niciun contact direct cu Fiona. Acea persoană elegantă ducea o viaţă de leneşă. Îşi petrecea zilele făcând plajă şi citind romane poliţiste pe care le lua din mica bibliotecă a casei.

Era auzită adesea plângându-se de trândăvia ei dar cu toate astea, toată lumea vedea că doctorul Mansfield făcea tot ce-i stătea în putinţă s-o distreze! Se scălda şi juca tenis cu ea, o lua la plimbare după-amiaza şi destul de des seara mergeau să cineze şi să danseze la Nouméa. Acest program încărcat îl obliga pe Julian să lucreze fie de dimineaţă, fie până târziu în noapte în cabinetul lui.

În mai multe rânduri, Sandra o auzise pe Nancy mirându-se de şederea prelungită a Fionei în Insula Thérèse. Într-adevăr, dacă logodnica doctorului nu ştia să-şi facă singură de lucru şi nu-şi exprima niciodată dorinţa de a participa la viaţa centrului, cum Dumnezeu să nu se plictisească? Ştia totuşi foarte bine că Julian era foarte ocupat şi că prezenţa lui era indispensabilă pentru bunul mers al aşezământului. De data asta, Sandra era de acord cu infirmiera şi era indignată de atitudinea egoistă a tinerei.

De aceea, era uluită de faptul că Fiona se arătase dornică să participe la o excursie de grup. Oare începea să-şi dea seama că-i răpea lui Julian un timp preţios? Era posibil…

— Ne întâlnim la microbuz. Pleacă la ora două, nu-i aşa?

— Da, răspunse Sandra.

— La revedere.

Fiona se depărtă cu mersul ei mlădios, luând-o spre uşa biroului doctorului Mansfield. Sandra n-o mai văzu până a doua zi, la ora plecării microbuzului.

În ziua aceea, micul lor grup era compus din opt persoane. Erau acolo şi cei doi din familia Grant, al căror echilibru mintal fusese serios zdruncinat de sinuciderea fiicei lor în vârstă de douăzeci de ani. Dădeau impresia că

erau pe cale de a se reface după acea tragedie, dar Sandra nu se lăsa păcălită. Era evident că doamna Grant se afla încă sub efectul tranchilizantelor. Cât despre soţul ei, acesta profita de toate ocaziile de a ieşi din sanatoriu, cu intenţia vădită de a se îmbăta.

Se simţea că juca teatru. Izbucnirile exagerate de veselie erau urmate de perioade lungi de tristeţe în timpul cărora nimeni nu reuşea să-i provoace nici măcar un zâmbet.

Sandra îl compătimea din toată inima. Ghicise că acesta se străduia să-şi ascundă în adâncul sufletului amintirea dramei cumplite care-l măcina.

Cei doi urmau să plece în Australia la sfârşitul săptămânii. Sandra le ura din toată inima să-şi găsească nişte preocupări suficient de interesante pentru a reuşi să-şi regăsească echilibrul mental care fusese grav compromis.

Se aşezaseră tăcuţi lângă ea şi tânăra se simţi mai uşurată când îl văzu pe David Hepburn că ia loc lângă ea şi începe să vorbească.

Unii bolnavi nu-şi puteau ascunde dispreţul pentru acel fost drogat, pe când Sandra, dimpotrivă, era plină de admiraţie pentru modul liniştit şi hotărât în care acesta se silea să taie punţile cu trecutul. Luase singur hotărârea de a veni la Insula Thérèse şi să înceapă o cură de dezintoxicare. În acest scop, împrumutase nişte bani de la părinţii lui, pe care era hotărât să-i înapoieze imediat ce va fi posibil.

Ceilalţi bolnavi se aşezaseră pe scaune şi aşteptau să plece. Henri deja pornise motorul, în momentul în care Fiona Drake ieşi în fugă din casă.

Purta nişte pantaloni stacojii croiţi perfect şi o cămaşă din mătase cu floricele galbene. Machiajul era cam strident, având în vedere că era abia după-amiază.

— Pot să stau lângă tine, Henri? îl întrebă ea veselă pe şofer.

— Bineînţeles, domnişoară Fiona, îi răspunse acesta cu

un zâmbet larg, înainte să demareze încet pe pietrişul aleii.

— Aşteaptă puţin! exclamă deodată Fiona. Se pare că doctorul vrea să-ţi spună ceva.

Într-adevăr, Julian apăruse în pragul uşii şi făcea semne cu braţele.

— Poţi să mă iei şi pe mine în oraş? Mă duceam să-mi iau maşina, dar e mai simplu să încerc cu microbuzul. Ne întâlnim la Golful Lămâilor, unde vom bea ceva şi vom porni înapoi spre casă, încheie el, zâmbindu-le pasagerilor.

— Stai lângă mine, dragule, îl rugă Fiona. Trebuie neapărat să te lăsăm în oraş?

— Da. Am multe treburi de făcut. Îmi pare rău că nu pot să-mi petrec după-amiaza cu tine, dar…

— Nu trebuie să te scuzi. Înţeleg perfect că munca ta are întotdeauna prioritate.

Nancy se înclină spre urechea Sandrei şi-i şopti cu o grimasă elocventă:

— … Dar nu-mi place să trec pe planul al doilea… Atunci când vede că n-are încotro, face în aşa fel încât să întoarcă lucrurile în folosul ei. E îngrozitor de falsă, nu ţi se pare?

Sandra clătină din cap, fără să spună nimic. Julian avusese dreptate atunci când o sfătuise să ţină la distanţă membrii personalului medical. Ea ţinea totuşi să rămână neutră în legătură cu Fiona.

După ce ajunseră în centru, Julian dispăru într-o clădire cu birouri. Imediat ce se despărţise de ei, îşi recăpătase aerul preocupat pe care i-l remarcase adeseori pe figură.

Muncea foarte mult. Poate prea mult. Adeseori, Sandra observase fără să vrea cutele de îngrijorare de pe fruntea lui inteligentă. Atunci când ea cobora la micul dejun, nu de puţine ori era deja în biroul lui. Chiar şi masa de prânz îi era adusă aici destul de frecvent.

Dar… oare nu-i urmărea prea îndeaproape toate mişcările? Interesul ei se datora numai reflexelor ei de infirmieră şi consilier familial?

În timp ce Fiona pălăvrăgea în franceză cu Henri, ceilalţi plimbăreţi admirau vitrinele magazinelor. Petrecură o jumătate de oră pe străzile pitoreşti şi apoi o luară de-a lungul falezei, până ajunseră la acvariu.

După ce coborî toată lumea din microbuz, Fiona se apropie de Sandra şi o luă familiar de braţ.

— Fiecare se pare că are un tovarăş de călătorie, spuse ea râzând. Vrei să faci echipă cu mine?

— Cu mare plăcere.

Sandra observă strâmbătura lui Nancy, care exprima compătimire, dar se prefăcu că n-o vede.

Şi într-adevăr, pe tot parcursul vizitei, Fiona se dovedi o persoană foarte simpatică. Sandra era plină de admiraţie faţă de colecţia superbă de peşti din mările calde, în culori vii, care înotau printre corali şi alge.

Când ieşiră din acvariu, Fiona abordă un subiect mai personal.

— Eşti mulţumită de Insula Thérèse? o întrebă ea pe însoţitoarea ei.

— Foarte mulţumită, îi răspunse Sandra cu entuziasm. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că în numai două săptămâni mă voi simţi atât de bine.

— Într-adevăr, eşti foarte schimbată. Fiona părea că acea constatare n-o prea bucură.

— Dar Julian cum ţi se pare? continuă ea. E un medic minunat, nu-i aşa?

— Oh, da! A contribuit foarte mult la însănătoşirea mea.

— Dar ca bărbat, ce părere ai despre el? adăugă Fiona cu o sclipire stranie în privire.

— Adevărul este că nu-l cunosc deloc. Bineînţeles, e foarte simpatic…

Ce putea să spună? În definitiv, ar fi fost destul de greu să-l vorbească de rău pe doctorul Mansfield în faţa logodnicei lui… Oare Fiona ar fi dorit s-o audă ridicându-l în slăvi?

— În orice caz, el ţine foarte mult la tine.

— Da? Mă bucur…

— Nici nu mă mir că te bucuri.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Sandra roşindu-se la faţă, fără să-şi dea seama de ce, sub privirile intense ale interlocutoarei ei.

— Eu? Absolut nimic, încheie scurt Fiona luând loc lângă Sandra.

După ce microbuzul se puse în mişcare, ea continuă cu un dezinteres prefăcut:

— Mă întrebam dacă nu cumva te-ai arăta tentată de ideea de a candida pentru un post de infirmieră la Insula Thérèse.

— Da? Nu ştiam că este vreun post liber. Aici, aproape am şi uitat că sunt infirmieră…

— Îmi place că gândeşti aşa. De altfel, cred că nu ţi-ar fi convenit să lucrezi aici.

— Mi-e greu să-mi exprim o părere în legătură cu problema asta, din moment ce nu ştiu despre ce este vorba.

Discuţia se opri aici. După puţină vreme ajunseră la Golful Lămâilor, o denumire destul de ciudată, dat fiind că acolo nu creşteau niciun fel de lămâi.

— Ce ţi-a spus Fiona? o întrebă Nancy, care se grăbise s-o ajungă din urmă pe Sandra.

— Am stat la taifas într-un mod foarte plăcut, îi răspunse ea pe un ton destul de rece.

— Aşa mi s-a părut şi mie. I se întâmplă foarte rar să facă vreun efort în sensul ăsta!

— Uite ce este, Nancy, ştiu că nu-ţi e mai simpatică decât mie, dar nu trebuie să lăsăm antipatia noastră să capete asemenea proporţii. Nu mai suntem copii, ca să ne comportăm în felul acesta.

— Poate că ai dreptate, şopti Nancy uşor ruşinată.

— Dar să revenim la discuţia dinainte… Am vorbit mai

mult despre acei peşti extraordinari care trăiesc în mările tropicale... şi chiar în momentul în care urma să ne urcăm în microbuz, Fiona m-a întrebat dacă mi-am depus candidatura pentru un post la centru, adăugând imediat faptul că era convinsă că nu mi-ar fi convenit: E o chestie ciudată, nu-i aşa?

— Da, e ciudat, dar aşa este. Există într-adevăr un post liber, acela de infirmieră-recepţioneră. S-au dat anunţuri în mai multe ziare australiene. Ar fi o idee grozavă să candidezi şi tu! Vorbesc foarte serios. Postul va fi liber la jumătatea lui martie, aşa că vei avea suficient timp să te pui pe picioare complet. Aş fi încântată să fii colega mea... deşi regret foarte mult plecarea lui Mary Simmonds.

— De ce pleacă Mary?

— Soţul ei a primit un post în Algeria. La început vei lucra cu jumătate de normă, ca şi ea, dar doctorul Mansfield crede că acest post va deveni unul cu normă întreagă până la sfârşitul anului. Sandra, trebuie neapărat să candidezi!

— O să mă mai gândesc, promise tânăra.

Henri oprise maşina la umbra unui palmier uriaş. Câţiva pasageri se aruncară imediat în apă. Sandra şovăi câteva clipe înainte de a înota spre una din plutele ancorate în larg, apoi se gândi că n-are suficientă forţă ca să ducă la bun sfârşit o asemenea aventură. Numai Fiona avu curajul s-o facă.

Peste câtva timp, toată lumea era aşezată pe terasa unei cafenele, bând cafea sau băuturi răcoritoare. Fiona stătea deoparte, fumând, căzută pe gânduri. Aştepta cu o nerăbdare sosirea medicului.

— Totuşi, Julian a promis că se va întâlni cu noi aici, se plânse ea în cele din urmă. Întârzie groaznic de mult!

— Ăă... da, aşa este, şopti Sandra.

— Până atunci, ce-ar fi să mergem să mai înotăm puţin? le propuse Fiona. Mai vine cineva?

Doi bolnavi îşi puseră costumul de baie. Sandra încă mai

ezita, când Fiona se întoarse spre ea.

— Hai şi tu, Sandra. Apa e minunată!

— Bine.

Două minute mai târziu, pluteau amândouă leneş, la apă mică.

— Îmi place foarte mult costumul tău de baie, spuse deodată Fiona.

— Ăă... mulţumesc...

Sandra îi aruncă o privire mirată logodnicei medicului care purta un bikini superb cu nişte imprimeuri albastre şi aurii. Sandra avea costumul ultraclasic dintr-o bucată de câţiva ani buni... Fata nu prea credea în sinceritatea acelui compliment. Oare ce urmărea prin acel brusc exces de prietenie?

— Ce-ar fi să mergem până la plută? îi propuse Fiona. Julian încă n-a venit. Avem încă timp.

— Nu sunt sigură că am forţa necesară...

— Ce prostie! Dacă te vei simţi rău, te ajut eu.

Sandra porni în siajul format de trupul Fionei şi fu destul de mulţumită să constate că nu era prea obosită atunci când ajunse la destinaţie.

— Îmi place la nebunie să fac plajă aici, şopti Fiona întinzându-se cu voluptate pe scândurile plutei.

Într-adevăr, era superb. Pe cer nu era niciun nor şi razele oblice ale soarelui răspândeau o căldură plăcută. Uşor obosită după cursă, Sandra începu să moţăie.

Aproape adormise, legănată de valuri, în momentul în care o auzi pe Fiona exclamând:

— Uite-l, în sfârşit, pe Julian.

Se aruncă rapid în apă şi, înainte ca Sandra să apuce să se ridice în picioare, logodnica medicului era deja la câţiva metri de ea.

— Aşteptaţi-mă, vă rog...! exclamă fata.

Dar cuvintele i se stinseră pe buze. Fiona deja n-o mai putea auzi.

Văzu de departe membrii micului lor grup apropiindu-se de microbuz. Probabil că se grăbeau să se întoarcă acasă. „Trebuie să-i ajung din urmă”, îşi spuse ea.

Se ridică atât de repede, încât fu cuprinsă de un fel de ameţeală şi-şi pierdu echilibrul. Se trezi în apă, în partea opusă plutei.

Apa rece o trezi de-a binelea. Se agăţă câteva clipe de plută, ca să-şi mai revină din buimăceală, înainte de a se hotărî s-o pornească spre mal.

Dar acea bruscă indispoziţie şi căderea neaşteptată în apă o zgâlţâiseră zdravăn. Îşi dădu seama brusc că era total izolată. Se rugă la Dumnezeu ca ceilalţi membri ai grupului să nu fi uitat de ea…

Deodată, se auzi un fel de zbârnâit, după care lângă ea apăru un papuc zburător care apoi se depărtă în trombă. Fu acoperită de un val uriaş şi gura i se umplu de apă sărată.

Se ridică destul de repede la suprafaţă, scuipând şi făcând mişcări dezordonate. Simţindu-se slăbită şi lipsită de orice ajutor, fu cuprinsă de panică. Avea impresia că este un pai care pluteşte în largul oceanului care se pregăteşte s-o înghită.

Simţi o durere în ceafă şi vederea i se înceţoşă. Îi veni să vomite, dar imediat observă că este săltată în sus în mod miraculos de nişte braţe puternice.

— Nu te mai zbate!

Era vocea furioasă şi autoritară a lui Julian. Extenuată, Sandra se potoli şi se lăsă dusă spre mal.

— Îmi… îmi pare rău, şopti ea bâlbâindu-se.

— Acum, taci din gură! urlă medicul. Situaţia este şi aşa destul de dramatică!

O ducea fără nicio dificultate spre mal. Era evident că făcuse un curs de salvamar.

— Tocmai mă uitam spre plută, când te-am văzut dispărând în partea opusă, îi explică el cu o voce uşor gâfâită. Când eram deja la jumătatea drumului, te-am zărit

înotând spre mine. În momentul acela a ajuns la tine valul stârnit de papucul zburător şi am simţit că situaţia se complicase.

Acum ajungeau cu picioarele la fundul apei, dar Julian o susţinea în continuare. Înainte să mai apuce să înţeleagă ce se întâmplă cu ea, el o luă în braţe şi o duse până la mal, unde o aşeză pe iarbă, la umbra unui cocotier.

Julian se ridică gâfâind şi-şi roti de câteva ori braţele ca să-şi dezmorţească membrele înţepenite de frig.

Atunci, Sandra observă cu groază că probabil fusese nevoit să sară în apă îmbrăcat. Cămaşa bleu şi pantalonii albi i se lipeau de trup, scoţându-i în evidenţă silueta atletică.

— Poate cineva să-i împrumute un prosop? întrebă Julian pe un ton disperat.

Auzindu-l vorbind despre ea ca despre un copil neascultător, Sandra se înroşi la faţă.

— Ia-l pe ăsta, îi spuse David Hepburn întinzându-i-l pe al lui, în timp ce ceilalţi începeau să se adune în jurul microbuzului, uşor jenaţi de scena la care asistaseră.

Sandra era mirată de faptul că Julian părea că o consideră unica vinovată de producerea incidentului. Nu era însă Fiona cea care o îndemnase să meargă în largul oceanului? Şi, culmea ghinionului, nu mai fusese şi conducătorul acela imprudent de şalupă?

— Îmi cer scuze pentru schimbarea asta de dispoziţie, dar m-ai speriat foarte tare. Pentru o infirmieră, să ştii că ai fost total lipsită de judecată. A fost o nebunie să vrei să ajungi până la plută în starea în care te afli şi să insişti s-o însoţeşti pe Fiona, deşi ea te-a avertizat că e periculos... S-ar putea spune pe bună dreptate că parcă ai căuta cu tot dinadinsul să-ţi compromiţi vindecarea!

Văzând că se apropia logodnica lui, se mai calmă. Fiona fusese să se îmbrace. În afară de părul ud, era impecabilă ca întotdeauna.

— Toată lumea e gata de plecare? întrebă ea indiferentă.

Era foarte clar că n-o interesa absolut deloc accidentul pe care îl suferise Sandra.

— Da, îi răspunse Julian, care vru s-o ajute pe fată să se ridice.

Dar, cu o mişcare bruscă, Sandra se dădu înapoi şi, deşi se simţea slăbită, reuşi să se pună pe picioare singură. O umilise destul până atunci! Medicul nu păru să ia în seamă atitudinea ei şi se mulţumi doar s-o prindă de mână ca s-o ajute să se urce în microbuz. Acest contact o tulbură în mod ciudat pe Sandra, deşi se simţea încă foarte marcată de cele petrecute mai înainte.

Se aşeză în tăcere, pe scaun, repetând în sinea ei cuvintele lui Julian. Nu mai înţelegea nimic… „Şi să insişti să înoţi până la plută, deşi Fiona te avertizase…” De ce oare era medicul atât de nervos? Credea oare cu adevărat că logodnica lui o sfătuise să nu vină cu ea? Cine îi vârâse ideea aceea în cap? „Deşi Fiona te-a avertizat că e periculos…” Deodată, în mintea ei obosită se produse un declic. Cum de nu se gândise la asta mai devreme? Era evident că Fiona Drake făcuse în mod intenţionat să cadă răspunderea pentru incident asupra Sandrei.

Se simţi străbătută de un fior. Dar atunci… logodnica medicului pusese intenţionat la cale cea de-a doua baie în speranţa că… că… „Nu, am început să-mi pierd minţile, îşi spuse ea cu asprime, e imposibil!”

Închise ochii, retrăind acţiunea de salvare şi minutele petrecute în braţele odihnitoare ale lui Julian. În ciuda furiei medicului şi a umilinţei la care fusese supusă, nu se putuse abţine să fie straniu de tulburată de virilitatea şi forţa trupului său musculos.

Când ajunseră la Insula Thérèse, bolnavii se împrăştiară care încotro. Sandra tocmai se pregătea să urce în camera ei, când Julian se apropie de ea.

— Tremuri din toate mădularele.

— Da… şopti ea.

— Merg şi eu cu tine. Trebuie să scapi cât mai curând de hainele ude şi să te încălzeşti.

— O să mă descurc foarte bine şi singură! Probabil că dumneavoastră aveţi şi altceva de făcut.

Sandra n-avea niciun chef să-i accepte ajutorul. Ca un animal rănit, nu mai dorea decât să se ascundă în bârlogul ei.

Dar el nu luă în seamă protestele feţei şi o forţă să urce scara ţinând-o strâns de braţ. Şi ajutorul lui nu fu inutil, deoarece reacţia se produsese cu întârziere şi Sandra simţea că-i tremură picioarele. Când ajunseră în camera ei, o ridică în aer ca pe un fulg şi o aşeză în pat.

— Ai un halat de baie?

— Da, e agăţat de un cui în şifonier.

— Dezbracă-te, în timp ce eu îţi dau drumul la apă caldă în cadă.

— Sunt în stare şi eu să fac atâta lucru!

Dar el se găsea deja în baie şi deschise robinetele până la refuz. Sandra începu să-şi scoată cu greu rochia, care era la fel de udă ca şi costumul de baie. Dar se înroşi şi se opri brusc când îl văzu pe Julian privind-o insistent. El îşi dădu imediat seama că se simţea jenată de prezenţa lui.

— Sunt medic, sublinie el. Aşa că sunt obişnuit cu asemenea scene… Dar stai liniştită! Eu cobor să iau nişte ceai. Poţi să faci baie cât vrei!

Atunci când cada se umplu, Sanda se cufundă în apă cu voluptate. Tremurul sacadat care o chinuia în cele din urmă se opri, datorită apei calde.

Atunci când Julian se întoarse, după ce-şi schimbase şi el hainele, ieşise din baie, se ştersese şi-şi înnoda cordonul halatului. Medicul avea în mâini o tavă.

— Vreţi să… să-mi daţi şi mie o rochie, vă rog? Pe cea galbenă, din şifonier…

— Rochie? Glumeşti! Îţi vei petrece restul zilei în pat. Am

cerut adineauri să ţi se aducă cina în cameră.

În timp ce vorbea, îşi vârâse mâna sub pernă şi scosese o cămaşă de noapte tivită cu dantelă pe care i-o aruncă. Se întoarse discret cu spatele la ea, în timp ce tânăra o îmbrăca. Probabil că pudoarea ei părea ridicolă, dar era foarte greu pentru Sandra, mai ales după scena de mai devreme, să vadă în frumosul atlet de lângă ea un bătrân medic de familie…

Când se întoarse în cameră, se ghemui sub cearşafuri şi luă ceaşca de ceai pe care i-o întindea. Se înroşi din nou, conştientă de faptul că pânza subţire din bumbac nu reuşea să ascundă mare lucru din particularităţile anatomiei ei. Dar privirea lui Julian era absolut neutră.

— Mă… mă simt foarte bine acum, îl asigură ea. Puteţi să mă lăsaţi…

— Dacă îmi dai voie, îi răspunse el pe un ton ceva mai amabil, voi rămâne aici până când îţi vei termina de băut ceaiul.

Profitând de liniştea care se lăsase, Sandrei îi venea să-i explice că Fiona fusese cea care o instigase să meargă cu ea în larg, deşi ea se opusese, dar se abţinu. Considera incidentul închis. Şi la urma urmei, cum ar fi sunat un asemenea demers? Ca o pârâ a unui şcolar… Nu, depăşise vârsta. Cu atât mai rău pentru ea…

Deodată, gândindu-se din nou la emoţiile prin care trecuse în după-amiaza aceea, fu cuprinsă de un fel de slăbiciune care o făcu să izbucnească în plâns, fără un motiv anume.

— E foarte bine că plângi, Sandra, îi spuse medicul cu blândeţe, de parcă lacrimile ei i se păreau lucrul cel mai firesc din lume. Plângi, asta îţi va face foarte bine.

Ridică spre el ochii aburiţi de lacrimi şi întâlni privirea lui fixată asupra ei. Îl auzi cum încearcă să-şi stăpânească o exclamaţie. Făcu un pas înainte şi, preţ de o clipă, i se păru că o va săruta, dar el îi întoarse spatele şi închise cu grijă

uşa după el.

Îi auzi paşii îndepărtându-se pe coridor, după care se făcu din nou tăcere. Inima Sandrei bătea nebuneşte. Oare visase că văzuse pe faţa lui o expresie extrem de tandră? Probabil. Hotărâtă să nu mai insiste asupra acelei scene, îşi turnă încă o ceaşcă de ceai. După zece minute, se cufundă într-un somn adânc.

Tipo, una din cameriste, o trezi când îi aduse tava pentru cină. Simţindu-se ceva mai bine, fata începu să se gândească la postul de infirmieră-recepţioneră care se va elibera în martie... „în definitiv, de ce n-aş rămâne aici? Munca de la centru este mult mai puţin obositoare decât cea de la cămin... Ar fi o soluţie... Am văzut în după-amiaza asta că nu stau încă prea bine cu nervii... De ce să nu-mi termin convalescenţa aşa cum am stabilit, să petrec câteva săptămâni făcând turism prin insulă şi să revin aici în plină formă pentru a solicita acest post?”

În zilele următoare, gândul acesta nu-i dădu deloc pace în timp ce dădea curs activităţilor din ce în ce mai numeroase. Era suficient de întremată pentru a urma cursurile de yoga ale lui Helen Cardwell şi să participe la lucrările manuale desfăşurate într-o sală uriaşă, separată de clădirea principală, care era construită în acelaşi stil ca şi sala de mese. Imensele ferestre din sticlă lăsau să intre înăuntru valuri de lumină.

Sandra venea aici cu atât mai bucuroasă cu cât în acest loc era sigură că nu-l va întâlni pe doctorul Mansfield. De la incidentul din Golful Lămâilor, socotea că este mai prudent să-l evite. Furia şi apoi tandreţea bruscă ce o cuprinseseră îi provocaseră nişte sentimente pe care prefera să nu le analizeze mai amănunţit.

Într-o după-amiază, lucra din greu la un obiect din ceramică, când simţi o prezenţă masculină lângă ea. Crezând că era vorba despre Julian, tresări.

Un necunoscut o privea cu atenţie. Era un tânăr îmbrăcat

în verde-deschis, ca şi infirmierele. Totuşi, ea îi cunoştea pe toţi membrii personalului medical. Citind stupefacţia pe chipul Sandrei, individul se grăbi să-i explice despre ce era vorba.

— Sunt Brian Davis, infirmier. Am fost în concediu în Noua Zeelandă. Acum, după ce m-am prezentat, cred că ar trebui să te relaxezi puţin. Doar nu sunt dracul în persoană!

— Scuză-mă, spuse Sandra. Credeam că ştiu pe toată lumea. Nu mi-a vorbit nimeni despre tine.

— Iisuse, ce dezamăgit sunt! exclamă el cu o strâmbătură caraghioasă care nega ceea ce spusese. Îmi închipuisem totuşi că întoarcerea mea va constitui obiectul principal de bârfă în cadru centrului.

— Greşeşti! îi răspunse Sandra râzând.

— Eşti pe cale de a realiza o adevărată operă de artă, observă tânărul infirmier cu admiraţie. Înainte de a veni aici, te-ai mai ocupat vreodată de olărit?

— Foarte puţin, mărturisi Sandra. La căminul de femei unde am lucrat, îi ajutam adeseori pe copii să finiseze obiecte din lut.

— Ah, eşti asistentă socială?

— Nu, sunt infirmieră. Mă... mă aflu aici ca să-mi revin după o depresie nervoasă, adăugă ea stânjenită când văzu figura lui mirată.

— Probabil că te-ai lăsat copleşită de problemele inerente unui asemenea aşezământ.

— Da.

— E deja clasică situaţia. Aceste centre duc mereu lipsă de personal. Cel puţin aşa este în Noua Zeelandă.

— Eşti neozeelandez?

— Nu se cunoaşte după accent? spuse el zâmbind amuzat.

Cu ochii lui cenuşii, părul blond tuns scurt şi silueta zveltă, părea foarte simpatic, de aceea Sandra fu bucuroasă că-l vedea stând lângă ea.

Era atât de absorbită de discuţie, încât fu luată pe nepregătite atunci când îl zări brusc pe Julian Mansfield în pragul uşii, privind-o foarte intens. Îşi lăsă capul în jos.

— Fii atentă! exclamă Brian. Uite, ai mişcat codiţa!

— Doamne, ce prostie am făcut! exclamă şi ea, enervată de neîndemânarea ei.

Dar nu-şi făcea nicio iluzie în legătură cu motivul real al mişcării ei bruşte.

— Ce păcat că ai stricat capodopera asta în devenire! oftă Brian.

Dar Sandra nu-l mai asculta. N-avea ochi decât pentru Julian, care stătea de vorbă cu Helen Cardwell. Vederea lui o umplea de o plăcere pe care o ascundea destul de greu.

Tânărul infirmier se ridică în picioare, spunându-i că are treabă în altă parte. Sandra rămase singură lângă roata de olar unde, peste câteva secunde, ajunse şi Julian.

— Acum când văd că ţi-ai revenit complet după baia de ieri, îi şopti el fără măcar s-o salute, vreau să-mi cer scuze pentru criza mea de furie pe care o consider de neiertat. Te rog să dai uitării toate acele lucruri neplăcute.

Apoi plecă, fără să-i ofere răgazul de a-i răspunde. Sandra nu ştia ce să mai creadă. Regreta oare criza lui de la început sau comportamentul cel puţin ciudat pe care-l avusese apoi în camera ei?

Capitolul 5

Aşezată lângă fereastră, Sandra citea pentru a nu ştiu câta oară scrisoarea de intenţie. Era uşor supărată din cauză că n-avea la ea nişte referinţe, dar dăduse numele câtorva persoane care ar fi putut să-i ofere doctorului Mansfield informaţii despre caracterul şi aptitudinile ei profesionale.

Trecuseră două zile de la ultima întâlnire cu Julian. Scuzele medicului o încurajaseră să solicite, cu destule ezitări, postul de infirmieră-recepţioneră la Insula Thérèse. Oare cum vor reacţiona părinţii ei când vor afla că se hotărâse să lucreze în altă ţară? îi va plăcea genul acela de activitate? „Acum un an n-aş fi acceptat, dar între timp m-am schimbat. În definitiv, peste tot există oameni care au nevoie de ajutor, nu numai în cartierele sărace din Sydney. Şi apoi, aşa cum m-a sfătuit şi doctorul Mansfield, trebuie să mă gândesc mai mult la mine şi să fiu atentă să nu mă mai las din nou doborâtă de surmenaj”.

De altfel, nu era deloc sigură că va obţine postul. Probabil că Julian va avea reţineri la angajarea unei foste bolnave.

Julian... Trebuia să fie sinceră şi să recunoască faptul că personalitatea medicului contribuise foarte mult la luarea acelei decizii. Atunci când sosise aici, Sandra nu realizase imediat cât de ridicate erau nivelul intelectual şi competenţa ştiinţifică ale acestuia. De curând, secretara lui, Ada Hopkins, îi arătase o colecţie de publicaţii, articole şi comunicări. În felul acesta, putuse să constate că era extrem de cunoscut, în special în specialitatea lui, neurologia.

Ar fi putut găsi fără nicio dificultate un post de specialist în Australia. Atunci, de ce rămânea în Noua Caledonie, unde n-avea nicio şansă să facă avere şi să-şi sporească faima, şi unde avea puţine ocazii să activeze în specialitatea lui?

Oare din cauză că tatăl lui făcea presiuni asupra sa ca să-

l determine să rămână aici? Poate că Julian îşi iubea suficient munca pe care o făcea la centru pentru a nu dori să-şi deschidă un cabinet într-un mare oraş? Sau aştepta să-i dea voie domnul Mansfield să facă anumite schimbări la care visa de mult?

Sandra îndoi scrisoarea, o puse în plic şi-i lipi un timbru. Ţinea neapărat să procedeze ca în cazul unei scrisori de intenţie obişnuite. O va pune la poştă la Nouméa, unde se va duce să facă nişte cumpărături. Până atunci avea de gând să se odihnească. Oricum, sănătatea încă nu-i permitea să-şi reia activitatea.

Se aşeză la umbra unui palmier, în apropierea mării argintii şi deschise un roman luat de la bibliotecă. Peste o jumătate de oră, nişte paşi uşori o făcură să se oprească din citit. Era Brian Davis. Infirmierul o privea zâmbind.

— Pot să stau şi eu lângă tine?

— Desigur.

Sandra era sinceră. Îi plăceau simplitatea şi politeţea tânărului. Văzându-l în uniformă, îl întrebă:

— Eşti de serviciu?

— Da. De ce? Vrei cumva să insinuezi că taifasul cu o frumoasă bolnavă nu intră în atribuţiile mele? o întrebă el râzând.

— Exact!

— Ei bine, află că te înşeli! Asta face parte din îndatoririle mele, ca şi celelalte activităţi.

— N-am afirmat niciodată că ai fi leneş, Brian.

— Ştiu, dar unii bolnavi se uită la mine cam ciudat. Unul din ei i s-a plâns într-o zi doctorului Mansfield că m-a văzut înotând cu un grup de bolnavi, în loc să-i supraveghez de pe mal.

— E ridicol!

— Aici, graniţa dintre pacienţi şi personalul de îngrijire nu e prea clar definită. Persoanele care vin aici direct din spital nu reuşesc să se relaxeze în prezenţa noastră şi atunci ne

este foarte greu să-i ajutăm aşa cum am dori. Păcat. Probabil că formaţia ta medicală te-a făcut să te adaptezi mai uşor…

— Nu trebuie să fii prea sigur pe asta, îi răspunse Sandra. Adesea, nu pot să uit că sunt infirmieră, mai ales acum când mă simt mai bine. Nu mă pot abţine să nu caut tovărăşia unei colege ca Nancy şi… Vezi şi tu, în loc să-ţi povestesc ce probleme de sănătate am, îţi vorbesc despre meserie…

— După părerea mea, te descurci foarte bine şi singură, fără ajutorul nimănui.

— Totuşi, ajutorul doctorului Mansfield a fost foarte important pentru mine, cel puţin la început. Acum, mă simt aproape vindecată. De fapt, chiar am de gând să candidez pentru postul pe care îl va elibera Mary Simmonds peste puţin timp.

Oare n-ar fi fost mai bine să păstreze informaţia pentru ea? Poate că era cam devreme să discute despre acest subiect, dar dorea foarte mult să ştie cum va reacţiona Brian. În cazul în care acesta îşi va exprima mirarea sau dezaprobarea, poate că nu va pune scrisoarea la poştă…

Dar chipul tânărului se luminã de bucurie.

— E adevărat? E formidabil! Dacă aş avea vreun cuvânt de spus în problema asta, ai fi angajată pe loc. Dar, evident, decizia aparţine doctorului Mansfield şi tatălui său.

— Aşa am înţeles şi eu. Mărturisesc că sunt un pic îngrijorată…

— N-ai niciun motiv. Ai şanse uriaşe să obţii postul…

— Sper, dar tare mi-e teamă că Fiona nu agreează candidatura mea. Relaţiile dintre noi nu sunt dintre cele mai bune. Aparent e foarte drăguţă cu mine, dar în realitate mă urăşte.

— Stai liniştită! Fiona este doar un copil răsfăţat şi în afară de asta, atunci când vine aici, n-are nimic de făcut. De altfel, azi va pleca pentru aproximativ o săptămână.

Mama ei este franţuzoaică, aşa că are rude în Noua Caledonie, la care se duce să stea.

— La Nouméa?

Nu i-ar fi displăcut s-o vadă departe pentru o vreme pe frumoasa logodnică a lui Julian. Sandra nu putea să uite nici acum ipocrizia de care dăduse dovadă cu ocazia incidentului de la Golful Lămâilor.

— Nu, îi răspunse infirmierul. La Hienghene, pe coasta de est. E un loc magnific, cu pante abrupte şi plaje de vis. Mai ales în zona aceea, Noua Caledonie îşi merită numele de Insula Luminii.

— Ai fost acolo vreodată?

— Da, anul trecut. Mi-am petrecut jumătate de vacanţă făcând turul „Craniului”, cum îl numesc băştinaşii, campând din loc în loc. Intenţionez să mă duc să vizitez şi Insulele Loialităţii în acelaşi mod.

— Şi mie mi-ar plăcea să fac un pic de turism. Dacă obţin postul lui Mary, am de gând să bat zona în lung şi-n lat înainte să încep activitatea.

— E o idee excelentă; dar nu e nevoie să aştepţi atât de mult ca să descoperi curiozităţile insulei. Eu organizez peste câteva zile o excursie la Farul Almédée.

— Am aflat despre asta şi am să merg şi eu.

— Va fi plecată aproape toată lumea, chiar şi doctorul Mansfield. Nancy şi Katherine vor avea grijă de casă. Ai mai făcut şi alte excursii?

— Am petrecut doar o singură după-amiază la Nouméa. Am vizitat acvariul şi am făcut baie în Golful Lămâilor.

— Nu e aşa că plaja este minunată, atunci când este vreme bună?

Era evident că tânărul nu auzise vorbindu-se despre „aventurile la scăldat” ale Sandrei.

— Ai văzut Nouméa noaptea?

— Nu încă.

— Vrei să mergi cu mine? Mâine seară sunt liber. Am

putea să cinăm undeva şi să mergem să dansăm…

— Mi-ar face mare plăcere.

— Perfect! spuse el ridicându-se în picioare. Mă bucur la gândul că voi putea petrece o seară cu tine. Acum, am şters-o! Mă cheamă datoria!

Plecă spre centru aproape alergând. Sandra îl urmări câtva timp cu privirea. Era simpatic şi amuzant şi nu făcea un secret din atracţia pe care o exercita asupra lui. Într-un anumit sens, acest lucru îi făcea plăcere, dar tânăra se simţea ciudat de indiferentă… Dar, de fapt, poate că îşi făcea iluzii. Era posibil ca el să nu vadă în ea decât o prietenă…

Sandra petrecu o după-amiază minunată la Noumea. La ora două, coborî din microbuzul lui Henri, care promise să vină s-o ia la ora şase din Piaţa Cocotierilor.

Se plimbă alene, privind spectacolul colorat al străzilor pline de indigeni cu părul creţ, de polinezieni din Tahiti împreună cu nevestele lor cu părul ondulat şi parfumat, de chinezi şi tonkinezi plini de viaţă.

Apoi trecu la lucruri mai serioase! La ora patru, cheltuise o sumă fabuloasă pe un costum de baie superb, cu imprimeuri albe şi maro, şi două rochii. Una era o elegantă rochie de seară din mătase verde, care-i scotea în evidenţă culoarea ochilor. Cealaltă era de culoare stacojie, cu bretele din strasuri.

În timp ce le proba, îşi recăpătase încrederea în ea însăşi. Pielea redevenise strălucitoare de sănătate, iar trupul avea din nou rotunjimile feminine de odinioară. Părul lucios îi flugura liber pe umeri. Zâmbi la imaginea ei din oglindă. Acum, Fiona Drake n-o mai putea privi de sus.

După ce puse scrisoarea la poştă, intră într-un mic magazin. O melaneziană cosea ceva în mijlocul unui maldăr de rochii multicolore. Când o văzu pe Sandra, faţa i se lumină de un surâs.

— Australiană?

— Da. Pot să cumpăr una din rochiile astea?

— Bineînţeles. Luaţi ce doriţi.

După semnul pe care i-l făcu, Sandra înţelese că era liberă să scotocească peste tot.

Puţin jenată, tânăra luă câteva rochii şi se duse să le probeze într-o cabină minusculă, în timp ce femeia îşi vedea în continuare de treabă.

Rochiile aveau toate aceeaşi formă: fusta lungă încreţită, plus o platcă şi mâneci bufante lungi până la cot. Numai culorile, imprimeurile pânzei şi ornamentele erau diferite.

Acest gen de îmbrăcăminte era ideal pentru matroanele cu forme pline, dar erau şi foarte răcoroase la purtat. Când ieşi din magazin, Sandra avea impresia că e un fluture sclipitor care iese din crisalidă.

Oare ce reacţie va avea Fiona când va vedea rochia cu florile acelea mari, roşii şi galbene? Părerea ei era că în peisajul acela tropical, cu soare strălucitor, pe ţărmul acela de o luminozitate intensă, nu făcea totuşi notă discordantă.

„Fireşte, n-ar purta aşa ceva la Sydney”, îşi spunea Sandra în micul autocar albastru care o ducea la Golful Lămâilor.

Era abia patru şi jumătate. Voia să-şi pună pentru prima oară noul costum de baie. Apa era foarte limpede şi caldă. Ar fi stat în ea ore în şir, dar nu voia să rateze microbuzul.

Era ora şase fără zece minute atunci când ajunse la Piaţa Cocotierilor, foarte mândră de rochia ei cea nouă. Nu-l găsi aici decât pe doctorul Mansfield, care-şi dusese maşina la reparat.

Când îl văzu pe medic, Sandra se întunecă la faţă. De când se văzuseră în atelierul lui Helen Cardwell, nu-l mai întâlnise niciodată. Oare ce va avea de zis?

— Ce rochie frumoasă! exclamă el zâmbind larg.

— Mi-e teamă că e un pic cam ţipătoare, îi răspunse ea tot zâmbind. Am cumpărat-o de curând.

— Îţi vine perfect! Cel puţin în acest peisaj şi în această

lumină!

— Da, aşa mi-am spus şi eu.

— Până acum n-am remarcat că părul tău blond e atât de luminos. Şi mai eşti şi bronzată. Ce schimbare spectaculoasă în două săptămâni! Baţi toate recordurile!

— Mă simt o altă femeie.

În timp ce stăteau de vorbă, îşi amintea de clipele petrecute în braţele bărbatului din faţa ei, revăzând chipul lui aplecat asupra ei… Oare puseul acela de tandreţe fusese rodul imaginaţiei ei?

— Fiona a plecat pentru zece zile la Hienghene, îi spuse el. Cu avionul, din Magenta.

— Magenta?

— E un mic aeroport rezervat curselor interne. Se găseşte la periferia oraşului Nouméa.

— Probabil că se bucură foarte tare că face această vizită…

— Da, ţine foarte mult la verii ei.

— Uneori lasă impresia că se cam plictiseşte la Insula Thérèse.

— N-are mare lucru de făcut, să recunoaştem, îi răspunse el dând din umeri.

Privi îndelung în ochii feţei înainte să se întoarcă brusc spre cei patru pasageri care soseau chiar în momentul acela. Sandra urcă în microbuz cu vaga impresie că Julian se supărase din cauza indiscreţiei ei. Acea gafă nu prea era de natură să-i uşureze angajarea la Insula Thérèse.

***

A doua zi se gândi încontinuu la acest subiect. Era foarte neliniştită în legătură cu rezultatul produs de scrisoarea de intenţie. La ora şase, începu să se pregătească în vederea petrecerii serii împreună cu Brian. Se sperie când îşi văzu în oglindă faţa încruntată şi preocupată.

„Arăt într-adevăr groaznic, îşi spuse ea. Bietul Brian, nu

merită aşa ceva!”

Îşi alungă din minte problemele chinuitoare. Se sili să se liniştească şi acordă foarte multă atenţie felului cum urma să arate.

Brian scoase o exclamaţie de admiraţie când o văzu apărând în amurg în pragul uşii de la ieşire. Ca să scape de starea depresivă, Sandra îşi pusese rochia nouă cu bretele, al cărei decolteu scotea în evidenţă umerii bronzaţi peste care cădeau în valuri pletele aurii. Se machiase cu grijă şi ochii îi străluceau.

— Eşti superbă, draga mea, îi spuse tânărul ajutând-o să urce în micul lui Volkswagen. Rochia asta este absolut splendidă.

— Cumpărăturile din după-amiaza asta pur şi simplu m-au ruinat, mărturisi ea râzând. Ce nu face o femeie ca să-şi poată oferi o minunată toaletă franţuzească!

— Nu contează ambalajul, ci conţinutul, îi spuse amabil tânărul infirmier. Eşti strălucitoare!

— Şi cu toate astea, în urmă cu puţin timp, mă frământam groaznic din cauza postului.

— Nu înţeleg de ce eşti neliniştită, Sandra. Cred că doctorul Mansfield n-a luat încă nicio hotărâre. N-ai niciun motiv să te îngrijorezi.

— Ştiu, e o prostie din partea mea…

— Poţi să fii sigură că un om ca el va fi foarte corect în privinţa asta.

— Serios?

— Absolut. Îl admir foarte mult, ca toţi de aici, de altfel. Se ocupă de casa asta cu o dăruire ieşită din comun! Tu ce părere ţi-ai făcut despre el?

Întrebarea o luă pe nepregătite. Ce credea despre Julian? Putea oare să-i mărturisească faptul că bărbatul acela seducător o emoţiona şi o tulbura dincolo de orice închipuire? Nu, evident…

— Şi eu îl admir, recunoscu ea fără să se dea de gol. Dar

nu-l cunosc deloc.

Brian păru că se mulţumeşte cu acest răspuns.

— Încă nu ţi-am spus unde am intenţia să te duc.

— Merg pe încredere. Tu cunoşti Nouméa mai bine ca mine.

— Am rezervat o masă la un mic restaurant vietnamez. Îţi place?

— E perfect. Sunt moartă după bucătăria asiatică.

Petrecură o seară foarte plăcută. După o delicioasă supă chinezească cu tăiţei, crabi cu orez şi muguri de bambus, merseră să danseze într-un bar de noapte.

După ce se duse la culcare, nu reuşi să adoarmă. Relaţiile cu Brian căpătaseră o turnură pe care nu o prevăzuse. Tânăra avea impresia clară că infirmierul o plăcea din ce în ce mai mult. Oare cum se vor sfârşi toate astea? Ea nu voia să-l încurajeze absolut deloc. Cum să-l facă să înţeleagă că între ei nu putea fi decât prietenie? oftă adânc. Va vedea mai târziu cum vor evolua lucrurile. N-avea rost să-şi facă griji încă de pe acum.

****

Peste cinci zile, plecară în excursie la Farul Amédée. Sandra, care se simţea din zi în zi mai întremată, făcuse între timp o mulţime de plimbări, înota fără să obosească şi chiar jucase un meci de tenis cu un alt bolnav.

Era o vreme superbă. O briză uşoară sufla din largul oceanului. Microbuzul era înţesat de lume. Brian şi Julian trebuiseră să ia şi maşinile lor personale ca să încapă toată lumea. Sandra se trezi în cea a doctorului Mansfield, împreună cu alte trei persoane.

— Bănuiesc că vă bucuraţi cu toţii de excursia asta, nu-i aşa? spuse medicul în timp ce rulau spre Nouméa, unde îi aştepta un vas închiriat special, care urma să-i ducă în insula Amédée.

— Da, ne place la nebunie! răspunseră toţi într-un glas.

Sandra se simţea plină de entuziasm şi dinamism, dar ar fi preferat să fie în altă parte decât atât de aproape de Julian, cu atât mai mult cu cât stătea pe bancheta din spate, între doi cardiaci destul de solizi.

După seara petrecută cu Brian, se străduise să nu se mai gândească la post, dar de câte ori se întâlnea cu doctorul Mansfield, inima îi bătea ca o tobă în piept. Medicul se mulţumea doar să-i zâmbească, fără să-i adreseze niciun cuvânt, iar faţa îi rămânea impenetrabilă.

Astăzi va trebui să-şi petreacă toată ziua împreună cu el şi Sandra nu se prea simţea în largul ei…

Lângă el stătea Sally, o fată de şaisprezece ani. Plin de tact, el o provoca să vorbească despre viaţa ei în Noua Zeelandă. Sandra ştia că noua-venită suferea de anorexie.

Venise la Insula Thérèse cu o săptămână în urmă, într-o stare de slăbiciune alarmantă. Abia de putea să meargă. În câteva zile înregistrase progrese şi această excursie îi era acordată drept „premiu”.

Acest sistem de recompense făcea parte din tratament. Tânăra trebuia să mănânce suficient de mult la fiecare masă ca să i se dea voie să citească sau să facă plajă. Această metodă avea succes în general, dar nu era de-ajuns. Mai trebuia s-o convingă pe pacientă că în viaţă existau lucruri mult mai importante decât „silueta” ei. Interesul arătat de Julian pentru hobbyurile şi planurile de viitor ale lui Sally putea reprezenta începutul unei noi viziuni asupra vieţii pentru acea adolescentă dezechilibrată.

Ajunseră repede în port. Brian închiriase pentru grup un vas mare, cu fundul transparent. Era ceva nou pentru Sandra, care fu uimită de spectacolul peştilor multicolori care se strecurau printre alge şi corali.

Sally stătea în apropierea ei, absorbită şi ea de baletul peştilor tropicali, dar se plictisi repede.

— Mă duc să fac plajă, îi spuse ea Sandrei. Uită-te la mine cât de albă sunt! I-am promis unei prietene din liceu

că mă voi întoarce „neagră”. Ah, ce mult mi-ar plăcea să am pielea bronzată!

În timp ce vorbea, îşi scosese rochiţa de plajă. Costumul de baie bleumarin contrasta foarte mult cu pielea ei albicioasă. După ce se unse cu loţiune antisolară, se întoarse spre Sandra şi o întrebă:

— Vrei să-mi dai şi mie pe spate?

— Bineînţeles, îi răspunse Sandra. Dar spune-mi, mai adăugă în timp ce citea indicaţiile de pe eticheta flaconului, nu crezi că indicele de protecţie e cam mic pentru tine? Aşa ceva este folosit de oameni deja bronzaţi. Eu am o cremă de protecţie pentru pielea sensibilă cu indice cinci sau şase.

— În felul acesta, nu mă voi mai bronza aşa repede!

Sandra renunţă să mai insiste. În calitatea ei de pacientă, îi venea greu să-i dea sfaturi, dar graba adolescentei de a se bronza o îngrijora. Pe punte era foarte cald şi Sally risca să se aleagă cu leziuni grave ale pielii. Se rugă la Dumnezeu ca Brian sau Julian să observe imprudenţa lui Sally.

Ajunseră la Far cu puţin timp înainte de prânz. Echipajul vasului începu să se ocupe de pregătirea mesei: peşte la grătar, salate asortate şi fructe tropicale. Mai multe persoane, printre care şi Sandra se scăldară în apa limpede a lagunei.

Sally renunţă la acţiunea ei nesăbuită, spunând că se duce să stea la umbră până era gata masa.

— Ai grijă să te întorci într-o oră, îi recomandă doctorul Mansfield.

— Staţi liniştit, am ceasul la mine.

Unii turişti se hotărâseră să facă turul insulei pe jos, ca să-şi facă poftă de mâncare. Peste o oră, erau înapoi.

— Aţi văzut-o cumva pe Sally pe drum? îi întrebă Julian.

— Da, răspunse o femeie. Făcea plajă acolo, în spatele dunei.

— Făcea plajă! exclamă doctorul. Asta e curată nebunie!

A mai făcut şi pe vas. I-am recomandat să fie prudentă şi mi-a promis că mă va asculta.

— După câte se pare, v-a încălcat ordinul. Dat fiind că se făcuse ora unu, i-am propus să se întoarcă împreună cu noi. Ne-a răspuns că nu-i era foame şi că o să vină mai târziu să mănânce un fruct.

— Doamne sfinte! exclamă Julian. Nu ştie că expunerea prelungită la soare e periculoasă, mai ales pentru o persoană aflată într-o asemenea stare de slăbiciune? Sandra!

— Da, răspunse fata, surprinsă.

— Brian va rămâne aici, dar s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău. Vrei să vii cu mine?

— Desigur, răspunse ea imediat.

Plecară aproape alergând. Atunci când îi văzu apropiindu-se, Sally vru să se ridice, dar abia ajunse la poziţia verticală, că şi începu să se clatine pe picioare.

Julian se repezi spre ea ca s-o susţină, dar ea căzuse deja la pământ.

— Insolaţie, spuse laconic medicul, aplecându-se asupra corpului ei nemişcat. Probabil că are deja arsuri de gradul doi, deşi încă nu se vede. Ar fi trebuit s-o supraveghez mai îndeaproape. Ştiu că printre obsesiile ei se numără şi bronzarea excesivă, ceea ce e un lucru cu atât mai prostesc, cu cât pielea ei nu suportă prea bine soarele!

O ajută pe adolescentă să se ridice puţin, iar ea deschise ochii.

— Te vom duce la umbră, Sally.

O transportă, cu ajutorul Sandrei, la umbra unui pâlc de arbuşti.

— Poţi să rămâi cu ea, Sandra? o întrebă el. Mă duc să iau nişte apă de băut.

Plecă alergând, lăsând-o pe Sandra făcându-i vânt lui Sally cu pălăria ei de soare. Peste câteva minute, doctorul apăru cu două sticle de apă şi o trusă de prim-ajutor.

— Sandra, ia prosopul ăsta, înmoaie-l în apă şi umezeşte-i corpul cu el. În acest timp, eu o să-i pregătesc o băutură sărată, ca să preîntâmpinăm pericolul deshidratării. Cum te simţi, Sally?

— Parcă îmi arde tot corpul! şopti adolescenta, şi-mi vâjâie capul cumplit.

— Nu mă mir deloc. Îţi voi da o aspirină ca să-ţi mai revii puţin. Ai fost groaznic de imprudentă…

— Acum realizez şi eu ce prostie am făcut. Am adormit la soare. Atunci când m-au chemat ceilalţi să vin cu ei, nu-mi era foame, şi probabil că după aceea am adormit…

Puţin mai înviorată de prosopul ud cu care Sandra îi ştergea pielea de pe cap, ceafă şi umeri, Sally bău cu poftă amestecul efervescent pe care i-l întinse medicul.

— Te-ai înroşit deja, spuse el. Tare mi-e teamă că o să te cam usture pielea câteva zile.

Sandra întâlni privirea medicului pe deasupra capului lui Sally. Era evident că încerca să minimalizeze gravitatea situaţiei ca să nu sperie bolnava. Nu ştia nici el cum se va comporta organismul ei după insolaţie, pe fondul slăbiciunii generale de care suferea.

După ce bău şi al doilea pahar, medicul o înfăşură în prosopul umed şi, ridicând-o fără să pară că face un efort prea mare, o duse până la vas. Sandra îl urmă, cărând lucrurile lui Sally, trusa medicală şi sticlele goale.

Atunci când sosiră, îi găsiră pe excursionişti aşezaţi la o masă plină cu bunătăţi.

— Du-te să mănânci, Sandra, o îndemnă Julian.

— Nu pot să vă mai fiu cu nimic de ajutor?

— Ăă… nu… Mă rog, dacă insişti, pregăteşte-i lui Sally o farfurie cu salată şi brânză, şi un pahar mare de suc de ananas. Trebuie neapărat să se hidrateze şi să se odihnească. Nu putem să mai facem mare lucru. Mă gândeam chiar dacă n-ar fi mai bine s-o ducem la Insula Thérèse imediat după ce mâncăm, dar cred că nu e

neapărat necesar.

Atunci când Sandra se întoarse cu tava pentru Sally, o găsi instalată confortabil într-o cuşetă, înfăşurată în continuare în prosoape ude.

— Îi dau eu să mănânce, îi spuse Julian zâmbindu-i recunoscător. Du-te şi tu la masă.

În timp ce se delecta cu o gustoasă salată tahitiană din peşte cu lămâie, rondele de castravete şi felii de ouă fierte tari, totul stropit cu lapte de cocos, Sandra trebui să răspundă întrebărilor îngrijorate ale turiştilor în legătură cu starea lui Sally. Toată lumea se bucură să afle că acel incident nu urma să le strice excursia.

— Dacă am înţeles eu bine, întrebă Brian apropiindu-se de ea, Sally este în afară de orice pericol?

— Da, dar va avea câteva zile destul de neplăcute.

— Poate că asta îi va servi drept lecţie.

— Să sperăm.

— Toţi parcă şi-au pierdut minţile. Am nişte prieteni care îşi asumă nişte riscuri enorme în fiecare vară, vrând să devină negri. O fată se tratează deja de cancer de piele... N-are decât douăzeci şi cinci de ani!

— Da, e groaznic! Şi cancerul de piele e din ce în ce mai frecvent.

Brian rămase lângă ea, tăifăsuind, până termină de mâncat.

— Îmi pare tare rău că nu e aici Nancy sau Katherine, ca să mă înlocuiască. Aş fi vrut foarte mult să explorez insula împreună cu tine.

— Să explorezi insula? Păi, după câte văd, e foarte mică! în afară de far, nu prea văd ce-ar mai putea să ne ofere în mod deosebit.

Era clar că Brian nu era de aceeaşi părere cu ea, dar el avu bunul-simţ să nu insiste.

Câteva minute mai târziu, Julian veni să-l caute pe Brian.

— Sally va fi supravegheată de echipaj cât timp noi vom

fi pe insulă. Cine merge să viziteze farul?

— Familia Smith şi doamna Paulsen au cerut să facă turul insulei, răspunse Brian. Nu sunt pasionaţi de felul cum funcţionează farul. Doi sau trei, printre care şi Jack Turner, doresc să rămână aici, la umbră. Dat fiind că este cardiac, mi se pare soluţia cea mai bună.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. Totul mi se pare organizat cât se poate de bine. Tu, Sandra, ce ai de gând să faci?

I Se adresase pe un ton rece şi distant. Oare regreta amabilitatea cu care se purtase cu ea în ultima vreme?

— Voi merge şi eu la far, îi răspunse ea pe acelaşi ton.

Deşi Brian era foarte convins că o va vedea curând pe tânără făcând parte din personalul medical al centrului, ea nu era chiar atât de optimistă. Ba chiar simţea, din atitudinea stânjenită a lui Julian, că probabil se hotărâse deja să-i respingă cererea.

Şi atunci când, peste două zile, Sandra primi un bilet de la medic prin care-i dădea întâlnire la ora nouă şi jumătate pentru a sta de vorbă cu ea, se duse spre biroul acestuia fără nicio speranţă.

Peste câteva zile urma să părăsească pentru totdeauna Insula Thérèse. De fapt, poate că aşa era cel mai bine...

Capitolul 6

— Bine ai venit, domnişoară Pendlebury…

Doctorul Mansfield, aşezat la biroul lui, îi făcu semn să ia loc.

— Voi intra direct în subiect, spuse el privind-o cu răceală.

Inima Sandrei se făcu cât un purice. Din câte se părea, trebuia să se aştepte la un refuz, de aceea fu de-a dreptul stupefiată în momentul în care îl auzi spunând:

— M-am hotărât să te angajez. Ieri şi-a dat acordul prin telefon şi tatăl meu. Ca să-ţi spun sincer, amândoi am ezitat la început… Nu din cauză că n-ai avea calificarea necesară, dar trebuie să recunoşti şi tu caracterul special al situaţiei tale.

— Sunt foarte conştientă de acest lucru, îi răspunse Sandra pe un ton reţinut.

În dimineaţa aceea, Julian era medic până-n vârful unghiilor: comportamentul lui era rece, eficient şi uşor arogant. Nu mai avea nimic din bărbatul amuzant şi relaxat pe care-l cunoştea. Date fiind împrejurările, atitudinea lui nu trebuia s-o mire, dar era totuşi destul de derutantă pentru tânără.

— De când a apărut anunţul nostru, s-au produs două schimbări importante, care sunt şi în avantajul, dar şi în dezavantajul tău.

— Mărturisesc că nu înţeleg despre ce este vorba, şopti Sandra.

— Să mă explic. Uite cum stau lucrurile: Mary Simmonds trebuia la început să plece la jumătatea lui martie, dar ea şi soţul ei au aflat de curând că unul din copiii lor are grave probleme şcolare. De aceea, doresc să-şi petreacă mai mult timp în Australia, înainte să plece în Algeria. Mary ne va părăsi la sfârşitul acestei săptămâni… cu aproape o lună mai devreme decât fusese prevăzut. Noi vrem ca o

australiană să ocupe acest post şi singura care este disponibilă atât de repede… ei bine… eşti tu.

— Înţeleg.

— Aşadar, va trebui să treci direct de la statutul de pacient la cel de infirmieră, fără nicio perioadă de tranziţie. Asta ar putea crea dificultăţi.

— Aşa este.

— În cazul în care s-ar fi respectat data iniţială, am fi analizat cererea ta de angajare exclusiv din punctul de vedere al calităţilor tale profesionale. Şi dacă ai fi fost cea aleasă, lucru care ar fi fost foarte probabil, ar fi existat un interval rezonabil înainte de a-ţi prelua atribuţiile.

— Vă este cumva teamă ca unii pacienţi să nu vrea să mă accepte în noul meu rol?

— Pe undeva, poate fi avut în vedere şi acest statut, dar mă gândesc totuşi şi la efectul acestei tranziţii brutale asupra ta. Vei avea o săptămână foarte grea, trebuind să te ocupi de problemele administrative care apar în asemenea cazuri. Bineînţeles, noi te vom ajuta să le rezolvi, în măsura în care acest lucru este posibil. În sfârşit, sper să nu mă fi înşelat considerându-te însănătoşită, pentru a fi la înălţimea sarcinilor care-ţi revin…

— Nu vă înşelaţi, domnule doctor, îl asigură ea ridicându-şi bărbia cu un aer provocator.

Ea înţelegea ezitările lui Julian, dar îi venea greu să nu se simtă necăjită de faptul că fusese aleasă numai din pricină că nu mai aveau timp să angajeze pe altcineva mai bun.

— Nu trebuie să te superi, continuă el, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile. Oricum, contractul stipulează o perioadă de probă de trei luni… Poate n-ar trebui să-ţi spun, dar tatăl meu e cel care a avut cele mai multe obiecţii…

— Mulţumesc, şopti Sandra cu vocea uşor tremurată. Poate… sunt prea sensibilă. Voiam doar să obţin acest post. E destul de… neplăcut să constat că am fost aleasă numai pentru că n-aţi găsit pe altcineva mai bun… şopti ea

ruşinată.

— Reacţia ta mi se pare cât se poate de normală, o asigură el pe un ton mai blând. Probabil că e mai bine să nu anunţăm această schimbare. Ada îşi va asuma răspunderea de a le-o aduce la cunoştinţă angajaţilor. În cazul în care bolnavii îţi vor pune întrebări referitoare la noul tău statut, n-ai decât să nu le răspunzi. Probabil că, practic, tranziţia se va face fără incidente majore.

Inspiră adânc şi păru să se mai liniştească puţin.

— Îmi place Insula Thérèse şi munca pe care o desfăşurăm aici, dar, cum să-ţi spun, eu sunt de formaţie neurolog şi n-am avut ocazia până acum să-mi practic meseria. Pentru mine, treaba asta a început să devină frustrant’.

Sandra dădu din cap fără să spună nimic.

— În urmă cu ceva timp, continuă el, am primit un grup de patru paraplegici care au părut că se bucură din plin de vacanţă, aici. M-am întrebat dacă există suficiente centre de recreere destinate handicapaţilor fizici.

— Bănuiesc că nu.

— Într-adevăr, aşa este. Unele hoteluri sau pensiuni îi acceptă numai cu condiţia să fie însoţiţi de o infirmieră sau de un membru al familiei care să se ocupe de ei. Nimeni nu le oferă însă instalaţii speciale, planuri înclinate, lifturi, sală de recuperare fizică etc. Dorinţa mea este aceea de a transforma Insula Thérèse într-un aşezământ care să fie în stare să ofere îngrijiri medicale convalescenţilor, dar să fie şi un loc de vacanţă pentru pacienţii care n-au nevoie de tratamente speciale.

În clipa aceea, Julian avea privirea însufleţită a unui om plin de dinamism care vedea viitorul deschizându-se în faţa lui.

— Şi aceşti convalescenţi vor avea foarte mult de câştigat de pe urma contactului cu aceia care, după ce trecuseră prin aceleaşi încercări, ar fi avut răgazul de a se

adapta handicapului lor şi chiar să-i ajute să-l depăşească, continuă ea ideea medicului.

— Exact. Ai înţeles perfect ce intenţii am…

— Ar fi o realizare nemaipomenită.

— Acesta este motivul pentru care cred că te-am ales pe tine, continuă Julian. Ai menţionat în scrisoarea de intenţie interesul deosebit pentru contactele şi reintegrarea poli-traumatizaţilor în viaţa civilă. Primul punct nu m-a mirat, dată fiind activitatea ta la Căminul de femei din Sydney, dar al doilea mărturisesc că m-a intrigat. Ai lucrat mult în acest domeniu?

— Numai în timpul şcolii. La cererea mea, am făcut mai multe studii în secţiile de recuperare funcţională. Asta mi se trage de la un eveniment petrecut în familia mea. În urma unui accident, fratele meu mai mare a devenit paraplegic. E un băiat plin de energie, care a scăpat ca prin minune de acest handicap. Mi-ar plăcea să contribui la ajutorarea accidentaţilor. Mulţi dintre ei n-au curajul de a se apuca singuri de o lungă şi chinuitoare muncă de recuperare… Este nevoie de foarte multă voinţă.

— Aşa este. Eu vreau să le dau ajutor şi pe plan fizic, dar şi pe plan moral.

— Veţi abandona total genul de bolnavi de care vă ocupaţi acum?

— Nu vreau să minimalizez importanţa pe care o acordăm acum cardiacilor, deprimaţilor şi foştilor drogaţi, dar pentru ei mai există şi alte case de odihnă. În schimb, aşezământul meu va fi primul hotel de lux pentru handicapaţi motori.

Începură amândoi să râdă.

— Cel puţin primul din Noua Caledonie, observă Sandra, căreia îi revenise optimismul.

— Exact.

— Nu va fi greu să-i determinaţi să vină aici? se interesă tânăra.

— Evident, va trebui să facem nişte aranjamente cu companiile aeriene, dar ele sunt interesate să satisfacă nevoi neobişnuite. Pentru ei, e o publicitate foarte bună.

— Când credeţi că veţi trece la realizarea acestui proiect?

— Nu prea curând, din păcate. Deocamdată mă ocup de întocmirea planurilor de transformare şi extindere, care sunt indispensabile. De fapt, m-am înhămat la treaba asta de câteva săptămâni, dar totul s-a dovedit mai complicat decât am prevăzut. Probabil va trebui chiar să închidem centrul în timpul lucrărilor importante. Săptămâna viitoare trebuie să definitivez schiţa generală cu arhitectul din Nouméa. După aceea, probabil voi vedea totul mai clar. Biata Ada va înnebuni de-a binelea atunci când va vedea maldărul de hârţoage de care e nevoie!

— N-aş putea s-o ajut cu ceva? propuse Sandra.

— Chiar vrei să faci asta? Ar fi foarte drăguţ din partea ta! Nu credeam că te interesează în mod special aspectul administrativ al lucrurilor…

— Vă înşelaţi, domnule doctor. Nu-mi displace genul acesta de activitate. La cămin am căpătat chiar destulă experienţă în acest domeniu, recunoscu Sandra.

— Perfect! Te cred pe cuvânt. Voi vorbi cu Ada despre asta. Sunt convins că va fi încântată să scape de anumite sarcini. M-am hotărât să cer o subvenţie de la guvern pentru o parte din infrastructură. Formularele de cerere sunt aproape imposibil de completat!

Continuară să stea de vorbă încă vreo câteva minute. În interfon se auzi vocea lui Mary, care-i amintea doctorului că mai avea şi alte întâlniri.

Sandra coborî brusc cu picioarele pe pământ. Pasionată de discuţie, uitase complet de supărarea din urmă cu ceva timp, dar când întâlni privirea intensă dar impenetrabilă a doctorului, fu străbătută de un fior ciudat.

— Dumnezeule, spuse Julian uitându-se la ceas, s-a făcut atât de târziu? înainte să te las să pleci, vreau să te mai

întreb ceva... Eşti liberă mâine seară?

— Da.

— Ai vrea să iei masa în afara centrului, pentru a sărbători evenimentul?

— Cu dumneavoastră? Da, cu mare plăcere... dar ce va spune F...

— De fapt, o întrerupse Julian aruncându-i o privire ciudată, am organizat o masă de adio pentru Mary, care va fi în acelaşi timp şi o cină de bun venit pentru tine. Aşadar, sper că vei putea să participi şi tu. Vor fi numai cadre medicale, cu excepţia celor care sunt de gardă.

— Oh, perfect! spuse ea. Mulţumesc foarte mult.

Se ridică grăbită, cu intenţia de a pleca. Era îngrozitor de jenată. Oare ce va crede despre ea? Cum putuse să-şi închipuie că-i va propune să ia masa numai ei doi?

— Ada este în biroul ei, spuse calm Julian. Te aşteaptă.

Se opri câteva secunde şi adăugă:

— Sandra...

— Da?

— Mă bucur foarte mult de viitoarea noastră colaborare.

— Mulţumesc, domnule doctor.

— Spune-mi Julian.

— Mulţumesc, Julian.

Roşie la faţă de ruşine, ieşi repede din cabinet. Probabil că Julian îşi închipuise că nu s-ar fi dat înapoi de la o întâlnire cu logodnicul altei femei...

În plus, poate că îi lăsase impresia că este atrasă de el... Dar, în definitiv, nu era aşa? „Doar nu sunt pe cale să mă îndrăgostesc!" îşi spuse ea îngrijorată. „E imposibil. El este logodit. Toate astea sunt rodul imaginaţiei mele..."

Îşi petrecu restul dimineţii împreună cu Ada Hopkins. Munca alături de ea o făcu să uite pe moment de greşeala ei monumentală.

La masa de prânz, se trezi singură, alături de Nancy, care o întâmpină cu un aer încântat.

— Ia spune, ai fost angajată?

— Da.

— Ce bucuroasă sunt!

— Sst! făcu Sandra. Pacienţii nu trebuie să ştie, deocamdată.

— Ah, scuză-mă!

— Încep lunea viitoare, ştii?

— Ne-a spus doctorul Mansfield, azi-dimineaţă.

— Vrea să-i pună pe oaspeţii noştri în faţa faptului împlinit. Unora s-ar putea să li se pară ciudat să vadă o fostă bolnavă devenind atât de repede membru al personalului de îngrijire.

— Da, înţeleg, dar de ce începi serviciul atât de curând? Doctorul Mansfield nu ne-a dat nicio explicaţie în privinţa asta.

— Mary Simmonds are probleme cu copiii. Nu ştiu dacă pot să…

— Nu-mi spune nimic. Nu vreau să fiu indiscretă.

— Pe scurt, trebuie să plece în Australia mai devreme decât era prevăzut şi eu o înlocuiesc.

Era prea mândră să recunoască faptul că fusese aleasă în disperare de cauză.

— E extraordinar, exclamă colega ei, şi o să-l vezi mai mult timp pe doctor! Ce noroc pe tine!

— De ce spui asta?

— N-ai observat până acum? oftă Nancy. Sunt îndrăgostită nebuneşte de el.

— Ah…

— Tu nu?

— Ăă… păi… începu Sandra, căreia nu-i plăcea deloc întorsătura pe care o luase discuţia.

— Stai liniştită, continuă Nancy. Am glumit. Mărturisesc că am avut o uşoară slăbiciune pentru el atunci când am sosit aici, dar acum mi-a trecut. De altfel, Fiona a şi pus mâna pe el.

— Aşa se pare…

— Nu te bucuri că lucrezi cu un bărbat atât de seducător?

— Nu acesta este motivul pentru care mă bucur că am obţinut postul.

— Nu ţi se pare că e al naibii de seducător? insistă Nancy.

— Ba da, recunoscu Sandra, dar de aici şi până la a fi îndrăgostită de el mai e cale lungă şi eu n-am de gând să parcurg această distanţă.

Colega ei o privi cu ochii măriţi de uimire şi exclamă:

— Dacă nu putem nici măcar să glumim cu tine, atunci unde o să ajungem?

— Nu voiam să te jignesc, Nancy, dar sunt cam nervoasă din cauza schimbărilor care mă aşteaptă.

— Da, înţeleg…

Dar Sandra ştia că nu spune adevărul. Discuţiile acelea inutile o exasperau. Obiceiul de a vorbi despre dragoste imediat ce eşti atras fizic de cineva i se părea absolut ridicol. Dacă ar fi avut optsprezece ani, ar mai fi fost de înţeles, dar aşa…

Cât timp serviră masa, domni o atmosferă încordată. Ar fi fost bine ca acel incident să nu le strice prietenia, îşi spuse Sandra. Ar fi o prostie să nu se mai înţeleagă între ele tocmai acum când urmau să lucreze împreună.

Se simţi mai uşurată în momentul în care o văzu pe Nancy că se ridică de la masă, după ce-şi mâncase desertul pe fugă.

— Katherine mă va certa dacă întârzii. Avem foarte multă treabă de făcut. Ne sosesc foarte mulţi pacienţi. Pe curând!

După ce rămase singură, Sandra se întrebă cum să-şi petreacă după-amiaza. Ada Hopkins îi spusese că se va muta duminică într-o cameră situată într-o altă aripă a clădirii. Până atunci, ca şi Fiona de altfel, era liberă să facă ce vrea.

După câteva clipe de ezitare, urcă în camera ei ca să-şi ia

o carte şi să-şi pună costumul de baie, apoi plecă spre o mică plajă pe care o descoperise în timpul unei plimbări. Era vorba numai despre câţiva metri pătraţi de nisip alb înconjuraţi de nişte stânci uriaşe. Locul era în permanenţă pustiu.

De aceea, Sandra fu surprinsă în mod neplăcut de faptul că o găsi acolo pe Fiona, care purta un costum de baie din două piese de culoare stacojie, ochelari de soare imenşi şi o pălărie de paie cu boruri late.

Sandra ar fi făcut bucuroasă stânga-mprejur pentru a se duce în altă parte, dar Fiona deja o văzuse şi-i făcea semne cu mâna. O vedea pentru prima oară după întoarcerea ei de la Hienghene, care avusese loc cu o seară înainte.

— Vreau să te felicit pentru că ai obţinut postul lui Mary Simmonds, îi spuse Fiona pe un ton uşor încordat. Nu erai prea hotărâtă să optezi pentru post...

— Atunci când mi-aţi vorbit despre asta, chiar aşa stăteau lucrurile, îi răspunse Sandra cu calm. Dar între timp mi-a plăcut atât de mult, încât m-am hotărât să rămân aici, dacă se va ivi vreo ocazie.

— Aici? Te referi la Insula Thérèse sau la Noua Caledonie?

— La ambele. Îmi place munca de la centru şi mă bucur că se vor face schimbări importante. În acelaşi timp, pot să spun că am fost cucerită şi de clima, de flora şi de locuitorii acestui colţ de lume.

— Tare mi-e teamă că te vei simţi aici în curând mai degrabă la capătul lumii, continuă Fiona. Pentru vacanţă este o locaţie perfectă, dar rişti să te plictiseşti foarte repede, dacă stai mai mult timp.

— Şi cu toate astea, curând vă veţi stabili aici, nu-i aşa? îi răspunse Sandra, uşor mirată. Vreau să spun... atunci când vă veţi căsători.

— Da, desigur, îi răspunse Fiona pe un ton forţat. Dar voi avea la dispoziţie Citroënul meu pentru deplasări şi, în plus, am aici o mulţime de rude şi de prieteni, aşa că n-o să stau

închisă aici toată ziua. Şi, mă rog… îl voi avea pe Julian.

— Aţi fixat data căsătoriei? întrebă Sandra după o uşoară ezitare.

— Nu tocmai, dar pot să-ţi spun că o vom face destul de curând. Da, foarte curând.

De ce oare insistase atât de mult asupra ultimelor cuvinte? Suna parcă a avertisment.

— Trebuie să plec, adăugă ea ridicându-se în picioare. Mă aşteaptă Julian. Ne ducem să facem cumpărături la Nouméa. După aceea vom lua cina la restaurant împreună cu nişte prieteni australieni aflaţi în trecere. La revedere!

În seara aceea, aşa cum se înţelesese cu Julian, Sandra se duse la biroul de recepţie ca să-i sune pe părinţii ei. Mary îi dăduse cheile de la intrare. A obţinut foarte repede legătura.

O informă pe mama ei despre intenţia de a rămâne în Noua Caledonie. Aceasta primi vestea destul de bine şi chiar îi promise să vină să-i facă o vizită. Sandra tocmai se pregătea să-şi ia rămas-bun, când auzi voci în hol. Peste câteva secunde, se deschise uşa.

— Ce dracu'…? Ah, tu eşti, Sandra! Aşa este… am uitat că trebuia să suni în Australia.

Era Julian. Purta un costum elegant. Îşi dăduse haina jos, ca să se simtă în largul lui. Fiona era şi ea foarte elegantă, îmbrăcată într-o rochie lungă, mulată pe trup, din lame sclipitor, dar nu părea deloc radioasă, ca de obicei. Cu trăsăturile feţei crispate de durere, se sprijinea de braţul logodnicului ei.

— E apendicită, Julian, sunt sigură, spuse ea.

Medicul o duse în cabinetul lui, după ce-i spusese Sandrei peste umăr:

— Mă bucur că eşti aici, pentru că s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău. După câte vezi, Fiona nu se simte bine. Ea zice că e vorba despre o apendicită, dar eu mă îndoiesc.

— Te rog, Julian, spuse Fiona, nu mai vorbi despre mine ca şi când aş fi o imbecilă. Sunt sigură pe ce spun. Nu m-am simţit niciodată atât de rău.

— Întinde-te pe pat. Vom vedea după ce te consult.

— Nici nu mă gândesc să mă întind! Nu mai pot de durere! Cum vrei să…

— Haide, fă un efort! Nu va dura mult.

Fiona părea sinceră. Julian o ajută să se întindă şi-i palpă uşor abdomenul.

— Te doare când apăs aici?

— Au! Sigur că mă doare! exclamă Fiona, indignată.

— E destul de neclar. Explică-mi ce simţi!

— Mă doare, asta e tot ce ştiu! exclamă Fiona, ridicându-se brusc. Renunţă la fasonanele astea! îmi este imposibil să stau întinsă.

— Înseamnă că s-ar putea să fie vorba despre o otrăvire, spuse Julian gânditor.

— Otrăvire?

— Da. Bănuiesc că de la stridiile acoperite cu un sos gros care ţi-au fost servite. Din fericire, tu ai fost singura care ai comandat aşa ceva. Cel mai bine ar fi să vomiţi ce ai mâncat, ca să împiedicăm toxinele să se răspândească în organism.

— Dar e oribil!

Abia rosti Fiona aceste cuvinte, că se şi făcu verde la faţă şi fu zguduită de un spasm. Sandra se năpusti în mica baie de alături ca să aducă un lighean şi un prosop.

— Mulţumesc, Sandra.

Fiona se aplecă asupra ligheanului, în timp ce Julian o ţinea de umeri.

— E vorba despre o intoxicaţie alimentară, aşa cum am bănuit, şopti medicul Sandrei. Nu mai am nevoie de tine. Mă voi ocupa de ea până când se va simţi în stare să urce în camera ei.

— Chiar crezi că…

— Sunt sigur. Este foarte târziu. Du-te la culcare.

— Bine... Noapte bună.

— Oh, Julian... scânci Fiona înainte de a se apleca din nou asupra ligheanului în momentul în care Sandra închidea uşa în urma ei.

Biata Fiona! îşi spuse tânăra infirmieră. Probabil că era furioasă la culme din cauză că era nevoită să se dea în spectacol în faţa logodnicului ei. Aventura aceea îi ştirbise serios vanitatea!

În timp ce se dezbrăca, nu se putea împiedica să nu se gândească la frumosul cuplu pe care-l formau Julian şi Fiona. Mai ales Julian i se părea extrem de seducător, politicos, calm, sigur pe el şi viril. De ce oare se gândea tot timpul la el? Nu era periculos pentru o fată să-şi lase mintea să viseze la asemenea lucruri? Trecu multă vreme până s-o cuprindă somnul...

A doua zi dimineaţă, Fiona stătu în cameră toată ziua. Greaţa îi dispăruse, dar se simţea foarte slăbită şi era plină de urticarie.

Bineînţeles că nici nu intra în discuţie ideea de a mai merge la restaurant în halul în care era. În seara aceea, Sandra îşi puse superba rochie verde cumpărată de la Nouméa şi se privi mulţumită în oglindă, bucuroasă să constate că îşi recăpătase silueta de altă dată şi culoarea în obraji.

— Intoxicaţia asta a picat la ţanc, nu crezi? îi şopti la ureche cu cinism Nancy, în timp ce-l aşteptau pe Julian.

— Îmi pare rău că e bolnavă, îi răspunse Sandra pe acelaşi ton, dar îţi spun sincer că fără ea cred că seara va fi mult mai plăcută.

— Sunt de aceeaşi părere. Ştii ce mi-a spus nu mai departe decât ieri...?

Se opri, văzând Citroënul frânând în faţa lor. Medicul coborî, îmbrăcat într-un costum gri deschis care-i scotea în evidenţă silueta atletică.

— Sunt sigur că Nancy va înţelege de ce te voi aşeza în faţă, pe locul de onoare, îi spuse el Sandrei.

Ea urcă în maşină cu un zâmbet larg, care-i încremeni brusc pe faţă în momentul în care o văzu pe Fiona aplecându-se la o fereastră de la primul etaj. Logodnica doctorului se retrase imediat în umbră, dar Sandra avu timp să vadă privirea încruntată pe care i-o aruncase.

Deci, intuiţia n-o înşelase. Fiona se purta frumos cu ea, dar în realitate o ura. Cu puţin timp în urmă, masca îi căzuse, lăsând să se vadă o ură feroce.

Sandrei îi venea greu să înţeleagă purtarea acesteia. Nancy nu se jena deloc să-şi arate antipatia faţă de Fiona. Restul personalului medical o trata cu o politeţe glacială, iar ceilalţi angajaţi îşi băteau joc de ea, maimuţărindu-i aproape sub ochii ei manierele preţioase. Sandra îşi analizase în zadar conştiinţa, dar nu descoperi nimic în purtarea ei care să poată justifica ostilitatea Fionei faţă de ea. Atunci, care să fie motivul…?

— Mă bucur foarte mult că ieşim în seara asta, spuse medicul. Fionei, ca şi Katherinei şi lui Brian, le pare nespus de rău că nu pot să vină cu noi, dar trebuie să rămână cineva şi la centru.

— Nici nu ne-ai spus unde mergem, spuse Sandra.

— La o clătitărie. E un restaurant cât se poate de franţuzesc sau mai bine-zis, breton. Sper că o să vă placă.

— O să vezi, Sandra, adăugă Nancy, clătitele se fac în faţa ta, pe nişte plăci uriaşe. Se umplu cu ouă ochiuri, bucăţele de şuncă, somon afumat, brânză sau banane flambate. Există combinaţii nenumărate. Este foarte amuzant.

Atunci când sosiseră, îi găsiră pe ceilalţi bând câte un apetitiv.

— Am impresia că sunt în plus, şopti Nancy la urechea Sandrei.

— Ce vrei să spui?

— Păi, uită-te şi tu! Familiile Simmonds, Cardwell, Hopkins, tu şi Julian…

Sandra nu mai apucă să-i dea replica, pentru că deja ajunseseră la masa grupului. Spre marea ei mirare, Julian o aşeză pe scaunul de lângă el. De pe partea cealaltă a mesei, Nancy îi aruncă o privire elocventă. „Ţi-am spus eu”, părea că se citeşte în ochii ei.

— Unde este Fiona? se interesă Mary când li se aduse meniurile.

— A făcut o toxiinfecţie alimentară foarte gravă după o masă la restaurant, îi explică Julian. Precizez că nu este vorba de cel în care ne aflăm acum!

Sandra o văzu pe Nancy cum îi face cu ochiul, cu o ironie răutăcioasă. Toate acele aluzii răuvoitoare ale colegei ei începuseră s-o scoată din sărite. De aceea parcă se simţi mai bine atunci când Julian începu să vorbească. Dar prima lui întrebare o luă prin surprindere:

— Ce părere ai despre indispoziţia Fionei? spuse el pe un ton ciudat de provocator.

— E într-adevăr foarte neplăcut, îi răspunse tânăra cu calm. Într-o insulă atât de mică precum Noua Caledonie, peştele ar trebui să fie în permanenţă proaspăt. E de-a dreptul scandalos să constaţi că sub sosul gros au ascuns nişte stridii stricate. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Ba da, dar nu asta te-am întrebat.

— Nu înţeleg…

— Am văzut privirea pe care ţi-a aruncat-o Nancy atunci când îi explicam lui Mary ghinionul pe care l-a avut Fiona.

— Cred… cred că n-are o simpatie deosebită pentru logodnica ta, şopti Sandra, foarte jenată.

— M-ar interesa să ştiu ce sentimente ai faţă de ea.

— Nancy încearcă uneori să mă determine s-o critic pe Fiona, îi răspunse ea cu sinceritate, dar mie nu-mi place să mă las antrenată în asemenea discuţii.

Oare făcea bine că era sinceră cu Julian? se întreba ea cu

ochii în farfurie. N-o trădase pe Nancy în felul acesta? Unde voia Julian să ajungă punându-i întrebările acelea indiscrete?

— Nu-ţi place să te laşi antrenată pentru că nu eşti de aceeaşi părere cu Nancy, sau pentru că te temi că va avea necazuri?

— Niciuna, nici alta, îl asigură ea privindu-l drept în ochi. Oricare ar fi părerea mea personală, consider că nu este corect să intru în acest joc. Nu mă mai întreba nimic, Julian. Nu e bine ce faci. Ştim cu toţii că eşti logodit.

O sclipire ciudată apăru în privirea întunecată a doctorului.

— Mărturisesc că n-am nimic în comun cu Fiona, adăugă Sandra, dar îţi pot garanta că acest lucru nu-mi va afecta cu nimic munca la Insula Thérèse şi nici relaţiile cu ea. Nu pot să-ţi spun altceva.

— Înţeleg... spuse el gânditor.

Spre uşurarea Sandrei, chelnerul aduse primele clătite cu fructe de mare. Din fericire, Julian schimbă subiectul şi se treziră vorbind despre problemele sociale create în insulă de situaţia politică din ce în ce mai tensionată.

Ceilalţi comeseni discutau între ei cu însufleţire. Nimeni nu părea mirat de faptul că medicul captase total atenţia noii lui colaboratoare.

Deşi tulburată, feţei îi plăcu cina originală stropită cu un delicios cidru care înţepa la limbă. Era atât de absorbită de conversaţia cu Julian, încât tresări atunci când îi văzu ridicându-se în picioare pe Nancy şi familia Cardwell.

— Noi vă cerem permisiunea să ne retragem, spuse Peter Cardwell. Pe Helen o doare puţin capul.

Sandra se uită la Nancy cu un aer mirat.

— Nu ţi-am spus? spuse infirmiera. Mâine am zi liberă şi familia Cardwell m-a invitat să stau la ei. N-ai observat geanta mea de voiaj?

— Nu, mărturisi Sandra.

Dar se gândi imediat că se va întoarce singură la Insula Thérèse, împreună cu Julian…

— Dat fiind că tu pleci luni cu avionul, îi spuse Helen lui Mary, n-o să ne mai vedem.

Îşi luară rămas-bun şi-şi făcură urări de bine. La puţin timp după aceea, pretextând că au bagaje de făcut, cei doi Simmonds plecară. Cât despre soţii Hopkins, aceştia locuiau în împrejurimi şi de aceea refuzară oferta lui Julian de a-i conduce acasă, preferând să meargă pe jos.

Aşa se făcu că Sandra şi Julian ieşiră singuri din restaurant în noaptea blândă tropicală…

Capitolul 7

— Toţi ceilalţi ne-au părăsit, exclamă vesel Julian. Este încă devreme. Ce-ai zice să mergem să bem ceva înainte de a face un tur cu maşina? Trebuie neapărat să vezi Nouméa noaptea.

— Nu cred că…

El păru că nu auzise protestul Sandrei, care urcă tăcută în Citroën, întrebându-se de ce îi făcuse doctorul o asemenea propunere. Credea cumva că este supărată pentru că cina de bunvenit se terminase prea repede?

Cu excepţia ciudatului schimb de cuvinte referitor la Fiona, atitudinea lui din seara aceea părea dictată de grija de a fi politicos cu noua lui infirmieră.

Dacă Sandra n-ar fi făcut acea gafă regretabilă când primise invitaţia lui, probabil că s-ar fi simţit mai în largul ei, dar el o privea cu o expresie provocatoare care o făcu să aibă o bănuială cumplită.

Oare o credea în stare să aibă cu el o legătură extraconjugală? Atenţiile lui erau destinate încurajării ei în această direcţie? Sau dorea să afle până unde putea să meargă? De fapt, dat fiind că urmau să lucreze împreună, acest test poate că era chiar foarte indicat. Probabil voia să fie sigur că nu se va agăţa în viitor de gâtul lui.

„Trebuie cu orice preţ să reuşesc să-l conving că face o greşeală, îşi spuse ea furioasă la culme. Pentru asta nu există decât o soluţie: să mă port cu el cât se poate de rece”.

Peste câteva minute, se opriră pe malul mării, în faţa unei cafenele în aer liber. Era încă destul de cald şi Julian comandă două citronade.

— În nopţile calde, este unul din locurile mele preferate, spuse el. Nu e prea multă lume şi briza din larg produce un zgomot de fond foarte plăcut. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Ba da…

Văzând fixată privirea lui asupra ei, Sandrei i se păru brusc că are decolteul prea adânc răscroit. Oare Julian îşi va închipui că îşi alesese acea rochie în dorinţa de a-l cuceri?

Făcu un gest nervos, încercând să se acopere.

— Ţi-e frig? se interesă imediat însoţitorul ei.

— Deloc. E foarte plăcut. Clima din insula asta este minunată!

— Unii o consideră prea caldă şi umedă.

— Îmi place căldura, iar umiditatea mi se pare normală din moment ce suntem înconjuraţi de ocean. De altfel, cred că este benefică şi pentru bolnavii noştri, mărturisi ea, bucuroasă că găsise un subiect de conversaţie mai puţin periculos.

Dar tentativa ei se soldă cu un eşec. Intre ei existau lungi intervale de tăcere tensionată. Sandra se simţea studiată foarte atent.

— Vrei să mai bei ceva? se interesă Julian, arătând cu degetul spre paharul ei gol.

— Nu, mulţumesc.

— Atunci, mergem să facem un tur?

— Da, îi răspunse ea cu o răceală care pe el păru să nu-l supere.

„Speră să mă trădez, îşi spuse ea, şi să mă agăţ de gâtul lui…”

— Mi se pare că te afli la sute de leghe depărtare de aici, Sandra. Nu te interesează turismul? Sau prezenţa mea te deranjează?

— Nu mă deranjează deloc.

El îi aruncă o privire, înainte de a se concentra din nou asupra drumului şerpuit pe care o apucase.

— Pari foarte obosită…

— Da, aşa este, se grăbi să răspundă Sandra, mă simt cam obosită.

— Vom merge până în punctul în care se poate admira peisajul. De fapt, aproape am ajuns. Apoi, ne vom întoarce direct la Insula Thérèse. O să vezi că merită osteneala.

Avea dreptate. Privelişte a era splendidă. Cerul era senin şi luna aproape plină. Nouméa se aşternea la picioarele lor, punctată ici şi colo de lumina becurilor aprinse. Pe deal era o linişte desăvârşită. Julian şi Sandra rămaseră câteva clipe tăcuţi, admirând peisajul. Alte două-trei maşini erau parcate în apropiere. Era evident un loc preferat de îndrăgostiţi. Probabil că Julian credea că ea aşteptase toată seara această ocazie… Atmosfera din maşină deveni apăsătoare.

— Cred că se poate vedea mai bine de lângă balustradă, spuse Sandra şi coborî repede din Citroën.

Îşi umplu cu plăcere plămânii cu aer încărcat de miresme marine, dar se sperie când îl văzu pe Julian apropiindu-se.

— Ce s-a întâmplat, Sandra?

— Nimic. Absolut nimic!

Cu toate astea, nu-şi putu reţine un oftat care se transformă într-o exclamaţie înăbuşită în momentul în care simţi braţele lui Julian cuprinzând-o de mijloc şi buzele lui lipindu-se de gura ei. La început, nu fu în stare să reacţioneze în niciun fel, atât era de tulburată. Se aşteptase la un asalt verbal, nu la aşa ceva…

Trebuia cu orice chip să se elibereze din strânsoarea lui, măcar pentru a-şi apăra amorul propriu, dar se simţea

invadată de o melancolie de nedescris. Fără să-şi dea seama, îşi dorise acest moment din toată inima. Dat fiind că buzele lui Julian deveneau din ce în ce mai îndrăzneţe, se lăsă moale în braţele lui şi-i răspunse la sărutări cu o pasiune pe care nu şi-o mai putea ascunde.

Apoi, revenind la realitate, se zbătu în braţele lui ca un animal prins într-o capcană. El îi dădu drumul şi tânăra se trezi lipită cu spatele de balustradă, gâfâind şi tremurând.

— E o capcană, nu-i aşa? explodă ea. Ţi-ai atins în sfârşit scopul! Acum ştii la ce să te aştepţi!

Se opri brusc, conştientă că se dăduse de gol. Julian se întorsese cu spatele, respirând zgomotos şi se uita la oceanul argintiu.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem la centru, reuşi el să spună în cele din urmă cu o voce aproape normală.

— Da, şopti Sandra.

Era mult prea tulburată ca să mai poată spune şi altceva. Drumul de întoarcere i se păru nesfârşit de lung.

În mintea ei era un haos total. Ştia foarte bine că Julian o atrăgea ca bărbat, dar nu şi-ar fi imaginat niciodată că un simplu sărut ar fi putut stârni în trupul ei o asemenea furtună! Şi când se gândea că se credea sigură pe ea…

În cazul în care voise s-o pună la încercare, ei bine, acest lucru îi reuşise dincolo de orice aşteptare! Era evident gata să se dăruiască logodnicului unei alte femei…

„Nu ţi-am cerut eu să mă săruţi, îi venea să-i strige. Nici măcar nu mi-am dorit aşa ceva şi am fost prima care m-am trezit la realitate”.

— Domnule doctor! Domnule doctor!

Era Henri, care cobora în grabă scările de la intrare în faţa cărora Julian o lăsase pe Sandra.

— Trebuie neapărat… oh… Doamne sfinte!

Înjură, se opri şi continuă în limba franceză.

Îşi făcu apariţia Katherine Evans.

— Ah, domnule doctor, spuse ea cu calm, ce bine că vă

văd! Lui Ralph Sheridan îi este foarte rău. E îngrozit, se gândeşte că poate este vorba despre un al doilea infarct, dar eu nu sunt prea sigură că aşa stau lucrurile.

— Trebuie să-l transportăm imediat la spital, la reanimare. Cheamă o ambulanţă.

— Am chemat-o deja…

— Bine.

— După părerea mea, continuă Katherine, poate să fie şi o angină pectorală.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Da… ăă… rămâi aici… îi răspunse Julian cam reticent, s-ar putea să am nevoie de tine.

— S-a întâmplat de curând, explică imediat Katherine. I-am administrat trinitrină, dar este prea devreme ca să ne dăm seama dacă şi-a făcut efectul. I-am mai dat şi oxigen şi…

— Perfect, o opri Julian grăbindu-se spre cabinetul lui, unde Ralph Sheridan, palid şi ud de transpiraţie, stătea întins alături de o butelie de oxigen.

În câteva secunde, redevenise medic. Sandra se străduia să uite incidentul tulburător petrecut cu puţin timp înainte.

— Vi s-a mai calmat durerea? îl întrebă Julian.

— Da, şopti bolnavul, încercând să se ridice. Nu mai simt aproape nimic.

— Trinitrina începe să-şi facă efectul, spuse Julian. Acum trebuie să vă odihniţi. Încercaţi să respiraţi rar şi adânc.

Îl privea cu bunăvoinţă pe bărbatul în a cărui privire se citea panica.

— N-aveţi motive să fiţi îngrijorat, continuă el pe un ton liniştitor. Foarte probabil că aţi făcut un acces de angină pectorală. N-are nicio legătură cu infarctul. Puteţi să-mi explicaţi ce anume făceaţi în momentul în care a început criza?

— Fu… fumam în camera mea…

— Ah… Şi după aceea…?

Continuă să-i pună întrebări bolnavului, dând din cap la fiecare răspuns, cu o faţă de nepătruns. Ambulanţa prevăzută cu girofar sosi foarte repede. Ralph Sheridan fu instalat rapid pe o targă şi transportat în vehiculul care porni imediat.

— Dacă va continua să fumeze şi să nu respecte regimul alimentar, observă Julian gânditor, va face curând un alt atac şi de data asta s-ar putea să fie ultimul. În sfârşit, să sperăm că acest accident îi va servi drept lecţie.

— Va fi bine îngrijit la Nouméa?

— Da. Au un echipament ultramodern.

Şi, fără să-şi ia rămas-bun, îi întoarse spatele, lăsându-le pe cele două infirmiere total nedumerite. Sandra era sigură că colega ei bănuia ceva. Nu se putea să nu fi observat purtarea rece a lui Julian faţă de ea.

Simţindu-se dintr-odată cu părul în dezordine, şi-l netezi cu o mână tremurând'. Ceafa îi ardea. O atinsese cu vârful degetelor şi simţi o zgârietură produsă probabil de brăţara ceasului lui Julian atunci când se smulsese din braţele lui.

— Sper că domnul Sheridan se va face bine, şopti ea cu o voce nesigură.

— Şi eu sper.

— Mă duc să mă culc. Cina a fost foarte plăcută. Ne-a părut rău că n-ai fost şi tu.

— Intre proiectarea unui film, capriciile Fionei şi criza asta neprevăzută, eu şi Brian n-am prea avut timp să ne plictisim! glumi Katherine.

— Noapte bună, spuse Sandra, silindu-se să zâmbească.

— Noapte bună, somn uşor.

Sandra urcă în camera ei cu un mers obosit. Când rămase singură, rememoră cu precizie minutele de neuitat petrecute în braţele lui Julian. Avea impresia că se topeşte din nou sub săruturile şi îmbrăţişările lui, că ia foc la contactul cu trupul lui viril…

Mintea ei începuse s-o ia din nou razna! Sentimentul care

o doborâse cu forţa unui val seismic nu avea niciun fel de profunzime. Era rodul unor circumstanţe independente de voinţa ei, un simplu foc de paie. Da, acest lucru era evident, dar oare acest incident îi va afecta relaţiile profesionale cu Julian?

În seara următoare, Fiona îşi făcu apariţia în sala de mese. Avu voie să mănânc numai legume fierte şi compot de fructe. Sub ochi avea cearcăne, iar pielea feţei era albă ca varul.

„E ciudat cât de tare a reuşit s-o transforme o simplă intoxicaţie alimentară, îşi spuse Sandra în timp ce o privea. În ochii ei există ceva neobişnuit, un fel de nelinişte, de nesiguranţă”.

Peste puţin timp, la masa Fionei apăru şi Julian şi Sandra auzi fără să vrea o parte din discuţia lor.

— N-ai mâncat cine ştie ce, observă el pe un ton tandru. Eşti sigură că ai procedat bine coborând atât de curând în sala de mese? Încă nu te-ai refăcut complet.

Sandra simţi în inimă o împunsătură de gelozie.

— Voiam să fiu cu tine, îi răspunse Fiona. Ştii foarte bine de ce mă simt încă atât de rău… Discuţia noastră de ieri…

— Nu vreau s-o luăm de la capăt, Fiona. Consider că subiectul este închis. Nu pot să-ţi spun nimic în plus…

Julian începu să vorbească mai încet şi Sandra pierdu firul discuţiei…

***

A doua zi dimineaţă, când doctorul intră în sala de aşteptare, Sandra era deja acolo, îmbrăcată în uniforma verde-deschis a aşezământului.

El se comportă politicos şi distant, de parcă ar fi fost un străin.

— Ah, domnişoară Pendlebury, văd că eşti gata să începi serviciul. N-am nicio întâlnire înainte de ora zece, aşa că vom putea să petrecem o oră împreună, studiind în detaliu

îndatoririle ce-ţi revin. Cel mai bine ar fi ca în primele zile să te ocupi de ceea ce făcea înainte Mary. După aceea voi vedea, împreună cu Ada, în ce fel vei putea să preiei şi o parte din sarcinile ei.

În aparenţă, Sandra era atentă la toate explicaţiile lui, dar în realitate se simţea foarte tristă. Nu-l mai recunoştea pe omul care-i vorbise despre Noua Caledonie cu atâta entuziasm şi care o sărutase cu atâta pasiune...

— Ai putea ca, în timpul liber, să iei lecţii de limba franceză, îi sugeră el.

— Mă gândeam şi eu la asta...

— Lecţiile particulare ţi-ar permite să faci progrese mai rapide. la legătura cu consulatul Australiei, ei îţi vor recomanda un profesor bun.

Atunci când Julian consideră că Sandra ştia suficiente lucruri despre noua ei slujbă, se duse în cabinetul lui, lăsând-o pe tânăra infirmieră să-i primească pe pacienţii din dimineaţa aceea.

— Evident, ar fi fost mai bine ca Mary însăşi să-ţi fi putut preda sarcinile de îndeplinit dar, dat fiind că acest lucru n-a fost posibil, va trebui să te descurci singură. În caz că nu înţelegi ceva, sună-mă la interfon, decât să faci o greşeală.

— Am înţeles, domnule doctor.

Oftând uşor, Sandra se aşează la biroul ei. Nu mai avea mult de aşteptat.

Foarte curând apăru o femeie între două vârste, scundă şi foarte bine îmbrăcată, care fuma nervoasă. Purta o cămaşă bej şi pantaloni de aceeaşi culoare prinşi într-o curea aurie. Femeia ar fi fost drăguţă, dacă n-ar fi avut un ten pământiu pe care machiajul cam strident nu reuşea să-l ascundă.

Conform fişei, era vorba despre o divorţată de patruzeci şi şase de ani, Mary Trebilsie, care se operase de curând de cancer la sânul stâng. Convalescenţa îi fusese prelungită de o perioadă lungă de depresie.

— Bună ziua, doamnă, spuse Sandra, timidă ca orice începătoare. Sunt Sandra Pendlebury. Sunteţi cumva doamna Trebilsie?

— Ştii de ce sunt aici? o întrebă pacienta pe un ton agresiv.

— Mai mult sau mai puţin. Îl voi anunţa imediat pe doctorul Mansfield, adăugă ea apăsând pe butonul interfonului.

— Domnule doctor, a venit doamna Trebilsie. Poate să intre?

— Da, te rog.

Sandra rămase câteva clipe nemişcată, căzută pe gânduri, fixând fără să-l vadă tabloul agăţat în faţa ei pe perete.

Era convinsă că Julian Mansfield credea că a încercat să-l cucerească, să înceapă o relaţie cu el. Felul pasionat în care răspunsese la săruturile lui îl condusese în mod inevitabil la acea concluzie, dar se întreba dacă în realitate chiar îşi dorea aşa ceva?

Deodată, adevărul ieşi la iveală, fără nicio umbră de îndoială. Cum de nu-şi dăduse seama mai curând? De la Julian nu dorea decât un singur lucru: să fie iubită. Da, numai dragostea o interesa, nu iubirea pe ascuns, ci una adevărată, împărtăşită de amândoi, o iubire indestructibilă. Vreme de câteva secunde, aflată sub vraja acestei revelaţii bruşte, uită de tot ce o înconjura.

Dar realitatea îşi reintră în drepturi foarte repede. Fiona o anunţase în urmă cu câteva zile că se va căsători în curând cu Julian, aşa că pentru el probabil sărutul nu avusese vreo însemnătate specială.

— Julian este liber?

Vocea melodioasă a Fionei o făcu să tresară.

— N... nu, deocamdată, spuse ea fâstâcindu-se. E cu o pacientă!

— Înseamnă că n-o să dureze mult. Îl voi aştepta aici,

dacă n-ai nimic împotrivă.

— Luaţi loc, o invită Sandra zâmbind, după care se cufundă în nişte date statistice necesare pentru un raport pe care Julian trebuia să-l trimită Asigurărilor sociale.

Fiona răsfoia o revistă. În biroul de primire era o linişte desăvârşită. Din spatele uşii doctorului se auzeau nişte şoapte, rostite de vocea groasă şi calmă a lui Julian şi de cea mai ascuţită a doamnei Trebilsie. Câteva secunde mai târziu, vocea lui Julian se auzi în interfon.

— Fii amabilă şi adu-i o ceaşcă de ceai doamnei Trebilsie. Cu lapte şi zahăr.

— Imediat, domnule doctor.

— Mulţumesc.

Fără să se mai gândească la Fiona, care citea liniştită, Sandra se duse repede la chicineta folosită de personalul medical. Biata doamnă Trebilsie! În timp ce Julian îi vorbea, o auzise clar plângând în telefon.

Când se întoarse cu ceaşca de ceai, observă că Fiona îşi schimbase locul şi părea absorbită de lectura unui ziar financiar. „Ciudat! îşi spuse Sandra în timp ce se îndrepta spre cabinet. Oare au început să-i placă revistele serioase? Pe cine încearcă să impresioneze?”

— Te rog s-o trimiţi la mine pe Katherine Evans de îndată ce va avea câteva clipe libere, îi spuse Julian. Trimite o cameristă după ea.

— Am înţeles, domnule doctor.

Sandra părăsi încăperea foarte emoţionată, după ce o zărise pe doamna Trebilsie prăvălită într-un fotoliu, ţinându-se cu mâinile de cap, ca să-şi ascundă ochii plini de lacrimi. În hol o întâlni pe Lena, care alergă s-o anunţe pe Katherine Evans.

Când se întoarse în sala de aşteptare, o văzu pe Fiona stând în picioare lângă uşa farmaciei. Atunci când dădu cu ochii de ea, logodnica doctorului tresări şi-i spuse, uşor stânjenită:

— De fapt, n-am de gând să stau aici o veşnicie. Julian pare ocupat mai mult decât de obicei. Spune-i că ne vom vedea la masa de prânz.

Fără să-i spună nici mulţumesc, nici la revedere, plecă în grabă şi Sandra se întoarse din nou la tabelele ei.

Peste puţin timp, doamna Trebilsie ieşi din cabinet, cu un aer ceva mai liniştit şi apoi apăru şi Katherine.

— Domnule doctor, a venit Katherine, îl anunţă Sandra prin interfon.

— Te rog s-o inviţi înăuntru.

— Bine.

— Ăă, dar, dacă stau să mă gândesc mai bine, ce-ar fi să vii şi tu?

Inima Sandrei tresări. Era primul semn de apropiere a medicului începând de dimineaţă. Cum va reuşi să lucreze cu acel om, a cărui simplă schimbare de dispoziţie o tulbura atât de mult? Va fi foarte greu să trăiască totuşi cu acest sentiment pe care-l descoperise de curând…

După ce cele două infirmiere luară loc în faţa lui, Julian merse drept la ţintă.

— Am nevoie de tine, Kathy. Experienţa ta îmi va fi foarte folositoare ca s-o ajut pe doamna Trebilsie să-şi rezolve problemele de sănătate.

— Sandra, trebuie să-ţi spun… îl opri infirmiera. Evident, tu nu ştii încă nimic despre asta… În urmă cu doi ani, mi-am scos şi eu un sân. Abia îl pierdusem pe soţul meu. A fost o perioadă foarte grea. Norocul meu a fost că, după câţiva ani, după ce mi-am crescut copiii, mi-am reluat serviciul. După ce m-am vindecat, am găsit un post aici şi acesta a fost începutul unei vieţi noi şi împlinite, dar ştiu ce înseamnă să treci prin aşa ceva…

— Mi se pare că doamna Trebilsie nu s-a obişnuit cu ideea mutilării. În plus, divorţul ei este foarte recent. Soţul ei a părăsit-o pentru o femeie mult mai tânără. Aceste două nenorociri i-au zdruncinat serios încrederea în ea. Deci,

înţelegeţi ce vreau să spun…

Cele două infirmiere dădură din cap afirmativ.

— Soţul ei are o avere uriaşă şi i-a alocat o pensie confortabilă. Nu este nevoie să muncească. Cei doi copii ai lor sunt căsătoriţi…

— Din câte se pare, asta şi este problema dânsei, şopti Sandra. Nu are nimic de făcut. Nu se simte utilă nimănui…

— Şi sunt convinsă că s-a retras în ea însăşi, adăugă Katherine, ceea ce înrăutăţeşte lucrurile.

— Exact, spuse Julian. Şi, colac peste pupăză, medicul ei m-a informat că suferă de un început de dependenţă faţă de narcotice. Ar fi bine să te duci s-o vezi, Katherine. Chiar acum, dacă poţi. I-am vorbit despre tine. Bun… Deocamdată, asta e tot, încheie el uitându-se la ceas. Trebuie să sosească următorul bolnav.

— Urc imediat la doamna Trebilsie, anunţă Kathy dispărând împreună cu Sandra.

— Apropo, Sandra, îi spuse Julian, cred c-o să te bucuri să afli că Ralph Sheridan se va întoarce pe la ora prânzului. Alarma aceea n-a fost prea gravă, dar trebuie neapărat să se lase de fumat şi mai ales să respecte regimul alimentar.

— Unii bolnavi se poartă ca nişte copii! exclamă tânăra, care rămăsese în pragul uşii.

— Să sperăm că acest incident i-a dat de gândit!

Îi zâmbea cu căldură. Ea îi răspunse la fel, roşind de încântare.

Oare puteau rămâne prieteni? Dar îi va fi de-ajuns Sandrei prietenia, când era îndrăgostită până peste cap de doctor?

Rememorând săptămânile care se scurseseră până atunci, se întrebă cum de nu înţelesese mai devreme natura sentimentelor care o chinuiau. Respectul şi admiraţia pe care le simţise imediat pentru Julian, modul în care văzuse întotdeauna bărbatul din spatele medicului, gelozia care o cuprindea de câte ori îl vedea cu Fiona, toate

astea ar fi trebuit s-o alarmeze.

Era într-adevăr de necrezut faptul că ţinea la Julian atât de mult fără să fie pe deplin conştientă de asta! Să se fi datorat oare orbirea de care suferise până atunci bolii de care se tratase aici?

„Îl voi vedea în fiecare zi, îşi spuse ea dusă pe gânduri. Voi lucra cot la cot cu el. Va trebui să mă mulţumesc cu prietenia lui...”

***

Când intră în sala de mese, câţiva bolnavi fură vizibil miraţi când o văzură în uniformă, dar nimeni nu întrebă nimic.

Datoria ei era de a supraveghea o masă de şase persoane, să noteze discret comportamentul bolnavilor şi să le controleze pe cât era posibil regimul alimentar. Prezenţa ei mai avea şi rolul de a face ca la masă să domnească o atmosferă plăcută şi de a aplana micile conflicte dintre comeseni. Experienţa dobândită la căminul de femei îi făcea sarcina foarte uşoară.

Ralph Sheridan era la masa ei. Tocmai se pregătea să mănânce o felie groasă de pâine unsă cu unt, când renunţă brusc la idee.

— Aventura de sâmbătă mi-a servit o lecţie, spuse el cu un zâmbet vinovat. Nu mai fac nicio abatere de la regimul alimentar!

Sandra îi zâmbi cu blândeţe.

— Văd că aţi luat nişte hotărâri foarte înţelepte. La urma urmei, nu tot dumneavoastră veţi fi acela care va avea de suferit?

— Ba da, cu siguranţă, îi răspunse el făcând o strâmbătură caraghioasă, dar tot eu sufăr din cauză că mă lipsesc de felurile mele de mâncare preferate! Şi am renunţat şi la fumat, adăugă el cu mândrie.

— Extraordinar!

— Nu mai fumez decât o ţigară pe zi.

— Din câte am auzit, e mai uşor să vă lăsaţi brusc, observă Sandra.

Nu mai insistă asupra subiectului, dar îşi propuse să-i spună lui Julian cu prima ocazie, pentru ca acesta să-şi poată pune în gardă pacientul.

N-ar fi avut niciun rost să încerce să-l forţeze. Era numai o problemă de voinţă. Trebuia ca, odată ajuns acasă, să aibă curajul de a-şi păstra bunele obiceiuri deprinse aici, care-l vor face să trăiască încă mulţi ani. Totuşi, un avertisment suplimentar, venit din partea unui medic, poate că va reuşi să-l convingă să renunţe şi la ţigara de fiecare zi.

Aşezat la o masă vecină, Brian îi zâmbea din când în când. Nu-l mai văzuse de la excursia la Farul Amedee. De fapt, îl evitase cu bună ştiinţă.

După masa de prânz, el se apropie ca să-i propună să facă o plimbare pe plajă.

— Mai am o jumătate de oră până mă voi pune la dispoziţia Katherinei.

— Bine, îi răspunse Sandra, care nu mai avea cum să-l refuze. Puţin aer de mare nu-mi va strica.

Când ieşiră, se întâlniră cu Julian în hol. Sandra observă că acesta avea pe faţă o expresie încordată.

Brian o conduse până în golfuleţul izolat pe care tânăra îl ştia de acum foarte bine. Tinerei nu-i prea plăcea ideea de a rămâne singură cu colegul ei.

— Ce-ar fi să ne aşezăm aici, la umbra stâncilor? îi propuse el.

— Credeam că vrei să te plimbi… se miră ea.

— Oh, Sandra, fii şi tu puţin mai înţelegătoare…

Şi deodată, tânărul infirmier o cuprinse în braţe şi-i căută gura cu buzele. Ea întoarse capul şi se desprinse de el.

— Îmi pare rău, Brian, dar…

— Nu e nimic de făcut, nu-i aşa?

— Tare mi-e teamă că aşa stau lucrurile.

— Dar mi-ai lăsat impresia că îţi face plăcere compania mea…

— În privinţa asta, nu te înşeli deloc, dar nu doream de la tine decât să fim buni prieteni.

— Probabil că ar fi trebuit să mă dumiresc mai curând…

— Nu te supăra, Brian, te rog.

— Nu-ţi face griji pentru mine. În ziua de azi, nu se mai moare din dragoste. Să mergem, trebuie să mă întorc la centru, adăugă el ridicându-se în picioare. Voi încerca să nu port doliu prea multă vreme.

— Îmi pare rău, Brian, repetă ea.

Ar fi dorit să-şi exprime mai bine simpatia faţă de el. „Ce complicate sunt lucrurile!”, îşi spuse ea oftând, în timp ce se întorcea la centru.

Când ajunse la birou, dădu câteva telefoane, ca să se intereseze de lecţiile de franceză. Aducându-şi aminte că Anike mergea în fiecare marţi şi vineri la Nouméa cu Henri, ca să facă cumpărături şi să dea comenzi, îşi fixă lecţiile în acele zile.

Între timp începuse să plouă, aşa că se hotărî să se ducă în sala de terapie recuperatorie în care Helen Cardwell preda un curs.

Psihoterapeuta părea la fel de vioaie ca întotdeauna, dar numai Dumnezeu ştia de câte ori făcuse aceleaşi demonstraţii.

— Vino alături de noi! o strigă ea din fundul sălii.

— Mi se pare că aproape aţi terminat, îi răspunse tânăra.

— Încă mai ai timp să faci un exerciţiu uşor.

— Bine.

— Vino şi stai lângă mine, îi propuse Roger Cottier. Am materialele necesare.

Roger era un tânăr de douăzeci şi cinci de ani, cu faţa şi braţele arse cumplit în timpul unui accident.

Sandra îl privi mirată. Era pentru prima oară când îl

vedea că zâmbeşte, în cele două săptămâni de când se găsea la Insula Thérèse, şi acel zâmbet îi schimba total faţa brăzdată de cicatrice.

Fără să se lase prea mult rugată, tânăra se aşează lângă el.

— N-am mai practicat niciodată genul acesta de activitate, continuă el. La şcoală evitam cât puteam orice aducea a muncă manuală.

Pentru prima oară, nu mai părea complexat de buzele lui umflate care-l deranjau la vorbit.

— Dar până la urmă mi se pare o treabă amuzantă şi voi continua s-o practic şi după ce mă voi întoarce acasă.

După ce rostise ultimele cuvinte, se întunecase la faţă. Probabil se gândea la viaţa care-l aştepta, fiind nevoit să trăiască de atunci încolo cu acele cicatrice îngrozitoare pe faţă, pe care chirurgia estetică nu va reuşi niciodată să le înlăture cu totul.

Sandra ştia că mai avea nevoie de luni întregi până să-şi poată depăşi handicapul, dar sejurul la Insula Thérèse îi fusese totuşi de folos, în sensul că tânărul scăpase definitiv de expresia tristă pe care o avea la sosire.

În timp ce executa exerciţiul în mod automat, Sandra se gândea la planurile de viitor ale lui Julian. Cele două terenuri de tenis vor fi asfaltate, ca să permită scaunelor cu rotile să se deplaseze nestingherite. Va fi construită o piscină special concepută pentru handicapaţi, o sală de jocuri cu masă de tenis şi biliard. De asemenea, vor fi instalate numeroase rampe ca să uşureze accesul bolnavilor peste tot.

Apoi era prevăzut să se cumpere un mijloc de transport mai mare decât microbuzul din prezent, în care se putea intra printr-un plan înclinat, ceea ce ar fi permis pacienţilor aflaţi în scaune cu rotile să participe la excursii ca toţi ceilalţi.

Ar fi fost extraordinar pentru bolnavi să se poată întoarce

acasă după ce duseseră o viaţă aproape normală şi învăţaseră să-şi petreacă în mod inteligent timpul liber... Şi toate astea se datorau planurilor ambiţioase ale unei fiinţe excepţionale: Julian...

Capitolul 8

A doua zi, când se trezi, Sandra fu cuprinsă de o uşoară stare de nelinişte, dar dimineaţa se scurse fără niciun incident. Julian era foarte amabil şi vesel. Sandra se străduia să-i imite şi ea starea de spirit, având tot timpul impresia că joacă teatru.

Medicul privi numeroşii pacienţi, în timp ce Sandra îşi vedea de treburile obişnuite. Totuşi, a fost nevoie de ea pentru rezolvarea unei urgenţe lipsite de gravitate.

Pe la ora unsprezece, Anike intră alergând în biroul ei, cu mâna însângerată. În timp ce culegea verdeţuri aromate din grădina de legume, se tăiase adânc într-un bidon ruginit. A fost necesar să i se facă mai multe puncte de sutură.

Chirurgia nu prea era practicată la Insula Thérèse, dar în cabinetul doctorului Julian se găsea tot ce era necesar pentru mici intervenţii. Sandra se bucură că avu ocazia să-i dovedească şefului ei cât de pricepută era în asemenea situaţii.

Curăţă atent rana, apoi îi făcu o injecţie cu anestezic, în timp ce doctorul Mansfield îşi cerea scuze de la pacientul său că trebuie să-şi scurteze vizita.

După ce marginile rănii fură cusute cu îndemânare de Julian, Sandra îl pansă respectând toate regulile artei.

— Când ai făcut ultima oară vaccin antitetanos, Anike? o întrebă Julian în franceză.

— Nu cred că am fost vaccinată vreodată, răspunse melaneziana.

Medicul pregăti imediat o seringă.

— Ser antitetanic? întrebă Sandra, care credea că ghicise.

— Da, trebuie imunizată. După aceea, va trebui să facă cele trei injecţii reglementare. Dar de unde ştii? Ai înţeles ce am vorbit?

— Nu prea. Am recunoscut cuvântul tetanos, asta e tot! Prima lecţie de franceză o iau abia în după-amiaza asta. Mă bucur foarte mult că voi înţelege limba ţării în care îmi este sortit să trăiesc.

— Eu unul am fost nevoit să învăţ cât mai repede posibil, spuse Julian în timp ce îi injecta serul lui Anike. Studiasem franceza la şcoală şi chiar vorbeam aici în vacanţe, dar nu cunoşteam deloc terminologia medicală când m-am stabilit la Insula Thérèse.

— Ah, aşa este, ai petrecut în Noua Caledonie o parte din copilărie?

— Da. Ţi-am spus că mama era franţuzoaică? Tata a deschis acest centru când aveam paisprezece ani. Am considerat întotdeauna Noua Caledonie ca ţara mea de suflet.

După ce Anike fu îngrijită şi trimisă acasă, Sandra se întoarse la ea în birou, încântată de discuţia cu Julian. Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi putut limita la atitudinea aceea amabilă şi amicală, la egală distanţă de răceala din ziua anterioară şi de periculoasa pasiune din sâmbăta aceea cu bucluc…

Peste câteva minute, Fiona îşi vârî capul prin deschizătura uşii.

— În timp ce mergeam spre holul de la intrare, mi s-a părut că te-a chemat Nancy Clift. Dat fiind că astăzi Katharine este liberă, am bănuit că poate are nevoie urgent de tine.

— Oh, mulţumesc! spuse Sandra. Am fugit.

Se grăbi spre camera de la primul etaj, unde se păstrau nişte medicamente şi dosare ale bolnavilor. Acesta era regatul lui Kathy Evans şi Nancy lucra adesea sub conducerea ei. În dimineaţa aceea, ea completa atentă nişte fişe.

— M-ai chemat, Nancy?

— Nu, răspunse infirmiera, ridicând privirea mirată spre

ea. De ce?

— Mi-a spus Fiona că te-a auzit strigându-mă în timp ce se îndrepta spre ieşire.

— Fiona? Ce-o fi păţit? Din câte ştiu, nu prea obişnuieşte să se amestece în treburile centrului! Mă rog... Probabil că şi-a strigat domnul Hocking soţia. Ştii despre cine vorbesc... cardiacul care a sosit ieri... Soţia lui se numeşte Sandra.

— Da... Poate că s-a înşelat Fiona. Scuză-mă de deranj.

— Nu e nicio problemă. Pe curând.

Atunci când coborî la parter, o văzu pe Fiona plecând grăbită. Ca întotdeauna, logodnica medicului era îmbrăcată elegant, într-o pereche de bermude din bumbac galben şi un bolero alb.

— Vă duceţi la Nouméa? se interesă Sandra din politeţe.

— Nu, mă duc să mă plimb. De ce mă întrebi?

— V-am văzut cu geanta pe umăr şi... am crezut că...

— Ei bine, află că te-ai înşelat! i-o reteză Fiona care, spre mirarea Sandrei, trânti furioasă uşa în urma ei.

Dimineaţa trecu foarte repede şi curând sosi şi ora la care Sandra trebuia să se ducă la Nouméa pentru prima ei lecţie de franceză.

De bine de rău, Anike pregătise masa de prânz, dar pe la ora unu şi jumătate, după ce trecuse efectul anesteziculuі, durerea o făcu să renunţe la excursia obişnuită la Nouméa.

Lena o înlocui şi Sandra se trezi în microbuzul lui Henri împreună cu Roger Cottier şi familia Hocking.

— Anike este bolnavă, explică Lena într-o engleză atât de stricată, încât infirmiera îşi dori şi mai mult să înveţe cât mai repede franceza.

Extenuată de efortul lingvistic depus, Lena se întoarse apoi spre şofer ca să stea la taifas nestingherită în limba ei maternă.

Pe drum, Sandra admiră peisajul de acum cunoscut, cufundată în vise. Descoperirea iubirii ei pentru Julian o lăsase într-o stare de uluire totală. Oare nu făcuse o prostie

acceptând postul de la Insula Thérèse?

Dar la vederea vegetaţiei luxuriante compusă din cocotieri, liane şi flori splendide, optimismul îi reveni destul de curând. Imediat ce va fi posibil, va porni în căutarea şi descoperirea frumuseţilor sălbatice ale insulei. Dorea să viziteze în special coasta de vest, dominată de savană, cu păduri de arbuşti pitici şi miros de tămâie din care se extrage cleiul, tufişuri de bambus şi mai ales bariera de corali, una din cele mai frumoase din lume.

Atunci când va şti ceva mai multă franceză, o va ruga pe Lena să-i vorbească despre insula ei natală. De altfel, de ce nu s-ar duce şi ea acolo într-o zi? Era încă de pe acum cucerită de locurile acelea, ai căror locuitori cântau precum respirau.

Se întoarse spre Lena şi încercă să-i explice cât de mult îi plăceau cântecele lor.

— Melanezienii sunt înnebuniţi după cântat, îi răspunse tânăra, ca şi toţi polinezienii de altfel. Duminica ne rugăm la biserică în felul acesta. Vreţi să veniţi şi dumneavoastră?

— În fiecare duminică, continuă Henri într-o engleză mai corectă: mergem la biserica polineziană de la Nouméa. Ar trebui să veniţi să ne ascultaţi. Este foarte frumos.

— Oh, dar voi veni cu cea mai mare plăcere! răspunse Sandra fără să se lase prea mult rugată.

Între timp, ajunseseră în oraş şi Henri o lăsă pe infirmieră pe bulevardul Gallieni, în faţa profesorului de franceză.

Sandra fu încântată de lecţie şi plecă înapoi la Insula Thérèse încărcată de cărţi şi hotărâtă să lucreze fără întrerupere înainte de lecţia următoare.

Peste două zile, Julian intră în biroul ei la ora obişnuită. Ca de fiecare dată, inima tinerei începu să-i bată mai repede în piept.

Era în a patra zi de muncă. Începea să se întrebe dacă va mai putea suporta multă vreme situaţia aceea…

— Uniforma asta îţi vine de minune, observă Julian

oprindu-se lângă biroul ei. Verdele-deschis îţi scoate foarte bine în evidenţă ochii de culoarea alunei...

— Mulţumesc, şopti tânăra, tulburată la culme de acel compliment.

— Impecabilă, vioaie, eficientă, veselă, adăugă el zâmbind în mod irezistibil... şi mai este şi drăguţă pe deasupra.

După care dispăru în cabinetul lui, lăsând-o tremurând de bucurie.

Era uluită când se gândea cât de mult o tulbura şi cea mai mică atenţie din partea lui. Era convinsă că el nu-şi dădea seama de revoluţia pe care o stârnea în sufletul ei. Pentru el, Sandra nu era decât o infirmieră, sau, şi mai rău, o creatură superficială lipsită de scrupule, care făcea avansuri logodnicului altei femei.

Prin uşa cabinetului îl auzea mergând, răsfoind o carte, turnându-şi un pahar cu apă. Acele zgomote familiare reprezentau pentru Sandra o mică parte din universul medicului, singura la care avea dreptul să participe şi ea... în fond, cea mai neînsemnată parte...

„Trebuie să renunţ o dată să mă mai las chinuită de iubirea asta imposibilă. Este pur şi simplu o prostie de neimaginat!”

Da, dar cum să-şi ţină în frâu gândurile, care nu cereau decât să fie lăsate să zburde în voia lor...

— E cineva aici? se auzi o voce de afară. Puteţi să mă ajutaţi?

Sandra se grăbi să deschidă uşa în spatele căreia se găsea Graham Shaeffer, cu un aer trist şi abătut.

— Mă descurc cu aproape toate uşile din clădire, dar asta se găseşte în fundul unui coridor îngust şi mâinile mele alunecă pe mânerul rotund. Aproape că mi-a scăpat o cârjă pe jos. Nu e deloc practic!

Oftă şi se îndreptă şchiopătând pe un singur picior spre un scaun pe care în cele din urmă se prăvăli.

— Doctorul este liber? Ştiu că nu sunt programat, dar…

Se opri, adresându-i un zâmbet seducător, care probabil că pe timpuri răsucise minţile multor femei.

— De fapt, momentan este liber, dar aşteaptă pe cineva dintr-un moment în altul. Ar fi fost mai bine să vă programaţi. Ce doriţi de la dânsul?

— Oh, nimic special, dar pur şi simplu m-am săturat! Voiam numai să stau cu cineva la taifas.

— Nu există nimeni altcineva cu care să vorbiţi? Helen Cardwell? Nancy Clift?

— O evit în mod intenţionat pe Nancy. S-ar putea să creadă că îi fac curte… E o fată încântătoare şi n-aş vrea să se simtă jenată. Sunt şchiop, asta este problema! Nici nu mă gândesc!

— Cei fără un picior nu sunt toţi necăsătoriţi, observă Sandra.

— Da, dar pun pariu că toţi sunt însuraţi cu nişte pocitanii!

Chiar în acel moment, îşi făcu apariţia bolnavul aşteptat şi Sandra se grăbi să-l prezinte doctorului, ca să nu fie întrerupt firul discuţiei.

— Cred că, în general, se acordă prea multă importanţă frumuseţii, continuă ea. Mama mea n-a fost niciodată ceea ce poate fi numit o femeie frumoasă şi cu toate astea am văzut mereu chipul tatălui meu luminându-se atunci când o privea, şi sunt căsătoriţi de aproape treizeci de ani. În schimb, am vecini care formează nişte perechi foarte frumoase, dar nu se înţeleg deloc.

— Cazul părinţilor tăi reprezintă o excepţie fericită, şi pe lângă asta, e o mare diferenţă între o persoană „nu prea frumoasă” şi un infirm.

Faţa lui plăcută fu schimonosită de o grimasă dezgustată. Înainte de accidentul de maşină care-l lăsase fără piciorul stâng, acel bărbat de douăzeci şi opt de ani fusese un atlet superb care practica toate sporturile cu acelaşi succes.

Încrederea în forţele lui, care trebuia să se sprijine exclusiv pe forma fizică şi recordurile sportive, îi fusese serios zdruncinată.

Sandra se simţea neputincioasă în faţa nevoii lui de a fi ajutat ca să se poată adapta unei schimbări atât de radicale. Nu putea decât să-l asculte în timp ce-şi dădea frâu liber tristeţii şi amărăciunii.

— Dacă ţi-aş face curte, o întrebă el provocator, cum ai reacţiona?

— V-aş respinge, îi răspunse Sandra fără nicio ezitare, pentru a nu-l face să creadă că vrea să-i servească o minciună frumoasă, dar aş face-o dintr-un singur motiv: pentru că iubesc… pe altcineva.

— Ah…

— Din păcate, sentimentele mele nu sunt împărtăşite şi de persoana în cauză, adăugă ea.

— Şi dacă n-o va face niciodată?

— Nu… nu ştiu. Până la urmă, cred că aş uita…

— Pari un om care crede în iubirea sinceră şi durabilă. Îţi garantez că înainte de accident eu nu gândeam aşa. Mă simţeam foarte bine în rolul de celibatar vesel. Ce nevoie aveam să mă leg la cap? Aveam un succes imens la femei. Dar acum, toate astea au luat sfârşit. Cine mai are nevoie de un bărbat fără un picior?

Neştiind prea bine ce să-i răspundă, Sandra preferă să tacă. În încăpere se lăsă o linişte apăsătoare. Graham părea cufundat în gânduri.

— După părerea ta, continuă el deodată, ce-ar zice Nancy dacă i-aş cere să iasă cu mine în oraş? Nu este logodită, nu-i aşa?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Atunci, o să-mi încerc norocul. În definitiv, asta nu face parte din „recuperare”? Deşi numai Dumnezeu ştie câtă repulsie îmi stârneşte acest cuvânt!

Se străduia să pară cinic, dar Sandra ghicise că în spatele

vorbelor lui se ascunde o depresie cumplită.

— Sigur că da, încearcă… Totuşi… fii mai… reţinut…

— Stai liniştită! Nu mă simt atât de sigur pe mine încât să-mi asum riscuri prea mari. Acum te-am părăsit, probabil că ai ceva mai bun de făcut decât să asculţi aiurelile mele.

— Da’ de unde! exclamă Sandra, nemaispunând niciun cuvânt în plus, de teamă să nu-l vadă pe infirm regretând că-i împărtăşise cele mai intime gânduri.

„Probabil că nici nu-şi dă seama, dar forma lui fizică perfectă îl va ajuta să se descurce cu cârjele aproape la fel de bine ca şi cu cele două picioare zdravene dinainte”.

Vădit umilit de neajutorarea lui, Graham se ridică.

— Bine, spuse el rânjind cinic, acum am un scop în viaţă: s-o cuceresc pe Nancy Clift. Îţi mulţumesc, Sandra, că mi-ai acordat cu atâta amabilitate câteva minute din timpul tău preţios. Sper ca lucrurile să se rezolve şi pentru tine. Pe curând.

Văzând că bolnavul se apropie de uşă, Sandra vru să-l ajute.

— Stai pe loc, îi spuse el. Din partea asta, uşa nu-mi pune nicio problemă.

La puţin timp după aceea, Julian ieşi din cabinet împreună cu bolnava lui, pe care o însoţi până la ieşire.

— Ai stat cumva de vorbă cu Graham Shaeffer? se interesă el.

— Da. Voia să te vadă. I-am spus că eşti ocupat. N-a trebuit să-l rog mult ca să rămână să stea de vorbă cu mine. Avea nevoie de un umăr pe care să jelească… Dar… poate ar fi fost mai bine să-i propun să se programeze la tine…?

— Absolut deloc, Sandra. Ai făcut foarte bine. Nu ţi-am spus că aici vei putea să-ţi încerci şi talentul de sfătuitoare? Dacă mă caută cineva, am plecat să beau o cafea.

Abia ieşise doctorul din birou, că îşi făcu apariţia Nancy, care se îndreptă spre cămăruţa unde se păstrau

medicamentele.

— Sus mi s-a terminat morfina, îi spuse ea peste umăr, înainte să scoată o exclamaţie înăbuşită:

— Ce s-a întâmplat?

— Oh… nimic…

Peste două minute, Nancy ieşi din cămăruţă şi întrebă în treacăt:

— Doctorul Mansfield nu ţi-a explicat cum să ţii lista de medicamente la zi?

— Ba da. Am făcut-o cu foarte multă atenţie. Lipseşte ceva?

— Vino să vezi, îi spuse colega ei arătând spre lista prinsă cu o piuneză pe perete, pe care erau trecute numele fiecărui medicament, data ieşirii şi cantitatea rămasă în stoc. Mai mult, doar patru cutii pe raft şi ar trebui să fie şapte… îmi cer scuze că trebuie să insist, Sandra, dar eşti absolut sigură că n-ai uitat să notezi nişte ieşiri?

— Sunt foarte sigură, Nancy. Şi, în plus, oricum n-aş fi scos patru cutii dintr-odată.

— Evident. Poate că a luat Kathy pentru dulapul ei în care pune toate medicamentele din Tabelul B. Numai ea are cheia de acolo, pentru că infirmiera e mai puţin sigură decât cămăruţa de jos. M-ar mira să fie atât de uitucă. În momentul acesta stă de vorbă cu doamna Trebilsie. O voi întreba imediat cum stau lucrurile. Dacă n-a făcut-o ea, îl vom întreba pe doctor dacă n-a avut nevoie de morfină pentru cabinetul lui.

Când ieşiră din cămăruţă, o găsiră pe Fiona jucându-se cu un cuţit de tăiat hârtie pe care-l luase de pe biroul Sandrei.

— Julian este? o întrebă ea pe un ton cam şovăitor.

— S-a dus să bea o cafea, îi răspunse Sandra.

— Mă duc sus, spuse Nancy, după ce-i făcu un semn din cap Fionei. Pe curând.

— Cred că nu stă mult, continuă Sandra, întrebându-se

ce căuta ea acolo şi de ce nu intrase direct în cabinet, aşa cum avea obiceiul atunci când îl găsea deschis.

— Oh, de fapt n-am de gând să-l aştept. N-aveam nimic deosebit să-i spun…

„Nu prea pare că ştie ce vrea, se gândi Sandra, intrigată de purtarea ciudată a acesteia. Unde era siguranţa ei de altă dată? Este de nerecunoscut!”

Dădu din umeri şi uită de incident, văzându-l pe Julian intrând cu două ceşti de cafea în mâini.

— M-am gândit că îţi va face plăcere o cafea.

— Oh, eşti foarte amabil! exclamă ea cu un surâs încântat, dar ar fi trebuit să mă trimiţi pe mine după ele.

— Nu-mi stă în obicei să mă las servit de către infirmiere. În plus, simţeam nevoia să fac o pauză ca să-mi limpezesc puţin gândurile. Sunt treaz de pe la şase dimineaţa şi mă tot gândesc la planurile mele. Pe la nouă am luat un mic dejun frugal.

— Ah, uitasem… Te-a căutat Fiona.

— Ce voia? spuse el încruntându-se brusc.

— Mi-a spus că nu e ceva urgent.

— Foarte bine, îi răspunse el cu mintea în altă parte, după care închise uşa cabinetului.

Când se făcu ora prânzului, Sandra verifică de două ori uşa depozitului de medicamente, să vadă dacă era bine închisă. La masă, o căută din ochi pe Nancy, s-o întrebe dacă reuşise să dezlege misterul medicamentelor lipsă, dar n-o zări nicăieri.

— Ştiţi cumva unde este domnişoara Clift? îi întrebă pe comesenii acesteia.

— După-amiază a apucat-o o durere cumplită de cap. Probabil că s-a dus să se culce, îi răspunse doamna Trebilsie.

— Oh, sărmana de ea! spuse Sandra cu milă. Vă mulţumesc pentru informaţie.

În timp ce se îndrepta spre masa ei, se întâlni cu Julian.

— Sandra, nu cumva ai putea să lucrezi puţin cu mine în seara asta? Mâine după-amiază urmează să mă văd cu Phil Simmons, arhitectul nostru din Nouméa. Aş fi vrut să-i arăt datele statistice pe care vreau să le trec în cererea de subvenţie. Sau nu eşti liberă?

— Ba da, ba da, răspunse Sandra grăbită. N-aveam niciun program.

— Ai fi putut să ieşi cu Brian... observă el cu prefăcută indiferenţă.

Tânăra se înroşi la faţă. Aşadar, observase că ieşise în câteva rânduri cu tânărul infirmier.

— Nu, repetă ea. Sunt liberă.

— Perfect. Eşti de acord să ne întâlnim în cabinetul meu peste o jumătate de oră?

— Da.

După ce mâncă, urcă în camera ei să se odihnească puţin şi apoi plecă spre cabinetul lui Julian.

Incidentul cu medicamentele dispărute îi veni din nou în minte. Dat fiind că Nancy probabil că nu avusese posibilitatea să se ocupe de problemă, oare nu era de datoria ei să-l anunţe pe medic?

— Nancy n-a venit la tine astăzi? îl întrebă ea.

— Nu. De ce?

— Azi-dimineaţă am constatat că morfina rămasă în stoc nu corespundea cu cea înscrisă pe fişă, îi explică Sandra fără nicio introducere. Nancy avea de gând să vorbească despre acest incident cu Kathy, dar am descoperit că şi-a petrecut după-amiaza în camera ei din cauza unei dureri de cap. Deci n-a avut cum să-şi înceapă ancheta, aşa că am considerat necesar să te pun în temă.

— Ai făcut foarte bine, spuse Julian. Ar fi mai bine s-o chemi imediat pe Kathy. Ar putea să fie un lucru extrem de grav. Zici că este vorba despre morfină?

— Da.

Julian se ridică, deschise uşa sălii de aşteptare şi-i spuse

unei cameriste s-o cheme pe Kathy.

— Trebuie să dezlegăm misterul cât se poate de repede, spuse el reaşezându-se la birou. Există trei chei…

— Nu cumva sunt patru? spuse Sandra, ştiind că Ada Hopkins avea o trusă cu toate cheile de la Insula Thérèse.

— Au existat, într-adevăr, patru, dar Mary a pierdut-o pe a ei într-o zi, la Nouméa. Ne-am hotărât să nu mai comandăm alte chei. Dat fiind caracterul special al anumitor medicamente din depozit, un număr prea mare de chei ar fi devenit periculos.

În clipa aceea, apăru Kathy.

— Ai trimis după mine, Julian?

— Da. Ia loc, te rog. Sandra, eşti amabilă să-i repeţi lui Katy ce mi-ai spus mie?

După expresia de pe faţa infirmierei, înţelese foarte clar că nu reuşea să explice dispariţia medicamentului.

— Morfină… şopti ea căzută pe gânduri.

— Da, adăugă Julian. E un drog foarte căutat pe piaţa stupefiantelor.

— Ţi se pare că vreunul din bolnavii noştri ar putea fi dependent de acest medicament sau de unul din aceeaşi categorie? întrebă Sandra.

— Dacă e să mă iau după dosare, nu, dar nu se ştie niciodată.

— Dar cum a fost posibil să intre în încăperea asta fără nicio fereastră şi încuiată în permanenţă, când nu este nimeni în sala de aşteptare?

Se lăsă o tăcere adâncă. Toţi cei prezenţi se gândeau.

— Bănuiesc că cineva a reuşit să facă o dublură a uneia din chei, spuse Julian în cele din urmă. Doar dacă… Sandra, eşti sigură că ai închis mereu uşa farmaciei?

— Cu puţin timp în urmă, ţi-aş fi dat fără ezitare un răspuns afirmativ, dar acum mă întrebam dacă… Mi se pare că o dată sau de două ori a trebuit să plec din birou pentru câteva minute, lăsând uşa închisă, evident… dar nu

încuiată…

— Ai comis o mare imprudenţă. Ştii că se întâmpla ca şi Mary să facă la fel… Dar… adăugă el privind-o pe Sandra cu asprime, cum îţi explici faptul că o persoană a putut intra în mica încăpere şi să fure medicamentul într-un timp atât de scurt şi fără să fie surprins asupra faptului…? Sper că nu e nevoie să-ţi spun…

— Da, da, bineînţeles, se grăbi să răspundă Sandra, speriată de răceala bruscă din vocea lui Julian. Poţi să contezi pe mine. De acum încolo, uşa va fi încuiată în permanenţă.

— În cazul în care cineva din afara centrului ar avea o cheie potrivită, vom schimba broasca chiar mâine. În plus, imediat ce va fi cu putinţă, va trebui să luăm un seif în care să punem sub cheie toate medicamentele înscrise în tabelul B.

— Va trebui să studiem cu atenţie purtarea pacienţilor noştri, mai adăugă Kathy. În cazul în care observ ceva anormal…

— Vei veni să mă anunţi imediat, încheie Julian. Şi tu să faci la fel, Sandra.

— Vrei să vorbesc şi cu ceilalţi?

— Tocmai voiam să te rog.

După ce rămase singur cu Sandra, Julian deschise oftând un dosar gros de pe biroul lui.

— Nu prea am chef să mă apuc de treabă, zise el cu un aer obosit, dar trebuie s-o fac…

— Mă simt foarte vinovată… începu să spună Sandra.

— În cazul în care spui adevărul, o opri Julian, nu trebuie să-ţi reproşezi nimic.

Capitolul 9

După acest schimb de cuvinte, reuşiră să lucreze două ore fără să fie deranjaţi.

— Ei bine, exclamă Julian bucuros, ridicându-se s-o conducă pe Sandra la uşă, constat că n-am pierdut timpul. Iisuse! Ai văzut cât este ceasul? E zece şi jumătate! îmi pare rău că te-am reţinut atât de mult...

— N-ai pentru ce! exclamă Sandra, spunându-şi în sinea ei că de fapt fusese răsplătită din plin prin plăcerea de a fi petrecut acest timp împreună cu el.

Dar a doua zi dimineaţă o aştepta o surpriză neplăcută. I se păru că Julian se poartă rece cu ea. Sau din cauza iubirii ei nesăbuite pentru el devenise atât de sensibilă?

În timp ce Julian era cu Graham Shaeffer, intră o nouvenită, Lesley Harris, o tânără de vreo treizeci de ani care mergea într-un scaun cu rotile.

— Doctorul Mansfield este ocupat. Este posibil să mai dureze. Doriţi să aşteptaţi?

— Cred că da. Oricum, aveam de gând să mă odihnesc astăzi, dar pentru restul sejurului am o mulţime de planuri.

— Aţi venit singură?

— Da, răspunse invalida zâmbind. În fiecare an îmi place să plec singură o săptămână sau două. Asta îi oferă soţului meu o perioadă de răgaz de care are mai multă nevoie decât mine. După această despărţire, amândoi suntem mult mai răbdători şi mai toleranţi unul cu celălalt.

— Bănuiesc că uneori este destul de greu. Fratele meu este hemiplegic. El s-a obişnuit cu infirmitatea lui, dar pentru cumnata mea este o sarcină destul de dificilă, mai ales de când au şi copii.

— Problema mea este de a găsi un loc unde să mă duc. Până acum am petrecut scurte sejururi pe la rude. Odată m-am dus în Queensland, la malul mării, însoţită de o infirmieră, dar nu m-am simţit prea bine acolo. Îmi plac

vacanţele petrecute aici.

— Mă bucur că vă putem fi de folos.

Prin uşa cabinetului se auzea zgomot de voci. Se părea că cei doi bărbaţi începuseră o discuţie aprinsă, pe care probabil medicul se străduia să n-o întrerupă.

— Ştiaţi că doctorul Mansfield are de gând să transforme Insula Thérèse într-un centru medical de vacanţă la care să aibă acces numai handicapaţii fizici? o întrebă infirmiera pe Leslie Harris.

Bănuia că femeia aceea energică şi inteligentă auzise despre problema care-l frământa pe doctor…

— Nu. Din câte înţeleg, am sosit cam devreme.

— De fapt, abia peste un an transformările necesare vor fi terminate. Are planuri foarte ambiţioase. Sugestiile dumneavoastră ar fi binevenite. Aparţineţi unei categorii de oameni pe care îi încurajăm să vină aici.

— O categorie? repetă doamna Harris, vizibil interesată.

— Da. Vreau să primim aici oaspeţi deja obişnuiţi cu handicapul lor, cum ar fi convalescenţii în curs de reabilitare.

— Bănuiesc că veţi avea nevoie de tot felul de aparate noi.

— Cu siguranţă. Va fi necesar un echipament mai specializat, săli de petrecere a timpului liber mai bine concepute şi bineînţeles, un personal mai numeros. Ambiţia doctorului Mansfield este aceea de a realiza un centru-pilot unde se vor putea continua cercetările din domeniul uşurării vieţii handicapaţilor fizici.

— Sunt convinsă că va fi extraordinar! Doctorul dumitale trebuie să fie un om şi jumătate!

Sandra se îmbujoră la faţă. Ce voia să însemne acel „doctorul dumitale”? Oare se trădase fără să-şi dea seama? continuă cu greu conversaţia, insistând asupra îmbunătăţirilor şi noutăţilor planificate.

— Proiectul mi se pare remarcabil, încheie doamna

Harris. Cu o singură obiecţie: toate activităţile manuale sau sportive sunt deja practicate în mod exagerat în centrele de recuperare. Să-ţi spun sincer, m-am plictisit de moarte de cursurile de olărit sau de făcut lumânări! Poate că acestea sunt utile convalescenţilor, dar cei ca mine nu cer decât să se poată considera nişte oameni obişnuiţi aflaţi în vacanţă. Ţi se pare că cer prea mult?

— Deloc, o asigură Sandra. Vă înţeleg foarte bine.

— Nu-mi place să fac excursii cu oamenii sănătoşi, continuă Lesley Harris. Mă simt ca un pietroi legat de gâtul lor! Am impresia că enervez pe toată lumea. În plus, e extrem de plictisitor să trebuiască să stai într-un scaun cu rotile în timp ce alţii se plimbă. Ideea de a putea vizita Noua Caledonie împreună cu handicapaţi ca mine îmi place enorm. Îmi imaginez de pe acum autocarul despre care mi-ai vorbit şi care ne va permite să mergem peste tot stând în scaunele noastre pe rotile. Cred că voi reveni anul viitor.

În clipa aceea, se auzi glasul lui Julian în interfon.

— Sandra, am terminat cu domnul Shaeffer.

— Doamnă Harris, domnul doctor vă va primi imediat, spuse infirmiera. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi.

— Dar nu m-am plictisit deloc! exclamă invalida. De fapt, sunt pasionată de toate noile voastre planuri.

— Evident că vom ţine seamă de toate observaţiile dumneavoastră, o asigură Sandra deschizându-i uşa lui Graham, după care se strecură în cabinetul doctorului.

— A sosit doamna Harris, îi spuse lui Julian cu însufleţire. Am purtat o discuţie lungă cu dânsa în legătură cu schimbările de la Insula Thérèse.

— Serios? spuse el indiferent.

— Da, m-am gândit că…

— Eşti amabilă s-o trimiţi la mine? i-o reteză el, fără măcar s-o lase să termine ce avea de zis.

— Bine…

Era clar că în dimineaţa aceea doctorul era extrem de

nervos. Sandra nu înţelegea care este motivul. După aceea, timpul i se păru că trece foarte greu. Se bucură când ziua luă sfârşit şi începu weekendul.

Duminică dimineaţă, îşi puse o rochie frumoasă din bumbac turcoaz, îşi luă micul dejun şi se îndreptă spre microbuz.

Spre marea ei uimire, văzu că cele trei melaneziene, Anike, Tipo şi Lena, erau îmbrăcate în alb de sus până jos, iar ce doi bărbaţi Henri şi Enoka, purtau costume negre.

Văzându-i figura nedumerită, începură toţi să râdă şi o asigurară că felul în care erau îmbrăcaţi n-avea o semnificaţie deosebită.

Drumul până la Nouméa se transformă într-o adevărată călătorie de plăcere. Cei cinci băştinaşi o încântară pe Sandra cu cântece şi glume de care Sandra râdea din toată inima, fără să înţeleagă niciun cuvânt din ce spuneau.

Când sosiră, biserica era deja plină de femei îmbrăcate în alb şi bărbaţi cu costume negre. Tânăra nu auzise niciodată vorbindu-se despre acel obicei ciudat. Atmosfera era foarte religioasă. Sandrei îi plăcu foarte mult desfăşurarea slujbei şi mai ales imnurile.

După terminarea ceremoniei, credincioşii se adunară în piaţa din faţa bisericii. Toţi îi zâmbeau Sandrei şi voiau să-i strângă mâna. Erau atât de simpatici, încât tânăra uită repede că nu respecta regulile referitoare la îmbrăcăminte.

— Pot să mai vin şi altă dată? îi întrebă ea pe prietenii ei pe drumul de întoarcere.

— Bineînţeles. Poţi să vii oricând doreşti, îi răspunseră ei cu zâmbete largi pe faţă.

Restul zilei i se păru fără sfârşit. Începând de vineri, se străduise să nu se mai gândească la locul de muncă, dar îi era imposibil să-şi golească mintea complet. Cum să dea uitări aşa uşor iubirea imposibilă pentru Julian şi răceala cu care se purta acesta faţă de ea? Toate astea deveniseră pentru ea o adevărată obsesie. În cazul în care relaţiile lor

profesionale nu se vor îmbunătăţi, va mai avea oare puterea de a rămâne în acea funcţie?

Marţi dimineaţă, problema o frământa şi mai mult ca de obicei. Niciodată Julian nu se purtase atât de glacial cu ea. Poate erau de vină grijile sau surmenajul din ultima vreme? Petrecea ore în şir lucrând la planurile viitorului centru. În plus, misterul medicamentelor lipsă încă nu fusese dezlegat.

După micul dejun, Nancy o întrebă pe Sandra în holul de la intrare:

— N-ai nicio veste despre morfina dispărută din depozit?

— Nu, din păcate. Cel puţin, n-am auzit nimic vorbindu-se despre asta.

— După părerea lui Kathy, doctorul Mansfield ar trebui să anunţe mâine poliţia, în cazul în care situaţia rămâne neschimbată.

— Mă simt un pic vinovată de ceea ce s-a întâmplat, spuse Sandra cu o figură tristă.

— De fapt, toţi suntem pe undeva vinovaţi. Ieri după-amiază, Julian a verificat de două ori împreună cu Brian toate produsele farmaceutice din centru. În aparenţă, nu lipseşte nimic altceva. Pa, am plecat. Pe curând!

Ea urcă la primul etaj şi Sandra deschise biroul de primire şi cabinetul medicului. Tânăra nu se putea abţine să nu fie supărată pentru că Julian îl alesese pe Brian să facă inventarul medicamentelor. Acea operaţiune făcea parte din atribuţiile ei.

Deodată, îi veni în minte o idee cumplită. Nu cumva Julian o bănuia pe ea de hoţie?

Dat fiind că medicul intrase chiar în momentul acela în biroul lui, Sandra fu nevoită să se concentreze asupra treburilor obişnuite: primirea bolnavilor, pregătirea dosarelor, îndeplinirea unor sarcini administrative trasate de Ada Hopkins.

Printre pacienţii din dimineaţa aceea se număra şi Roger

Cottier, cel care suferea de arsuri grave şi care trebuia să-i părăsească a doua zi. După ce ieşi din cabinetul lui Julian, acesta se opri să-şi ia rămas-bun de la Sandra.

— Mâine dimineaţă iau avionul spre Sydney, o anunţă el.

— Ai fost mulţumit în general de sejurul petrecut la noi?

— Foarte mulţumit. Ştiu că nu mă aşteaptă o viaţă uşoară. Încă n-am ajuns la capătul calvarului.

— După un asemenea traumatism, e nevoie de câteva săptămâni pentru vindecarea rănilor.

— Da, ştiu, dar mă simt deja suficient de bine să mă ocup de problemele mele. Voi putea să-mi reiau activitatea, ceea ce este un lucru extraordinar. Cred că sunt pregătit să mă confrunt cu compasiunea colegilor mei de birou.

— Mulţi oameni fac gafe enorme încercând să pară drăguţi!

— Da, e adevărat! şopti Roger uşor întristat. Am văzut mulţi oameni evitând cu grijă să abordeze subiecte legate de incendii, eliminând din vocabularul lor o mulţime de cuvinte atunci când stau de vorbă cu mine. Uneori e de-a dreptul ridicol să-i vezi pe interlocutorii mei roşind din cauză că au lăsat să le scape cuvinte ca „arsură” sau „faţă”. Alteori, anumiţi indivizi privesc în altă parte ca să nu mă facă să cred că se uită la mine ca la un animal ciudat!

— Cel mai bine ar fi să râzi la toate astea, nu-i aşa?

— Da, mă străduiesc să abordez aceste probleme cu umor, dar mi-ar plăcea tare mult să găsesc pe cineva care să vrea să râdă împreună cu mine, încheie el îndreptându-se spre uşă.

— Îţi doresc din toată inima să-ţi găseşti sufletul-pereche, Roger.

— Dacă o să găsesc o asemenea pasăre rară, îţi voi trimite o carte poştală. Până atunci, te las să lucrezi. La revedere, Sandra.

— La revedere.

Pe la ora unsprezece şi jumătate, Tipo îi aduse infirmierei

un mesaj de la Kathy Evans, care-i cerea o cutie de morfină şi un anumit tip de alifie dermatologică.

Era prima oară când cineva cerea morfină după descoperirea furtului. Sandra se simţea agitată, fără să aibă vreun motiv special. Deschise uşa micului depozit, luă produsele de pe rafturile pe care erau aşezate, verifică exemplarele rămase şi notă cu grijă pe fişă ce luase, menţionând şi data.

După ce lăsă totul în ordine, ieşi din farmacie cu un aer preocupat. În clipa aceea, Julian intră în birou şi Sandra se înroşi brusc la faţă, fără să-şi dea seama de ce. Medicul o privea cu un aer atât de rece şi de îngândurat, încât bănuiala cumplită de mai devreme îi reveni în minte.

— Julian, nu se putu abţine ea să exclame, doar nu mă bănuieşti pe mine că am furat morfina!

El păru uluit, apoi îşi reveni şi dădu din umeri cu cinism.

— Totuşi, totul pare a indica faptul că tu eşti cea vinovată de furt.

Sandra lăsă capul în jos, cu ochii aburiţi de lacrimi. Apoi, deodată, simţi cum este prinsă în braţe de Julian. Buzele lui se lipiră de gura tinerei, într-un sărut fără sfârşit.

Peste câteva clipe, ea deschise ochii, depărtându-se puţin de el ca să-l poată privi. Atunci o văzu cu groază pe Fiona Drake care se uita la ei din pragul uşii, cu faţa schimonosită de ură.

Sandra se smulse brusc din braţele lui Julian, trecu rapid prin faţa Fionei, lovindu-se zdravăn, în trecere, de biroul ei, şi urcă în fugă scara care ducea în camera ei.

Aştepta să audă în spatele ei paşii grăbiţi ai Fionei. Era convinsă că logodnica medicului nu considerase necesar să-i ceară explicaţii lui Julian, deoarece faptele vorbeau de la sine.

Distrusă, disperată, Sandra se aruncă pe pat. Cum va putea de acum înainte să se mai uite în ochii lui Julian şi ai Fionei? Nu, n-avea altceva mai bun de făcut decât să plece

de la Insula Thérèse. Cât mai curând posibil. Chiar în după-amiaza aceea.

Apoi se calmă. Nu putea să acţioneze atât de pripit. N-ar fi fost corect din partea ei să-şi părăsească postul fără preaviz. În plus, n-avea de gând totuşi să plece ca o hoaţă, fără să încerce să scape de bănuiala care plana asupra ei.

Era total descumpănită. Nu ştia cum să-şi explice purtarea lui Julian. După ce o acuzase cu răceală de un delict, o luase în braţe şi o sărutase cu o pasiune tulburătoare... Da, tulburătoare... Dar Fiona? Ce rol mai avea ea în mijlocul acelei dezlănţuiri pătimaşe?

Trebuia să-şi revină cu orice preţ, să se poarte ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Să continue să se prefacă indiferentă faţă de Julian... îşi şterse ochii şi se duse să se liniştească făcând o plimbare prin parc.

Se întâlni cu Brian Davis, care se ducea la atelierul lui Helen Cardwell.

— Ce s-a întâmplat, Sandra? o întrebă el văzând faţa palidă a feţei.

— Păi... ăă...

Inspiră adânc. De fapt, putea să-i dezvăluie infirmierului o parte din adevăr...

— Tocmai am aflat că doctorul Mansfield mă bănuieşte că am furat trei cutii cu morfină.

— Cum? Dar e de-a dreptul ridicol. Şi chiar o să mă duc să-i spun...

— Nu, nu, nu face nimic, te rog! Bineînţeles că se înşală, dar probabil că are motivele lui...

Se întoarse grăbită şi se îndreptă spre plajă, dar Brian reuşi să citească adevărul pe faţa schimonosită de durere a tinerei.

— Aha, deci asta era, şopti el în timp ce se îndepărta, cu umerii căzuţi. Acum înţeleg de ce m-a respins. Julian nu-şi dă seama că îl iubeşte şi că, oricum, ea ar fi ultimul om care să fi luat cutiile cu morfină.

Cufundat în gânduri, tânărul se îndreptă agale spre sala de recuperare. Peste o jumătate de oră, bătea la uşa lui Julian...

Sandra ar fi vrut să stea ore în şir pe plajă, încercând să-şi golească mintea de gânduri, dar trebuia să-şi facă datoria. Se întoarse la centru pentru masa de prânz. În săptămâna aceea, Sally era repartizată la masa ei. Rănile cauzate de expunerea excesivă la soare erau vindecate, dar pielea ei continua să aibă un aspect jalnic. Urma să plece acasă la sfârşitul săptămânii. Îi revenise un pic pofta de mâncare, dar trebuia încă să fie atentă cu ea şi să-i dea curaj.

— Nu-ţi place tocana de miel? o întrebă Sandra văzând că respinge farfuria pe jumătate plină.

— Nu mi-e foame.

— Fructul de avocado nu te tentează? insistă Sandra. Ai mai mâncat aşa ceva?

Adolescenta dădu din cap în sens negativ.

— Ar trebui să încerci. O să-ţi placă, pentru că e ca o cremă şi merge de minune cu sosul din fructe de mare.

Sally se lăsă cu greu convinsă.

— Ia te uită, exclamă ea mirată, după ce luase două-trei înghiţituri, dar nu e rău deloc!

— Vezi? spuse Sandra râzând. Primul pas e mai greu de făcut.

După masă, urcă să se schimbe pentru a merge la Nouméa, la lecţia de franceză. Tocmai deschisese un sertar ca să ia din el o bluză de mătase turcoaz cu care avea de gând să se îmbrace, când lăsă să-i scape o exclamaţie de surpriză. Dintre pliurile bluzei căzură pe podea cutiile cu morfină care dispăruseră.

Fără să se mai gândească nicio clipă la faptul că le descoperise printre lucrurile ei, Sandra le aruncă în geantă şi coborî scările în fugă. Momentan nu se gândea decât la un singur lucru: hoţul ratase lovitura!

— Julian! Julian! strigă ea dând buzna în cabinetul medicului fără să mai bată la uşă.

Acesta o privi uluit.

— Le-am găsit! Am găsit morfina!

— Asta e bine. Unde era?

— În dulapul meu, dar…

— În dulapul tău? i-o reteză el fără niciun menajament. Da… Ar fi trebuit să-mi imaginez…

Era ciudat de calm şi nu părea nici surprins, nici uşurat. Sandra se pregătea să precizeze faptul că asta îi dovedea nevinovăţia. Într-adevăr, în cazul în care ar fi fost vinovată, ar fi avut grijă să nu-i dea înapoi medicamentele. Dar el continuă, fără să-i mai lase timp să se explice.

— Sandra, vrei să fii amabilă şi să ieşi din birou? îmi pare rău, dar aştept să vină Fiona dintr-o clipă în alta şi trebuie neapărat să rămân singur cu ea.

— Dar…

— Te rog, i-o reteză el pe un ton care nu admitea nicio replică, împingând-o uşor spre uşă.

— Acum nu mai poţi să mă bănuieşti că…

— Nu, Sandra, linişteşte-te. Acum ştiu că eşti nevinovată.

Tânăra se trezi pe hol, mâhnită, dar şi intrigată de atitudinea lui. Era intrigată de dezgustul şi resemnarea pe care le sesizase în vocea lui şi mâhnită de faptul că medicul considerase că e mai important s-o primească pe Fiona decât să elucideze misterul dispariţiei morfinei. Totuşi, dat fiind că fusese acuzată de furt, tânăra credea că avea dreptul să ştie adevărul! Dar iată că Julian dorea mai întâi să rămână cu logodnica lui pentru a-şi cere scuze referitor la scena petrecută de dimineaţă…

Sandra ar fi trebuit să-i poarte pică pentru modul în care se distra pe seama ei, sărutând-o fără ruşine şi apoi tratând-o ca pe o cantitate neglijabilă, dar îl iubea prea mult ca să fie supărată pe el.

După lecţia de franceză, o văzu pe Nancy pe terasă şi se

duse să se aşeze lângă ea.

— Ce mai faci, Sandra? Nu-i aşa că vremea e splendidă?

— Aşa este, aprobă Sandra.

Îi venea s-o întrebe pe colega ei dacă auzise vorbindu-se despre descoperirea morfinei, dar nu se putu hotărî să abordeze acel subiect. Era convinsă că dacă Nancy ar fi ştiut, i-ar fi spus.

— În ce mă priveşte, continuă Nancy întinzându-se cu voluptate, află că sunt grozav de fericită.

— Mă bucur pentru tine.

— Nu mă întrebi de ce? Sunt îndrăgostită…!

— Nu mai spune!… spuse Sandra râzând, pentru că se ştia că nu era ceva nou pentru colega ei.

— Nu râde, Sandra! exclamă Nancy roşind uşor. De data asta este foarte serios. Poate că e cam devreme, dar…

— Bănuiesc că arzi de nerăbdare să-mi povesteşti totul…

— Văd că mă cunoşti foarte bine! Da… simt nevoia să mă confesez cuiva…

— Te ascult cu cea mai mare atenţie, spuse Sandra binevoitoare.

— Este vorba despre Graham Shaeffer. Nu-mi revin nici acum! Totul s-a petrecut extrem de repede. Nu ştiu prea bine cum o să se sfârşească totul… De mai multe zile, petrecem împreună toate clipele mele libere. Ne-am promis unul altuia să ne scriem după plecarea lui. Oare ce-o să iasă din treaba asta? Mă cutremur când mă gândesc cum vor reacţiona părinţii mei! S-au opus până şi la plecarea mea din ţară, iar acum mă îndrăgostesc de un bărbat fără un picior… Doamne Sfinte! Nu ţi se pare o nebunie toată povestea asta?

Sub veselia lui Nancy, Sandra simţea o uşoară nelinişte. Era evident că era prima oară când colega ei iubea cu adevărat.

— Nu, deloc, îi răspunse ea liniştită.

— Serios? Oh, sunt atât de bucuroasă! Dar nu prea ştiu

ce să fac. Pe de o parte sunt îndrăgostită până peste cap, iar pe de alta, nu sunt deloc sigură pe mine. E prea frumos să fie adevărat.

— Te înţeleg perfect, dar nu te obligă nimeni să-ţi iei vreun angajament încă de pe acum. Ar fi mai bine să aşteptaţi şi unul şi celălalt să vedeţi dacă nu cumva este vorba de un foc de paie trecător.

— Da, dar despărţirea va fi foarte grea. Aproape că-mi vine să-mi dau demisia şi să plec în Australia ca să mă pot vedea mereu cu el... Ţi se pare o prostie, nu-i aşa?

— Ca să-ţi spun sincer, cred că da. În stadiul actual al relaţiilor dintre voi, ar fi un act nechibzuit. De ce să nu rămâneţi în legătură pentru o vreme şi să te duci să-l vezi la început doar în vacanţă?

— M-am gândit şi eu la asta, dar luna iulie mi se pare extrem de departe!

— Ştiu, dar cred că este singurul mijloc prin care puteţi să vă puneţi sentimentele la încercare...

Rămaseră o vreme tăcute, apoi Nancy se ridică în picioare.

— Trebuie să plec. Mai am o grămadă de treabă până la cină, dar mă simt mai uşurată că am avut cu cine să vorbesc despre problema asta...

Sandra îi zâmbi, dar nu-i răspunse. Simţea că avea un nod în gât. Fericirea colegei ei contrasta în mod izbitor cu iubirea ei lipsită de orice speranţă... Dacă nu avea loc nicio schimbare, trebuia să plece de la Insula Thérèse. „Mai aştept câteva săptămâni, îşi spuse ea, şi după aceea...”

Când intră în sala de mese, aruncă o privire spre masa doctorului. Logodnicii nu erau acolo şi nici nu aveau tacâmurile aranjate. Însemna că luau cina împreună la Nouméa.

În seara aceea, Brian organizase proiectarea unui film. Sandra se hotărî să participe şi ea, dar se simţi îngrozitor de singură văzându-i pe Nancy şi pe Graham dispărând

împreună după ce terminaseră de mâncat.

„Dumnezeule, câtă nedreptate există pe lumea asta! De ce nu m-am îndrăgostit şi eu de un băiat ca Brian, în locul inaccesibilului Julian?”

Capitolul 10

Sandrei nu-i venea să creadă că viaţa continua la fel ca înainte, din moment ce în jurul ei totul părea să se năruie. A doua zi dimineaţă, se trezi mai târziu decât de obicei, pentru că uitase să-şi pună să sune ceasul deşteptător. Era un fapt regretabil, deoarece trebui să se lipsească de micul dejun. Prezenţa la masă făcând parte din îndatoririle ei, va trebui să-şi ceară scuze faţă de Julian.

Dar acesta nu era în cabinetul lui. Găsi un bilet pe biroul lui, aşezat la vedere.

„Nu voi fi aici în dimineaţa asta. Anulează-mi toate consultaţiile. Cred că ai ce face. De altfel, Ada arde de nerăbdare să-ţi dea de lucru. Mă întorc pe la prânz. Am de discutat cu tine probleme grave”.

Biletul era formulat concis şi clar, dar Sandra reluă de mai multe ori mesajul, încercând să citească printre rânduri.

„Am de discutat cu tine probleme grave”. După câte înţelegea, era vorba despre dispariţia morfinei, dar dacă era altceva la mijloc? După sărutul mult prea relevant din ziua anterioară, nu era oare posibil să-i ceară să-şi dea demisia?

Îşi putea imagina cu uşurinţă discursul pe care i-l va ţine.

„Atunci când ai căpătat acest post, am convenit de comun acord să lucrezi de probă vreme de trei luni. E adevărat că proba n-a durat prea mult, dar, ca şi mine, trebuie să realizezi şi tu că e mai bine să ne despărţim în mod amiabil. N-am nimic să-ţi reproşez pe plan profesional, dar pe plan personal, relaţiile dintre noi s-ar putea deteriora foarte mult... îmi pare rău, Sandra. Bineînţeles, îţi dau voie să spui celorlalţi că pleci din motive personale...”

Da, la asta se aştepta infirmiera... dar n-avea niciun rost să jelească la nesfârşit această suferinţă. În definitiv, viaţa mergea înainte...

Sandra era atât de cufundată în gânduri, încât tresări când îl văzu intrând pe Julian, puţin după ora unsprezece. Nu-l auzise apropiindu-se şi se înroşi la faţă ca o şcolăriţă prinsă asupra faptului.

— Nu e nicio problemă? o întrebă el cu o voce aspră.

— Nu, nu, îi răspunse ea pe acelaşi ton. Totul este în regulă.

— Ar trebui să mă duc la Kathy să verific, continuă el după câteva secunde de ezitare. Dar n-o s-o fac. De fapt, am de gând să-mi iau liber pentru restul zilei şi mi-ar plăcea să procedezi şi tu la fel.

— Ăă... dacă tu crezi că treaba mai poate aştepta, cu plăcere...

— Să aştepte! Hai să mergem!

— Eşti foarte amabil, rosti ea pe un ton rece.

El o privi cu un aer ciudat.

— Am chef să merg la un picnic. Vii şi tu cu mine? Vreau să discutăm despre anumite lucruri. Acum ar fi ocazia potrivită.

— Foarte bine, îi răspunse Sandra, din ce în ce mai convinsă că medicul se va folosi de acest prilej ca să-i ceară să-şi dea demisia. Mă duc în camera mea să mă schimb.

— Nu uita să-ţi iei costumul de baie. Am de gând să mergem pe malul unui râu.

— Am înţeles.

Peste zece minute, reveni îmbrăcată cu rochia ei de plajă cu modele turcoaz şi alb. Când sosise la Insula Thérèse, era mai largă, dar acum îşi recăpătase silueta graţioasă şi zveltă şi pielea bronzată ieşea în evidenţă pe fondul alb al ţesăturii.

Julian o privea cu o expresie zâmbitoare. Roşi uşor. Oare nu făcuse o prostie acceptând să meargă la picnic? Nu-i putea spune ce avea de zis şi în cabinetul lui?

Urcară în maşină.

— Anike ne-a pregătit ceva de mâncare, spuse el arătând

spre un coş cu capac aşezat pe scaunul din spate. Friptură rece, salată, pâine, brânză, vin, prăjituri, fructe, cafea. O să ne ia toată după-amiaza s-o scoatem la capăt cu ospăţul ăsta!

Se gândise la toate, îşi spunea Sandra strângându-şi la piept prosopul de baie. E o adevărată strategie!

— Te voi duce la o plajă mică pe malul râului Dumbea. E un loc splendid, situat pe drumul spre La Tontouta. Cred că ai mai trecut pe acolo, nu-i aşa?

— Nu-mi mai aduc aminte.

— Plaja e un pic mai departe de şosea. Într-o zi de lucru ca astăzi, n-ar trebui să fie nimeni pe acolo.

— Perfect, şopti Sandra, deşi ar fi preferat să nu fie singură cu Julian în momentul în care acesta îi dădea lovitura capitală.

Julian conducea repede, dar foarte atent. Părăsi foarte repede şoseaua şi o luă pe un drum de ţară. Peste puţin timp, se opri la marginea unei plaje pustii, plină de pietricele.

— Ce-ar fi să facem o baie? îi sugeră el.

— De acord, spuse Sandra, care nu se grăbea să abordeze prea curând subiecte mai personale.

Apa era mai rece decât aceea din laguna cu care se obişnuise deja. Curentul era destul de puternic. Era nemaipomenit să se lase dusă de el şi apoi să pună picioarele pe fund ceva mai în aval. Sandra se străduia să-şi golească mintea de gânduri, să se bucure de clipa prezentă, de lumină şi de căldura aerului din jurul ei. Se lăsa dusă de val ca un nufăr plutitor, dar era foarte greu să ignore prezenţa bărbatului care înota lângă ea cu mişcări largi ale braţelor lui puternice.

Peste câtva timp, peticul de nisip alb înconjurat de pietriş i se păru foarte tentant. Se întinse leneşă pe prosopul de baie, lăsând razele soarelui să-i mângâie pielea bronzată.

La puţin timp după aceea, veni şi Julian lângă ea.

— De multă vreme vreau să-ţi explic ce s-a întâmplat, îi spuse el fără nicio introducere.

— Ah…

— Fiona e cea care a luat morfina şi-ţi cer scuze că te-am bănuit de furtul medicamentului.

— Fiona! exclamă Sandra, uluită.

— Da, chiar ea. În dimineaţa asta a plecat la Sydney. Am condus-o adineauri la Tontouta. Nu se va mai întoarce niciodată aici.

— Dar… logodna ta…? întrebă Sandra, prea consternată ca să mai încerce să-şi ascundă gândurile.

— Din punctul meu de vedere, spuse el cu o voce calmă, privind-o intens, am rupt logodna în urmă cu aproape un an.

Ea ridică privirea spre el. Doamne sfinte, păi atunci…

— Oh, Sandra, tu mă iubeşti, nu-i aşa? spuse Julian deodată cu o voce schimbată.

Pe faţa ei îmbujorată de emoţie, neîncrederea fu înlocuită rapid de o bucurie fără margini.

O luă în braţe şi o sărută cu o blândeţe plină de tandreţe, apoi cu o pasiune care nu mai lăsa nicio umbră de îndoială asupra sentimentelor pe care le avea faţă de ea.

— Dar nu înţeleg… reuşi ea să rostească în cele din urmă, ghemuindu-se la pieptul lui Julian.

Încă nu-i venea să creadă ce fericire dăduse peste ea. Rămăseseră însă o mulţime de aspecte necunoscute.

— E normal să nu înţelegi, îi răspunse Julian mângâindu-i ceafa şi umerii cu senzualitate. E mai bine să afli toată tărăşenia, dar te rog să mă crezi, dragostea mea, că de acum încolo totul va fi minunat între noi şi dacă mă iubeşti aşa cum te iubesc eu…

— Oh, da, scumpul meu, te iubesc mai mult decât îţi poţi închipui.

— Atunci, ne vom căsători cât se poate de repede şi între noi nu va mai exista nimic care să ne umbrească

dragostea…

— Şi Fiona?

— Nu-ţi face griji pentru ea. La sfârşitul ultimului ei sejur aici, ea este cea care a rupt logodna. Dorea să mă determine să transform Insula Thérèse într-un hotel de patru stele pentru turiştii bogaţi. Dat fiind că m-am opus categoric, s-a hotărât să se despartă de mine. La început am fost foarte supărat. Ţineam foarte mult unul la altul. Părinţii noştri erau foarte buni prieteni. Trebuie să-ţi spun că tatăl meu este chiar naşul Fionei… Toată lumea dorea ca această căsătorie să aibă loc. În timp ce mi-am făcut studiile, am ieşit foarte mult împreună. Era amuzantă, veselă, cunoştea multă lume. Pe scurt, credeam că o iubesc… Spre mirarea mea, mi-am revenit foarte repede după despărţirea de ea. Câteva luni mai târziu, chiar m-am bucurat că o făcusem, înţelegând în sfârşit că sentimentele mele faţă de ea nu fuseseră niciodată prea puternice. Atunci mi-a scris Fiona. Spunea că se înşelase asupra sentimentelor ei. Nu prea ştiam ce să cred. A sosit înainte să apuc să-i răspund, dar iubirea mea pentru ea era moartă şi îngropată de mult. Totuşi, ezitam să-i mărturisesc adevărul. Încă nu ştiam la momentul acela care era motivul pentru care ţinuse să reia legăturile cu mine.

— Deci, exista un motiv ascuns?

— Da. Îşi pierduse de curând postul din Sydney şi, în plus, după o scurtă aventură, unul din prietenii ei o părăsise. Pe scurt, era într-o mare încurcătură… şi ideea de a se mărita cu mine i se păruse dintr-odată mai ademenitoare decât cu un an mai înainte. De fapt, nu mă iubea mai mult decât în momentul în care rupsese logodna, dar eu habar n-aveam de toate astea… Şi apoi, într-o bună zi, mi-am dat seama că te iubesc pe tine…

Se opri ca să-şi lipească din nou buzele de ale ei. În timp ce o săruta pătimaş, un fior de plăcere străbătu trupul Sandrei. Ce bine era în braţele lui!…

— Ar fi trebuit să-i spun încă de atunci adevărul, continuă Julian, dar chiar înainte de a găsi momentul potrivit, a intervenit acea masă de adio şi clipele de singurătate pe care le-am trăit amândoi în golful din Nouméa… Simţeam o poftă nebună să te sărut. N-am putut rezista ispitei.

Sandra începu să râdă împreună cu el, bucuroasă că de acum încolo nu trebuia să se mai simtă vinovată.

— Aveam de gând să-ţi mărturisesc totul, că nu mai era nimic între Fiona şi mine… Dar în clipa respectivă, te-ai smuls brusc din braţele mele acuzându-mă de cele mai mari mârşăvii… Aparent nu aveai aceleaşi sentimente ca mine… şi atunci am tăcut…

— Oh, Julian, dacă aş fi ştiut! Eu mă temeam foarte tare ca nu cumva să mă iei drept o fată uşuratică! Interpretam purtarea ta ca pe un fel de test, din cauza asta te-am respins.

— Cât timp am pierdut! gemu el.

— Şi câtă suferinţă inutilă! adăugă Sandra.

— Azi-dimineaţă am vorbit cu Fiona. Mi-a cerut să nu suflu nicio vorbă nimănui, pentru a păstra aparenţele până la plecarea ei, ca şi cum ea s-ar fi despărţit de mine şi nu invers. Am fost de acord.

— Şi confuzia a continuat, spuse Sandra oftând.

— În ultimul timp, Fiona începuse să bănuiască că eram foarte atras de tine. Atunci, a furat morfina cu scopul de a te discredita şi a-mi distruge iubirea pentru tine, ceea ce a fost cât pe aci să-i reuşească. Din fericire, dragostea mea avea rădăcini adânci. După ce a dat peste noi în biroul tău, a ascuns cutiile furate în dulapul tău de haine…

— Cum ai descoperit şiretlicul?

— Datorită lui Brian. M-a lăsat să înţeleg că nu era nimic între voi, aşa cum credeam la un moment dat. În schimb, era foarte sigur că tu eşti îndrăgostită de mine. Până adineauri, nu îndrăzneam să cred aşa ceva. Era prea frumos să fie adevărat.

— Da, dar… morfina?

— Ajung şi acolo. Brian s-a mirat că te bănuiam pe tine. M-a făcut atent asupra persoanei care-mi vârâse ideea asta în cap. Mi-am adus brusc aminte de aluziile perfide ale Fionei. Totul era clar. Nu-mi mai rămânea decât să-l demasc pe vinovat. Tocmai o aşteptam pe ea, când ai apărut tu în cabinetul meu, cu cutiile de morfină. Cu părere de rău, a trebuit să te dau afară, dar era necesar să pun lucrurile la punct cu Fiona.

— Da, acum înţeleg…

— Eşti supărată pe mine, iubirea mea?

— Nu pot să fiu supărată, dar poate era mai bine să nu-ţi spun, şopti ea privindu-l cu o tandreţe nesfârşită.

— A recunoscut totul, continuă Julian, şi mi-a povestit şi toate necazurile ei profesionale şi sentimentale. A recunoscut până şi faptul că te-a dus la pluta din Golful Lamâilor. Când mă gândesc ce furios am fost pe tine…

— E deja de domeniul trecutului, Julian. Am uitat totul.

— Nu bănuieşti motivul exploziei mele nervoase?

— Nu…

— Abia începeam să te descopăr, să te îndrăgesc, voiam să te cunosc mai bine, când erai gata să te îneci sub ochii mei. Pune-te în locul meu. M-am pierdut cu firea. În cazul în care după aceea m-ai fi dispreţuit, înseamnă că n-am căpătat decât ceea ce meritam!

— N-aş fi putut niciodată să fac aşa ceva.

Începură din nou să râdă şi se sărutară până îşi pierdură răsuflarea.

— Nu… nu sunt atât de seducătoare ca Fiona, şopti Sandra cu o voce ezitantă.

— Crezi cumva că asta e ceea ce vreau de la infirmierele mele? o tachină el.

— Julian, spuse ea pe neaşteptate, ţie nu ţi-e foame?

— Ba da, dar nu de mâncare, dragostea mea… îi răspunse el strângând-o în braţe până când fata simţi că

aproape se sufocă.

— Ce coincidenţă fericită! Şi eu am aceeaşi senzaţie.

Sfârşit